

С О Н Ц Е !

я

люблю

тебе

ЗМІСТ

1. АНОТАЦІЯ	2
2. ПЕРЕДМОВА	3
3. ВСТУП	6
4 . ХРИСТІЯНСТВО	7
4.1. ХРИСТІЯНСТВО й ОСВІТА	11
4.2. ХРИСТІЯНСТВО І МОРАЛЬ	14
4.3. ВИПАДОК В ЕЛЕКТРИЧЦІ	15
4.4. ХРИСТІЯНСТВО В СВІТІ	17
5. ІСУС ХРИСТОС І РОЗБРАТ У СВЯТОМУ СІМЕЙСТВІ	18
5.1. ІСУС ХРИСТОС І ЛЕНІН	19
6. ХРИСТІЯНСТВО В МОЄМУ ЖИТТІ	21
6. УКРАЇНА І ХРИСТІЯНСТВО	23
6.1. УКРАЇНЦІ У ХРИСТІЯНСТВІ	30
6.2. ПРО БОРОТЬБУ УКРАЇНЦІВ З ХРИСТІЯНСТВОМ	31
7. УКРАЇНСЬКІ МИСЛИТЕЛІ І ХРИСТІЯНСТВО	31
7.1. ШЕВЧЕНКО І ХРИСТІЯНСТВО	31
7.2. ІВАН ФРАНКО	34
7.3. ЛЕСЯ УКРАЇНКА	41
8.1. УКРАЇНЦІ І БОГ	42
8.2. ДЕ ШУКАТИ БОГА І ЙОГО РАЙ	42
8.3. РІДНІ БОГИ НАРОДІВ	44
8.4. СУЧАСНЕ РІДНОВІРСТВО В УКРАЇНІ	45
9. ПІСЛЯМОВА	46
10. Я ЛЮБЛЮ ТЕБЕ, СОНЦЕ	49

АНОТАЦІЯ

Всі бачать і знають, як сильно релігія і віра в богів впливають на політичну ситуацію, моральний і соціальний клімат в суспільстві кожної держави. В Україні після християнізації та – особливо – після підступного захоплення української митрополії московським патріархатом у 1586 році, а також через багатовір'я (рідна віра, православ'я Київського патріархату й московського, католицизм, уніати, атеїсти, буддисти, мусульмани та ще й десятки різних сект) життя народу вже ніколи не було щасливим. Крім того, всяка релігія контролює ставлення громадян до природи, впливає на філософію життя народів та використовується нечестивими політиками для обґрунтування підступних і агресивних дій стосовно інших народів і держав. Найкращі мислителі українського народу: Григорій Сковорода, Тарас Шевченко, Іван Франко, Леся Українка давно вже довели, що бог є видумкою чужих політичних хитрунів, що людям треба не сподіватися на придуманого бога, а самим вирішувати свої проблеми. Через віру в богів в більшості держав установилося споживацьке ставлення до трудових і природних ресурсів. Тому в спільному домі всіх землян – на Землі – постійно погіршуються екологічні умови життя, наближається катастрофа. Щоб виправити всі ці небезпечні для існування людства перекося, треба зменшити вплив релігій на світогляд людства.

«Релігія – це образа людської гідності. З нею чи без неї будуть хороші люди, які роблять хороші речі, і погані люди, які роблять погані речі. А хороші люди, які роблять погані речі – це і є релігія»

Стівен Вайнберг

ПЕРЕДМОВА

В цьому році «українська» влада святкувала 30 років незалежності від Москви, від українського народу, від докорів сумління, від честі. Мозок пече думка: чому в Україні у такий відповідальний період відновлення державності не знайшлося своїх національно свідомих патріотів, щоб повести народ по єдино правильному шляху, яким пішли народи прибалтійських країн? Розумію, що це наслідки впливу трьохсотлітньої неволі в ярмі агресивного ординця, який підступно нав'язав нам своє «братерство» і під його гаслами впродовж більше 300 років здійснював репресії серед всіх верств нашого народу, особливо інтелігенції, проводив голодомори, винищував у десятках війн, переселень, призивів до свого війська, брехливої освіти, вербування для робіт на безлюдних просторах Сибіру тощо. А ще заборона мови, вистав, книгодрукування, відсутність своїх ЗМІ...

Так, у нас ситуація була важча, ніж у прибалтійських народів. Тому що нам впродовж 300 років Москва підступно нав'язувала думку, що ми рідні брати, а тому маємо в усьому підтримувати «старшого брата», відмовитися від своїх національних цінностей, зміцнювати московську імперію, яка захищає всі слов'янські народи від розвинених держав Заходу, які мріють знищити всіх слов'ян. Але ж багато українців знало, що все це брехня, бо криводушні московці всіма доступними способами (репресіями, голодоморами, змосковщенням, переселеннями...) знищували нас. Тож треба було на початку 90-х знайти такого лідера, який розумів би і цю ситуацію, і те, що нам доведеться більше прикласти рук і, особливо – здорового глузду, щоб вирішити свої проблеми. Адже у нас і людей більше, і земля родючіша, і підземних копалин стільки, скільки в жодній державі світу нема. Але ми й не шукали таких лідерів. Чомусь одні вирішили, що в демократію нас поведуть ті ж, хто вів у соціалізм, а інші повірили тим, хто боровся з комуністами за права людини при соціалізмі. А нам потрібен був лідер, який розумів би, що таке нація, які в неї мають бути права й обов'язки в державі, яка у неї національна ідея і як за неї треба було боротися в тодішніх умовах. Не виявили такого. То ж тепер ми від омріяної НЕЗАЛЕЖНОСТІ далі, ніж були у 1991 році.

Пам'ятаю, як на початку нашої незалежності хитрі «друзі» українського народу (хазари) почали за допомогою «наших» продажних ЗМІ навіювати нам думку: «Мойсей 40 років водив юдейський народ по Синайській пустелі, поки народ не позбувся рабства, до якого звик в Єгипті, й не дозрів до того, щоб жити самостійно у своїй незалежній державі». Наша політична еліта повірила в цю підступну нісенітницю й почала створювати політичні партії й організації для тривалої боротьби за місце лідера – українського Мойсея. «Друзі» теж створювали партії, сотні партій. Ніхто з наших лідерів тоді не сказав підступним радникам: **«У нас зовсім інша ситуація, ніж була у жидів за часів Мойсея: наш народ з давніх-давен мав свою державу й завжди боровся за її відновлення. Наша проблема сьогодні в тому, щоб швидко обрати свою патріотичну владу, яка має повернути українському народу українські національні цінності (мову, правдиву історію, давні звичаї, усталені традиції тощо). Нам треба просто відкинути все, що нав'язала Московія й відновити своє, домосковське. Так, як це зробили народи прибалтійських республік».** Але ніхто так не сказав, всі зайнялися партієтворенням, готуючись до тривалої боротьби за владу. Тепер у нас понад 400 партій! Це дозволило ворогам розпорошити українські сили, заволодіти всіма ЗМІ й очолити державу українського народу. Так їм легше досягти ще однієї мети, про яку вони теж говорили: довести чисельність українського народу до 15-20 мільйонів, аби він думав не про владу, а про виживання.

Ті ж «друзі», поки ми шукали «Мойсея», швидко привели до влади подвійного агента (московського КГБ і олігархічної мафії) Кучму, і з його подачі прихватували кращі наші підприємства, а гірші зруйнували, як неконкурентоздатні, навіть не спробувавши осучаснити їх. Тож мільйони українців стали безробітними, а ми почали купувати в Московії навіть цукор і цемент, хоч до того були постачальниками таких товарів для всього СРСР. Так в Україні з'явилися олігархи, але не українські. Як повідомляє П.М.Таланчук: з 18 олігархів – один москвит, один татарин, 16 жидів. І жодного українця! Тож Україна – єдина держава світу в XXI столітті стала новітною «банановою» колонією, в якій корінний народ уже втратив не лише свої засоби виробництва, а й не має можливості розпоряджатися своєю землею сільськогосподарського призначення. А по тому, як «друзі» в нашій Верховній Раді виступають проти нашої мови, як вони нав'язують нам свій герб, як щедро фінансують вірну їм поліцію й підпорядковану їм національну гвардію, і як завзято руйнують збройні сили, освіту, науку, медицину та по тому, який вони установили для нас прожитковий мінімум на тлі їхніх в 50-70 разів більших «зарплат», можна здогадатися, що вони готують нас до повної ліквідації. «Друзі» сподіваються, що народ, зайнятий виживанням, нічого не бачить і не розуміє, національних лідерів забалакав Шустер, а національну інтелігенцію приспали підступні керівники Конгресу Української інтелігенції. То – що: капітуляція?

Ні! Бо кожен народ має ще й ГЕРОЇВ. Є вони і серед політиків, знайдуться і серед нацгвардійців та поліцейських, відроджуються й серед інтелігентів, ну, а серед українського народу їх завжди було стільки, скільки треба для перемоги. Аби лише керівники не зрадили, як це було після наших Майданів. Хіба наш попередній Майдан мав закінчитися обранням до влади Турчинова, Яценюка, Луценка, Порошенка? То як запобігти цьому? ЛЮСТРАЦІЄЮ! Тут і видумувати нема чого. Дієвість люстрації перевірена прибалтійськими республіками й державами Східної Європи, які вирвалися з обіймів Москви після розпаду гнилого СРСР. Так вони заблокували проникнення сексотів в органи влади. Лише українці вірять отому християнському: «Всяка влада від бога» і бояться перевірити її на чесність, порядність, патріотичність. Вірять не фактам і доказам про зрадництво, українофобство, шовінізм та сіонізм лідерів, а їхнім підступним заявам, брехливим обіцянкам, рекламі ліберальних цінностей.

Як читачі уже знають з моїх попередніх публікацій, я ніколи не був віруючим. Але виступати проти богів і релігій не збирався. Завжди підтримую церкву Київського патріархату. Крім того, більшість читачів моїх книжок вважають себе християнами, і я хотів би й далі розповсюджувати серед них свої твори. Але, **проаналізувавши історію Руси-України, особливо період козаччини та сьогоднішній розлад серед народу, я усвідомив, що без з'ясування відносин українського народу з християнською релігією й без зміни ставлення до неї, як до нашої, визначеної вищими силами, долі, ми, українці, ніколи уже не зможемо вийти з кризового стану суспільства й побудувати незалежну державу.**

Ось приклад: у 2019 році ми під впливом олігархічних ЗМІ обрали президентом зовсім не гідну для такої посади людину, яка є представником того народу, який накинув нам свого господа. За два роки він не виконав жодної передвиборчої обіцянки, натомість уже завдав величезної шкоди народу і державі. Наприклад, прийняв без обіцяного референдуму закон про продаж землі сільськогосподарського призначення, який дозволяє купляти по 10 000 гектарів у одні руки. На чю користь приймався такий закон? Ясно, що не на користь українських фермерів й українського народу. Бо ми не маємо навіть коштів, щоб купити хоч 5-10 гектарів. А олігархи мають, і вони скуплять через підставних осіб всі наші поля, тобто всю територію України. А оскільки вони ще в часи кучминого лихоліття прихватували всі наші підприємства, то український народ після продажу землі не матиме в Україні ніякого матеріального фундаменту для свого існування. Хоч під час передвиборчої кампанії теперішній президент обіцяв всі серйозні проблеми вирішувати лише за згоди народу під час референдумів, але ж ми маємо пам'ятати, що вороги мають право брехати нам. Тож всі шкідливі для українського народу рішення приймаються «слугами народу» на угоду їхнім олігархам без врахування бажань народу.

Однак популістське опитування проведене перед новим 2021 роком показало, що наш християнський народ таку людину визнає політиком року. Чим це можна пояснити? Лише тим, що християнська церква навіює людям думку: «Всяка влада від бога». І хоч президент натворив уже такого, що мав би бути засудженим, зомбовані християнством люди, його шанують. Мабуть, треба погодитися з думками, взятими з книги: «Тлумачення останніх десяти частин Преславного Корану»: «Іноді зустрічається людина, яка говорить, що не помиляється в жодній літері, але її вчинки – суцільна помилка!» І ще: «Ми читаємо суру «аль-Фатіха» більше, ніж сімнадцять разів на день, намагаючись не бути тими, «хто під гнівом» і не тими, «які заблукали». А потім уподібнюємося юдеям, які мають знання, але не вчиняють у відповідності з ним, а також християнам, які вчиняють, не маючи знання».

Хоч українцям і нав'язують думку, що Христос і його батько (господь, а не бог! народу Ізраїлю) – Єгова, й інші святі часто допомагали нам в боротьбі з ворогами, але фактично після прийняття християнства руси-українці вже не завжди могли відбитися навіть від диких угро-фінських банд Андрія Боголюбського, не встояли перед ордою Батия, підкорилися Польщі, а потім і Московії, тобто втратили незалежність. Незважаючи на наше рабське становище, московська православна церква переконувала українців, що ми живемо пристойно, що бог любить Україну і захищає її від всіляких ворогів. Більшість народу вірить їм і спокійно живе в рабстві вже майже 1000 років.

Дехто каже, що Київська Русь марно прийняла християнство, треба було залишатися вірними рідним богам, тоді б ми не втратили незалежність. Але наприкінці першого тисячоліття всі наш західні європейські сусіди вже стали християнами й залишатися рідновірами було, мабуть, неможливо. Католицька церква на чолі з папою із Заходу, а з Півдня православний візантійський імператор не дали б нам ніякої можливості жити спокійно. Та навіть, якби ми відбилися від їхніх церковних походів, то пізніше нам довелося б сам на сам протистояти мусульманській Туреччині з півдня. Тож прийняття християнства було вимогою того часу. Але якби те дійство очолив не розбещений Володимир, а мудріший керівник нації, то ми уникли б страшних християнських репресій і зберегли б усі культурні надбання нашої рідної віри: книги про нашу давнину, храми, пам'ятники, звичаї, обряди...

Змушений писати про це, бо бачу, що й тепер, без чіткого усвідомлення суті «християнських цінностей», ми не зможемо вирватися з неволі і покращити своє життя. Інтелігенція більшості європейських народів ще в добу Ренесансу (14-16 ст.) почала збуватися християнського рабства. Українці в той час змушені були боротися з татарами, поляками, угорцями за незалежність і шукали підтримки в Українській православній церкві. А пізніше, коли після Переяславської ради потрапили в московську імперію, московська державна християнська церква допомагала московським жандармам тримати український народ в темряві й покорі, аби він залишався рабом Христоса та кріпаками московських дворян. Тож у нас доба ренесансу не почалася навіть після того, як український геній – Тарас Шевченко видав свого просвітницького «Кобзаря». Лише через пів століття Микола Міхновський продовжив його справу з визволення народу, але більшість політиків й інтелігенції не зрозуміли й не підтримали його.

Майже 70 років тому, ще під час навчання в Туапсинському морському технікумі в дискусії з боголюбями в ресторані я, доводячи, що бога нема, сказав приблизно так: «Якщо бог є, і він бачить моє богохульство, то хай покарає мене сьогодні, поки я не став досвідченим атеїстом і не написав книгу, в якій обґрунтую свої переконання». Я тоді не знав, що вже написані сотні книг про ворожість християнства людській цивілізації, що найосвіченіші люди Землі: Ніцше, Вольтер, Шевченко, Франко, Олена Пчілка, Леся Українка тощо давно вже дослідили цю проблему й пришли до висновку про її небезпечність для цивілізації. Але зараз бачу, що в Україні є політичні сили, які не зацікавлені в тому, щоб український народ читав і знав своїх і чужих мислителів, тому просто змушений зробити те, що в моїх силах, аби народ не попав під мракобісся чужих політиків.

Тепер, коли я зовсім без бога прожив велике життя і написав півтора десятка книжок, в яких були, якщо не розділи чи статті, то хоч по кілька речень з невизнанням бога, коли я під кінець життя все-таки написав книгу про своє ставлення до християнства, я ще більше переконуюся, що мені пощастило прожити життя вільною людиною без нікчемної віри в те, чого нема, без визнання себе рабом чужого підступного господа, без витрачання часу (частини життя!) на пусті й принизливі молитви в задимлених церквах.

Свою книгу я написав, щоб спонукати вас, дорогі українці, не лише ще раз уважно перечитати всю Біблію, а й поцікавитися, що пишуть про неї наші найвидатніші мислителі: Григорій Сковорода, Тарас Шевченко, Іван Франко, Леся Українка... Та перегляньте книги наших сучасників: Богдана Богослова: «Сіонізм проти українців», Віталія Процюка: «Мій Бог не називав мене рабом». Європейці вже давно спокійно видають і читають книги своїх просвітителів – філософів: Вольтера, Руссо, Ніцше і т.д. і т.п. Тому вони мають зовсім інші стосунки з християнством й інше ставлення до господа Ісуса.

ВСТУП

Земна цивілізація не підняла людину на п'єдестал совісті Світу, тому що перемогла не арійська, а фарисейська (юдейська) концепція розвитку людства, в якій гроші (підкуп, корупція, хабар, злочин...) вирішують все. А честь, совість, правда і справедливість нічого не варті.

Той, хто хоч інколи думає про долю свого народу, обов'язково прийде до висновку, що без підняття національної свідомості, без знання своєї правдивої історії, без залюбленості у свою рідну мову, без шанування традицій, звичаїв, обрядів свого народу неможливо стати патріотом, здатним захистити свій народ від зовнішніх і внутрішніх ворогів. А той, хто уже став патріотом і розуміє, що в світі йде непримирима боротьба між народами, мусить стати націоналістом: збагачувати й захищати національні цінності свого народу. А це знову ж: мова, історія, традиції, звичаї... Бо лише вони можуть стати опорою в боротьбі з агресивними й підступними народами. І тут між патріотами виникають суперечки: одні свої традиції, звичаї, обряди беруть з давніх дохристиянських часів від вільних русів-українців, другі хочуть зберегти ті ж цінності, які утвердилися після хрещення в 988 р., треті намагаються і далі жити за традиціями, нав'язаними нам після 1917 р. більшовиками. То давайте визначатися, хто ми є – нащадки аріїв, кіммерійців, сарматів, таврів, царських скіфів, гунів, русів, чи нащадки рабів чужих господ, охрещених пройдисвітом князем Володимиром, чи правнуки холопів польсько-жидівського панства, чи вилупки татаро-московського кріпацтва, чи ще гірше – прямі спадкоємці вихованців московсько-жидівських комуністів в Україні?

Щоб правильно визначитися, як щасливо жити у своїй державі, треба знати історію свого народу від найдавніших часів до наших днів. Хто не знає цієї історії, той не може побачити ані можливостей і здібностей українського народу, ані перспектив розвитку нашої держави. Але ким би не визнав себе кожен українець: патріотом, християнином, націоналістом, атеїстом – всі мають усвідомити, що без незалежної, самостійної України ніхто з нас не зможе берегти й збагачувати ті цінності народу, які він вважає істинними, давнішими, важливішими. Та справа в тому, що в Україні після трьохсотрічного московського ярма взагалі мало інтелігентів – людей, які чітко розуміли б, навіщо нам мати якісь національні цінності, навіщо їх берегти й примножувати. Малочисельність української інтелігенції пов'язана з освітою чужою мовою, вихованням в чужій культурі на чужій брехливій історії. Тому інтелігентами у нас стають лише люди, яким доля дала шанс народитися в щирій українській сім'ї або можливість займатися самоосвітою, багато читати розумних книг.

Християнська церква привчила українців вшановувати й навіть вважати святими людей, яких чужа влада замучила просто за те, що вони українці. Наприклад, полковника Полуботка й отамана запорожців Калнишевського, яких репресували московські царі. Але ж перший під час

полтавської битви зрадив гетьмана Мазепу і допоміг Петру I виграти бій, а другий здав без бою військам Катерини II Запорізьку січ. То для України вони зрадники, а не святі.

Хоч і мало в Україні справжньої патріотичної інтелігенції, але вона після 1991 р. активно досліджує й збагачує українські національні цінності. Тож тепер ми знаємо, що наша мова є однією з найдавніших, найбагатших, наймелодійніших мов світу, що від неї пішов санскрит, який лежить в основі більшості мов європейських народів. Що серед предків нашого народу були арії, сармати, кіммерійці, скіфи, гуни, руси. Що наш народ має такі культурні пам'ятники, які дожили до наших днів: Мізинські візерунки XVII-XX ст. до н.е., Кам'яна могила, Трипільська культура, «Велесова книга»... Зверніть увагу на те, що все це ми мали за кілька тисячоліть не тільки до написання Біблії, й за багато тисячоліть до створення світу жидівським господом Єговою. Все це у нас було завдяки нашим рідним богам і нашим великим й талановитим пращурам.

ХРИСТІАНСТВО

Я не збираюся досліджувати християнство. Це вже зроблено сотнями відомих і тисячами невідомих авторів. Я не буду навіть робити посилання на них, бо читав їх колись давно і не збирався використовувати їхні висновки у своїх працях. З іноземців хочу згадати Вольтера та Ф.Ніцше, яких сам читав з великою користю і вам раджу почитати хоч дещо з їхніх праць, наприклад, «Антихрист, прокляття християнству». А про наших мислителів, які розуміли небезпеку християнства для України, згадаю далі.

Щоб краще усвідомити порочність християнства, треба хоч трохи знати історію його виникнення й завоювання ним світу. Найкраще про це написав один із представників народу, серед якого християнство виникло, утвердилось, і який, зрозумівши його шкідливість і небезпечність для цивілізації, розповсюдив його у світі, аби підірвати основи віри всіх народів Європи, в першу чергу Риму, який володів тоді Палестиною, де жив юдейський народ. В той же час фарисеї посилили боротьбу з розповсюдженням християнства серед юдеїв, аби вберегти свій народ від християнського раболубства й покірливості, легковажної віри в пустопорожнього бога та надій на його заступництво. Ось що написав про християнізацію Європи освічений і відомий юдей Марк Елі Раваж: «...Ісус з Назарету був, ... політичним агітатором проти іноземного окупанта... Проте здається, що Ісус заздалегідь зрозумів усю безперспективність своєї політичної місії і повернув весь свій ораторський талант... у зовсім в іншому напрямку. Він почав пропагувати примітивні форми популізму, соціалізму й пацифізму. Ефектом цієї зміни в його пропаганді була ворожість до нього, що виникла з боку багатих верств і фарисеїв (юдейських попів), а також обмеження його послідовників тільки бідними пролетарськими масами і рабами. Після його смерті послідовники сформували громади комуністичного братства. Проповідь, яку їхній лідер виголосив на вершині гори, підсумувала для них суть його вчення, і вони зробили її правилом свого життя. Це була філософія, розрахована на покірність і покору. Вона заспокоювала тих, хто страждає у цьому світі, і обіцяла винагороду після життя. Люди, занадто слабкі, аби боротися, вчилися не чинити опір злу... Жебраки, опущені, пограбовані та ображені – їм давалася обіцянка бути чоловіком у загробному світі перед Богом. Багатим же, амбітним, владним, мирським людям, в небесах було відмовлено»...

... «У звичайний час ніхто б і не звернув уваги на задрипану братію... Але коли країна була в стані боротьби з іноземним ворогом (Римською імперією) не від світу цього релігія й філософія християнства стала дуже небезпечною. Це була віра безвір'я, ілюзій, відсторонення від усіх проблем і відвертого поразництва. Вона загрожувала підірвати бойовий дух нації, що воювала з агресором. Це горезвісне «благословення тим, хто мир приносить», «підставляння іншої щоки», це «непротівлення злу насильством», ця незбагненна любов до ворога, виглядали як цілеспрямована спроба паралізувати волю нації, викликати кризу й забезпечити перемогу ворога. Таким чином, не дивно, що жидівська влада стала переслідувати єбонітів (християн). Їхні мітинги відстежувалися й розганялися, їхні лідери були посаджені в тюрми, їх доктрина була заборонена. Здавалося, що секта приречена».

Далі коротко своїми словами: найжорстокіший гонитель перших християн Саул (Павло) раптом зрозумів, що побороти Рим у відкритій війні жиди не зможуть. Але, якщо християнською релігією зомбувати Рим, особливо його легіонерів, то можна швидко розвалити Римську імперію. Він записався у християни, став апостолом і спрямував дії цієї секти в потрібному для Єрусалиму напрямку. Невдовзі Рим розвалився. Тепер, коли я читаю релігійні брошури, які роздають якісь християнські общини по всій Україні (наприклад: «Любіте врагов ваших», «Сокровища божественной мудрості», «Зерно вічності», «Чому на самом деле учіт Біблія?», то здається мені, що сьогодні вони взяли за нашу державу...

У своїй статті М.Е.Раваж абсолютно правдиво докоряє гоям, які звинувачують жидів у багатьох нещастях світу, що насправді вони не знають всіх злочинів жидівства проти людства. «Який сенс витратити слова на контроль громадської думки жидівськими банкірами, газетними та кіно-олігархами, коли ви з таким же успіхом можете звинуватити нас у тому, що ми контролюємо всю вашу цивілізацію за допомогою жидівського Євангелія?». «Половина ваших воєн, великих і малих, були релігійними війнами, які велися просто із-за тієї чи іншої інтерпретації наших вчень. ...Навіщо дорікати нам Карлом Марксом і Троцьким, коли, щоб звинуватити нас, вам з головою вистачить Ісуса з Назарета і «святого» Павла (Савла) з Тарзуса». «Але всі ці революції і змови в жодній мірі не можуть навіть зрівнятися з тою великою змовою, яку ми (жиди) сконструювали на початку цієї ери, призначення якої було – зробити віру невеликої жидівської секти релігією всього Заходу і розповсюдити жидівські традиції й вірування по всьому світу». «Здається неймовірним, але ви, християни, й поняття не маєте, звідки прийшла ваша релігія, звідки вона взялася і як? Ваші історики не говорять вам. Книги з цього питання, які є частиною Біблії, ви повторюєте як папуги, але в них не вникаєте». «Де вам побачити, що Християнство на тисячу років відкинуло Європу до варварства й темряви».

Хто після такого відвертого зізнання ще не зрозумів наслідків християнства не лише для українського народу, а й для людської цивілізації? Якщо є такі люди, то я порадив би їм прочитати твори відомих філософів Ф.Ніцше й Вольтера. Я читав їх ще в студентські роки, і тоді їхні думки не надто захопили мене. Мабуть, тому що за радянських часів не бачив небезпек, які несе людству християнство. Тоді я про християнство думав приблизно так:

Серед народів існувало кочове плем'я жидів, яке мало свого господа Єгову, але не мало своєї батьківщини і довго перебувало в рабстві то в Єгипті, то у Вавілоні, то в інших сусідніх народів. Коли провідники жидів дві тисячі років тому побачили, що віра в Єгову не допомогла їм створити свою сильну й незалежну державу, вони вирішили використати прагнення народів, підкорених Римською імперією, до справедливості і, щоб підняти авторитет свого бога й змусити інші народи молитися йому та шанувати їх – проголосили себе як «богообраний» народ. **На той час, коли Палестиною володіла Римська імперія, з'явився на тій землі юдейський пророк, який довгий час перед тим жив в Індії. Він, як і багато інших тодішніх волхвів Індії, володів мистецтвом лікування, зцілювання гіпнозом, умів переконувати слухачів і все це поставив на службу боротьби за справедливість. Бо саме тоді в тій далекій провінції, де народи страждали не лише від податківців Риму, а й від корупції, хабарництва, шахрайських торговельних вправ та глитайства, якими займалися юдеї (як вони цим же займаються і сьогодні в Україні), саме справедливість більше всього була потрібна людям, особливо рабам.**

Звали його Ісус Христос. Жидівські фарисеї, яких Ісус у своїх проповідях картав за лицемірство й корисливість, звернулися до римського наставника в Палестині з проханням засудити його до страти і закатували його. А потім, **коли фарисеї побачили, що Ісус Христос мав величезний авторитет серед навколишніх народів, вони вирішили зробити з нього бога і використати його для своєї користі. Вони придумали легенди: про народження безпорочною дівою Марією дитини – Ісуса Христа, батьком якого був їхній (юдейський) господь Єгова; про те, що він зцілював хворих і робив інші чудеса, користуючись божественною силою батька – Єгови; про те, що він прийняв смерть на хресті заради спасіння людей від гибелі за гріхи,**

які вони скоюють, про те, що він воскрес і в майбутньому повернеться на Землю, щоб навести порядок й установити справедливість і т.п. Ці легенди так зачарували людей раєм і так налякали пеклом, що вони визнали себе рабами господа (в Біблії нема бога, замість нього жиди мали господа, від якого залежали) Ісуса й погодилися стоячи на колінах в душних церквах просити його простити їм гріхи. Тобто з того часу люди поміняли земне буття на житіє в раю після смерті. Оцю нову релігію назвали християнством. Саме так пощастило юдеям все-таки накинути десяткам народів віру у свого бога і визнати їх (юдеїв) богообраним народом. Але тоді виникає сумнів у здатності Єгови навести порядок на землі, якщо він не зміг цього зробити без Ісуса.

Чи був Христос юдеєм чи самаритянином, хто був його батьком, чи жив він на світі як один з просвітителів людства, чи був вигаданий – мені все одно. Хай цим займаються релігієзнавці. Для мене має значення лише те, що його вчення використовується для маніпуляцій над свідомістю людей, для зомбування людей з метою їх поневолення. «Наробив ти, Христе, лиха» – **правдиво** сказав Шевченко, і нам, українцям, щоб з того лиха вибратися, треба набратися хоробрості і просто відкинути його вчення. Можна дозволяти себе дурити довго, ціле тисячоліття. Можна вірити в спасіння навіть після того, як сотні мільйонів людей мучилися все життя, так і не дочекалися ніякої милості від бога. Але хіба можна вірити після того, як переконався, що та віра шкодить тобі й сприяє чужинцям, які за твій рахунок живуть набагато краще, а ти ледве виживаєш і не бачиш перспектив, хоч і молишся регулярно й щиро?

Останнім часом я ще раз перечитав твори багатьох філософів, і по-новому побачив проблему християнства не лише для українців, а й для всього світу. **Християнство з самого початку впроваджувалося в життя народів найжорстокішими способами. Фарисеї «богообраного народу», які стояли за спинами християнських апостолів, священників і «просвітителів», щоб домогтися своїх амбіційних цілей, постаралися за допомогою віри в Христа знищити всі дохристиянські культурні надбання всіх народів та нав'язати їм вигідне юдеям бачення створення світу Єговою, походження всіх народів, історію їх розвитку до прийняття християнства. Саме тому були знищені майже всі бібліотеки, де зберігалися прадавні книги всіх народів. Отак народи, втративши минуле, забувши пращурів, відмовившись від своєї давньої історії й культури, стали християнськими.**

Хіба можна визнати, що християнський бог Христос може ошасливити людство на Землі, якщо його батько Єгова має зовсім інші наміри щодо народів, якими начебто опікується син – Ісус? Адже юдаїзм на чолі з Єговою є однією з найжорстокіших релігій світу. Та й християнські місіонери винищили мільйони людей в Америці, Африці, Азії та в Європі, вимагаючи, щоб народи забули своїх богів і повірили в Ісуса Христа та стали рабами завойовників. Московсько-жидівські більшовики винищили мільйони людей в московській імперії після перевороту 1917 р, змушуючи їх забути вчення Ісуса Христа і повірити в геніальність вчення Леніна-Сталіна. І що цікаво: і християнські місіонери, і більшовики добре жили в земному раю за рахунок репресованих, ніхто з них не постраждав за злочини від господ: Ісуса та його батька Єгови. От такі вони боги і господа...

Якщо хтось сумнівається в існуванні господа Ісуса Христоса, то християни категорично відкидають всілякі сумніви й наводять такі «переконливі» свідчення, як книги чотирьох євангелістів, які були учасниками діянь Ісуса і самі написали про це. Та і потім сотні інших книг написали різні автори. Крім того, показують камінь, яким було закрито печеру, де лежало тіло Ісуса, зняте з хреста після катувань, плащаницю, якою накрили його після голгофи тощо. Але всі ці докази є зовсім несерйозними й непереконливими. Адже книги апостолів (Євангелії) написані юдеями і писалися вони так, як було вигідно їхньому народу, який не прийняв християнство, а керується Торою та талмудом. Щоб люди шанували лише Біблію, християни знищували давні книги всіх народів, як поганські; руйнували всі храми давніх релігій та вирубували священні гаї й плондрували жертovníки, щоб люди ходили лише в церкви; опаскуджували могили великих пращурів давніх народів, щоб віруючі шанували лише могили християнських «святих».

Якби Ісус був богом і воскрес, то він виправив би біблійні тексти про те, що він не є богом і не має ніякої божественної сили, а в своїх діяннях користується допомогою Єгови. А якщо справді справжнім богом є лише Єгова, то хай би Ісус запевнив християн, що Єгова однаково ставиться до всіх народів світу і що юдеї не є богообраним народом. А то якось не гарно виходить: люди в своїх молитвах звертаються до святої трійці, лідером якої є Єгова – бог юдеїв, а він опікується лише благополуччям одного народу і зовсім не хвилюється за життя християнських і нехристиянських народів. Хіба боги мають право дурити людей?

Крім того, християнські священники запевняли, що святі нової релігії рятують віруючих від всіляких природних загроз (блискавок, паводків, землетрусів, пожеж) та зцілюють і захищають їх від хвороб. І, хоч молитвами новому богу нікому – ані жодному народу, ані жодній людині не пощастило врятуватися від агресій, бандитів, природних катаклізмів тощо, християнські священники запевняли, що Ісус Христос рятує тих, хто прийняв його за бога. Бо переконати людей в такій видумці легко. Скажімо, почалася гроза і блискавки пронизують атмосферу і вражають землю. Сотні віруючих людей моляться, благають захисту. Але блискавка когось – одного-двох – убиває. Тож будь-який християнський священник запросто переконає всіх, хто молився, що їх врятував господь бог, а ті, кого блискавка не пожаліла, мали гріхи. Хоч насправді вони заховались в небезпечному, привабливому для блискавки місці. Проте всі, кого біда обминула, будуть вважати, що їх захистив Ісус. Так християнство швидко стало світовою релігією.

Християнство з самого початку було агресивним, і християнські народи масово знищували народи, які не хотіли вірити в чужого господа. Згадаймо походи хрестоносців (європейських християн) на Близький Схід, нищення народів Америки, Азії, Європи під час християнізації. А щоб жоден народ окрім жидів не став цілісним і сильним духом, Христос поділив своїх віруючих на багато різних загонів (700 сект!), і тепер ми маємо християн католиків, православних, протестантів, п'ятидесятників, штундистів і навіть свідків Єгови! Таким чином всі християнські народи стали жертвами жидівських пророків, втратили монолітність і здатність протистояти агресорам. Через це всі християнські народи зазнали багато горя. Згадаймо, як у Франції католики різали гугенотів, як в центральній Європі боролися католики з протестантами, як в Московії православні боролися зі старовірами... Та і в Україні не раз текли ріки крові то православних християн, то їхніх братів по Христосу – католиків.

Та навіть і народи однієї віри знищували інші народи, коли хотіли підкорити їх. Згадаймо, як православні московці дотла вирізували населення православного Новгорода, Пскова... Пізніше Батурина. Якщо все це робиться з відома бога, то хто він такий? Навіщо нам такий бог... А якщо він після свого народження не зробив людям нічого доброго, а лише забрав у них право радіти життю і змусив у душних церквах без кінця повторювати: «Господи, помилуй! Господи, помилуй...», хоч від нього нічого в світі не залежить, то хіба це не є свідченням того, що християни мають нікчемні духовні цінності?

Християнство – це найперший засіб боротьби з національними державами і націоналізмом. Його придумали юдеї й успішно ним користуються уже впродовж двох тисяч років. За цей час вони спромоглися майже повністю знищити історичні й культурні пам'ятки більшості народів світу, поставити їхню культуру на службу християнству, підпорядкувати фінансові потоки світу своїм інтересам, змусили людство жити за їхніми моральними законами. Вони створили світ, в якому сила грошей перевищує силу правди, честі й свободи.

Тепер всі християнські народи моляться в церквах, однаково оформлених тими ж самими іконами святих, такими ж хрестами, тією ж молитвою. Всі люди визнають себе рабами, сповідаються в своїх гріхах (якщо навіть не встигли нічим согрішити через молоді роки), визнають священними місцями лише ті, де народився, жив, був убитий Ісус Христос. Всі вони в Ізраїлі. Але, незважаючи на спільну віру, всі християнські народи мають свої національні ідеї. І ці ідеї в деяких народів (особливо у московців, німців, поляків...) такі агресивні, що після прийняття християнства (навіть

незважаючи на його миролюбство) миру в світі стало ще менше, бо до звичайних війн додалися ще й релігійні війни (згадайте, наприклад, хрестові походи європейців на Близький Схід).

Ми знаємо, як приймалося християнство на Русі, як священники знищували вірних рідним богам, як поводитися інквізитори в Європі, як заганяли в християнство народи Америки, Азії, Африки... Християнству не потрібні великі, освічені й сильні народи, тому воно безжально знищувало всіх, хто опирався новій вірі. Воно обіцяло рабам і злидненним милостиню й милосердя, тому першими повірили в Ісуса Христа знедолені, особливо – раби. Воно також обіцяло вічну владу будь-яким антинародним режимам (Всяка влада – від бога!), тому правлячі клани теж швидко стали до лав християн. А середній клас – освічених, вільних і заможних громадян охристиянена влада знищувала.

Християнізація йшла всліпу, без вивчення Біблії, без знання про його переваги й недоліки, захоплюючи народи й держави обіцянками раю та лякаючи людей пеклом. Біблії тоді ніхто з християнізованих не читав. Лише пізніше жидівські священники об'явили християнізованим народам, що Ісус є сином їхнього господа Єгови, керується ним і виконує на землі його місію серед гоїв (неюдейських народів). Так майже всі європейські народи (і не лише вони!) потрапили в залежність до жидів, їхньої культури, їхньої Біблії. А що тепер можна зробити після багатьох століть християнства? Так вже є. Але мусимо усвідомити: якщо й далі будемо йти шляхом, яким нас веде християнство, то і самі загинемо, і Землю сплюндруємо.

Християни бояться смерті, тому що суть християнської релігії полягає в тому, аби змусити кожну нормальну людину визнати, що вона не може жити без гріхів, відчувати свою вину перед богом, постійно каятися, вимолювати прощення, відчувати свою нікчемність і страх бути покараним після смерті. Тому християни приречені все життя бігати до церкви, сповідуватися, молитися, погоджуватися на роль раба чужого господа. Рідновіри не бояться смерті, бо вона дає їм можливість об'єднатися з предками, серед яких є й наші великі пращури – наші боги. Християнство пропонує всім єдинобожжя, але в трьох іпостасях: бога отця – Єгови, бога сина – Христоса і бога – духа святого (мабуть, духа єврейства по всій Землі?). На відміну від іудейства, християнство не сприяє народам у збереженні власних держав і плеканні свого менталітету. Тому жиди понад 5000 р., живучи серед **інших** народів, не розчинилися в них, а українці, які на Далекому Сході РФ та в деяких областях Сибіру колись складали більшість населення, перетворилися на московців.

До чого веде людство християнство? Любов без меж до всякого ближнього, навіть до ворогів, призвела до того, що оті вороги й інші «ближні» переселяються в інші держави, де вимагають від інших народів пошани й поваги до своїх світоглядів, вір, богів, церков, звичаїв. Вони поведуться як у себе вдома, нехтуючи традиціями, звичаями, культурою й мораллю народу, який їх прийняв. В найбідніших державах вони приходять до влади, пообіцявши виборцям підняти рівень життя. Але насправді використовують владу для особистого збагачення та для зміцнення свого впливу на економіку, політику, на розтління народу.

ОСВІТА Й ХРИСТІЯНСТВО

Поширенню християнства сприяло те, що християнська церква прибрала освіту до своїх рук. Таким чином все життя людини заповнили біблійними вимогами, церковноприходські школи були єдиним початковим освітнім закладом для дітей ще й у 19 столітті. Перші ж європейські (серед них і наша Києво-Могилянська академія) університети існували при монастирях, або були засновані церковниками. І учили в них переважно теологічним дисциплінам. Але вже в середні віки університети в Західній Європі почали давати студентам і світські знання: хімію, математику, фізику, географію... А вже з XIX століття твори західних філософів, які заперечували існування бога, в країнах західної демократії вивчають в школах і вишах. А в Україні ще й досі, якщо й вивчають твори

українських мислителів, то не ті, в яких вони заперечують християнство і не визнають бога. Тож чужа церква в Україні продовжує допомагати чужинцям поневолювати наш народ.

Як вирвати українців з пазурів московського хижака? Це можна було б здійснити швидко за допомогою правдивої національної освіти в школах і вишах. Але наші опоненти постаралися нав'язати нам таких міністрів освіти як Кремінь, Табачник... Новосад... Шкарлет, які навіювали українським дітям то малоросійську меншовартість, то презирливе ставлення до рідної мови, як до суржику (хоч вона насправді є однією з найкультурніших найдавніших і найчистіших мов світу), то викривлену й спаскуджену історію свого народу. то збоченість у стосунках між людьми й народами. Так, міністри на замовлення олігархів і москвитів свідомо готували й готують з українських учнів денационалізований, морально спустошений, жадібний до грошей і матеріальних вигод електорат. Тому на всіх наших виборах близько 50% наших виборців (а інколи й більше того!) голосують за явних ставлеників Москви або мафіозних олігархів, тобто – проти України. Оскільки ворожа влада і не збирається давати українським дітям правдиву національну освіту, то просвітництвом народу треба зайнятися патріотичній інтелігенції.

Чому треба навчити наших школярів і студентів?

По-перше, треба довести до кожного учня переваги нашої культурної мови над «руським язиком», який насправді є жаргоном нашої мови та ще й має всі ознаки суржику, бо використовує лексику не лише української, а й німецької, французької, татарської, угро-фінської та інших мов. **По-друге**, треба дати правдиву історію походження нашого народу та всіх його друзів і недругів, щоб останні не мали можливості підступно втиратися в довіру до народу й шкодити нам. Тобто, пояснити, що москвити ніякі не слов'яни, а суміш ординців хана Батия з угро-фінами. **Що навіть близькі нам по крові народи (наприклад поляки, словаки тощо) в першу чергу думають про свої інтереси.** **По-третє**, необхідно дати не лише учням, студентам, а й всьому українському народу правдиву історію всіх релігій та ознайомити всіх з новими досягненнями науки в усіх сферах, а особливо з дослідженнями географії, геології, біології (найперше в ній – теорію Дарвіна), археології, астрономії, філософії, щоб кожен зрозумів не лише сенс існування й покликання людей і людства взагалі, а й мав науково обґрунтований, чистий від релігійних впливів, світогляд.

Українська інтелігенція має очистити нашу освіту від християнських, хазарських та московських шкідливих впливів та викривлень української духовності й моралі, історії, мови, культури, як Геракл чистив авгієві конюшні.

Бо ще й сьогодні багато людей мають ознаки шизофренії: з одного боку вони з книг знають, що все, що є в світі, почало творитися мільярди років тому, що Земля вже пережила кілька періодів тривалістю сотні мільйонів років, що людство існує вже сотні тисяч років; звідкіля на ній з'явилися породи: граніт, базальт, крейда, глини; як розвивався рослинний і тваринний світ; як виникла людина, а з іншого боку вони вірять, що жидівський бог Єгова створив світ і людей в ньому лише 5500 років тому. Це роздвоєння особистості (або шизофренія) небезпечно тому, що його прищеплюють ще в школі. Навіть даний український календар свідчить, що ми почали літочислення понад 11 тисяч років тому. Тобто майже за 5 тисяч років до створення землі юдейським богом ми уже були народом, який мав потребу визначати час, коли відбулися важливі події в його житті. Хай юдеї вірять у свої казки, але ми мусимо усвідомити, що вони до нас не мають ніякого стосунку.

Народи, які заборонили знайомити дітей в школах із «законом божім», живуть набагато краще.

Національним вихованням нашого народу ніхто не займається. Народ не знає своїх національних цінностей, не бачить своєї національної ідеї. Всі ЗМІ й освіта виховують українців на християнських цінностях: «всяка влада від бога», «люби ворогів своїх більше, ніж своїх дітей», «якщо тебе ударили по лівій щоці, підстав ще й праву» – тобто прищеплюють нам рабську ідеологію і любов до народу, який подарував нам свого господа. Тому й на виборах народ голосує

за підказками різних ЗМІ (а вони у нас на 95% належать олігархам) та християнських священників, котрі радять голосувати за кандидатів, які будуть служити москвитам або зайдам-олігархам, а не українському народу.

Сьогодні християнські священники намагаються заборонити українцям займатися йогою, тому що філософія йогов вступає в протиріччя з християнським віровченням. Так 1000 років тому вони заборонили й нашу рідну віру, а всіх, хто був вірний рідним богам, знищили. Та й тепер у нас не дають українцям ніяких можливостей боротися за свою віру в ЗМІ, бо це суперечить політиці Москви та олігархів, які свідомо знищують наш народ.

Становище охристиянених українців погіршується ще й тому, що юдеї, які створили цю віру, використовують її, аби нав'язати нам думку, що це наша споконвічна релігія, і що українці мусять шанувати юдеїв, бо вони є богообраним народом. Тому, коли **представники** цього народу приходять до влади в Україні і займаються корупцією, шахрайством, злодійством тощо, ми не можемо не лише судити, а й критикувати їх. Бо й церква зраджує народ, коли до влади приходять представники «богообраного народу».

Аналізуючи становище нашого народу в різні часи і з різних боків, постійно напрошується висновок, що стати насправді незалежними й щасливими найбільше нам заважає християнство. Бо і поразки від угро-фінів Боголюбського та татар Батия, і польське панство, і згубна Переяславська рада, і поразка гетьмана Мазепи, і московське кріпацтво, і розгром у визвольній війні з Московією після 1917 р. – все це було освячено християнською релігією. Навіть наші митарства після 1991 р. теж обумовлені цією вірою. Я з сумом спостерігав, як на початку 90-тих років майже вся наша «інтелігенція», яка до того була геть-чисто атеїстичною, раптом стала запопадливо християнською. А оскільки наша церква була під московським патріархатом, то й інтелігенція (навіть патріотична) попала під вплив Москви, тепер уже через релігію. То що, яку державу, ми могли збудувати під керівництвом такої інтелігенції? **Пам'ятаєте, як священники московського патріархату освячували злочинця Януковича, закликаючи українців на президентських виборах проголосувати за людину «руського міра»? Мабуть, це було бажанням їхнього бога? Така вона – християнська релігія...**

Кого може задовольнити християнська релігія, кому вона вигідна? Хтось пишномовно почне говорити про моральну цінність християнства, доводити, що без неї людство пропало б давно. Але прочитавши в Біблії: «всяка влада від бога» та «возлюби ворога більше, ніж самого себе» та інші подібні діаманти християнського **віровчення**, думаєш: хіба можуть такі церковні істини очистити людство від агресивних народів і бандитів, від брехні й лакейства, від морального занепаду й зневаги до людських традицій: людського ставлення один до одного, поваги до літніх людей, турботи до малолітніх, пошани до знань і до людей, які їх несуть народу. А християнство вчить спокійно або й улесливо ставитися до влади фізично сильнішого, але дурнішого над слабкішим, хоч і мудроголовим, злочинця над працьовитим, підлого над чесним...

Християнство нічого не зробило для справедливості на землі. Навпаки. Бо, якщо і влада деспотів, і геноциди, і природні катаклізми – все від бога, то значить він (бог) сам є найнесправедливішою істотою. Якщо людство живе в нещастях все життя, то за що Христос пролив свою кров? За те, щоб ми попали після такого життя в рай? То, може, людям краще народжуватися прямо в раю, щоб не знати земних мук? Саме тому я з дитинства розчарувався в християнстві, а з часом, коли став накопичувати знання про Всесвіт, Землю і Людей на Землі, зрозумів, все це створено не богом, а самою Природою, Саме тому я сприймаю християнство, як доктрину фарисеїв, призначену для створення безпечних і сприятливих умов для юдеїв, які живуть серед інших народів і займаються глитайством, спекуляціями, провокаціями, зниженням рівня моралі тих народів. Не дарма ж християнство вимагає любити ворогів більше, ніж себе.

Я такого, «ворога», якось бачив у електричці, коли їхав з Видубичів до Трипілля.

ВИПАДОК В ЕЛЕКТРИЦІ

В суботній електриці літній чоловік з широкою чорною бородою голосно критикує християн за те, що неділю, а не суботу вважають вихідним днем. Адже бог-отець – Єгова саме в суботу відпочивав після створення Землі і людей на ній. Дехто з пасажирів просив критикана припинити агітацію на користь чужої українцям релігії. Але він не звертав на це ніякої уваги. Почав стверджувати, що нічого в Світі не робиться без дозволу Єгови. Тож українцям не можна обурюватися діями президента Кучми, хоч він і діє в інтересах сусідів, а не українського народу. Терпіть і чекайте, поки Єгова вирішить, чи вам треба інший президент. Потім почав звинувачувати українців у співпраці з німцями в період війни й участі в голокості...

Тут один з пасажирів підходить до пропагандиста і каже:

– Пане, нам набридло слухати вашу агітацію, адже маємо іншого бога. Тож, будь ласка!, звільніть вагон!

– Ви не маєте права!

– Та ви ж тільки що стверджували, що все відбувається з волі бога. То саме мені ваш Єгова дозволив виставити вас з вагону.

Під тиском такого переконливого аргументу та оплесків пасажирів бородач вилетів на перон.

***

Чому українці більше інших народів потерпають від загарбників та їхніх поплічників – хазарів? Тому що після тисячолітньої віри в чужих богів та 800 років поневірян в чужих імперіях ми втратили гідність. Зате навчилися неефективно, погано працювати, красти, служити будь-якому вертихвосту чи пройдисвіту. І на все це є цілком зрозумілі виправдання. Бо, справді, хіба не гидко працювати на пихатого польського пана, жадібного жида, біснுவатого московського дворянина чи неука комуніста? Тому й розучилися працювати добросовісно. А хіба вижили б, працюючи на чужих ненажерливих недолюдків, якби не навчилися красти? А чи можна було зберегти національну гідність, коли не лише начальство, а й школа і церква були під наглядом чужинців-окупантів? А чи можна було не зраджувати, коли зрадники за чужої влади завжди жили набагато краще й були захищені від її каральних органів? Через прискіпливий нагляд КаГеБізованих попів і вихованих в московській культурі учителів шкіл та викладачів у вишах, ми й дітей не могли виховувати в національній гідності й вірності своїм національним традиціям, рідній мові, рідній культурі. А чи можна було в такій ситуації виростити свою національну інтелігенцію? Ні, не можна. А без власної інтелігенції народ, як дитя без батьків. Тому й, здобувши незалежність, не маємо своїх лідерів, купляємося на різні обіцянки негідників-чужинців.

Думаю, що тільки в справді незалежній українській Україні ми зможемо вшановувати чесних, розумних громадян: і жидів, і угорців, і московитів, і українців. А поки в Україні немає української влади, поки йде оскаженіла руйнація моральних устоїв української нації й продовжується зухвале розкрадання матеріального підґрунтя корінного народу, в якому активну участь беруть не лише покидьки з багатьох національних меншин, а й свої байстрюки, поки нам не дають відновити свою культуру й україномовний простір на нашій землі, допоки народ наш не може жити відповідно до своєї Національної ідеї та вшановувати своїх великих прашурів (мислителів, державотворців, героїв...), доти нема кому в Україні хвалитися якимись досягненнями й нема кого шанувати. Чужий бог не допоможе нам зберегти наші національні цінності, звичаї, традиції, які чужа влада руйнує, насаджуючи в Україні одностатеві шлюбні, мужолюбство...

ХРИСТІЯНСТВО І МОРАЛЬ

Християнські священики всім людям, навіть негідникам, які часто скоювали злочини, обіцяють прощення гріхів, якщо причаститися й після сповіді купити відпущення гріхів хоч за кілька хвилин до смерті, щоб потрапити в рай. Тому християнство сподобалося царям, багачам, бандитам, шахраям, тобто всім нечесним людям, тому що дозволяє їм жити злочинно, збагачуватися за рахунок чесних людей. Тому ми часто спостерігаємо, з якою розкішшю ховають бандитів, злочинців, хабарників, корупціонерів... В таких процесіях беруть участь десятки священиків. Отже християнська церква активно руйнує моральні устої народів, закладені рідними богами задовго до появи Єгови та Ісуса. християнство розбещує людей. Тому в церкву частіше ходять всілякі негідники: бандити, крадії, корупціонери, ґвалтівники, шахраї, які, аби не потрапити в пекло після смерті, сповідуються та моляться богу. Чесні люди рідше ходять в церкву, бо їм нема чого боятися божої кари, у них немає гріхів ні перед богом, ні перед людьми.

Біблія дала поштовх створенню фантастично-жахливих, жорстоких романів, вистав, фільмів. Адже саме в Біблії вперше описано, як іудеї найжорстокішим способом ще в доісторичний період знищували цілі народи від старих до немовлят, хвалилися й досі хваляться цим досягненням, вважають справедливим знищувати людей, щоб скористатися їхніми будинками, майном, скотом...

Якщо влада, як стверджують християни, – від бога, то яким є бог, що дав народам Росії владу орди хана Батия, нащадки якого, щоб легше було грабувати підкорені угро-фінські народи, разом з татарською ордою охристиянилися і швидко зміцнили устої православного християнства в Московії, довівши його до релігійного фанатизму. Чому бог дозволив московській імперії закріпити понад сотню народів й довести їх до такого жахливого стану, що вони в 1917 році підтримали владу безбожників-комуністів? Чи, може і нам тепер владу бандитів, шахраїв, олігархів дав бог?

Крім того, треба пам'ятати, що Ісус Христос, як і його батько Єгова, згідно Біблії, визнавав нерівність між людьми. Про це, наприклад, свідчить така притча Ісуса: «Два чоловіка зайшли до храму помолитися: один був фарисеєм, а другий – митником. Фарисей став і почав молитися так: «Боже! Дякую тобі, що я не такий, як інші люди – грабіжники, перелюбники, кривдники, або такі, як оце митник...» Митник, котрий стояв неподалік, не наважувався навіть очі підняти до неба, але, б'ючи себе в груди, говорив: «Боже, будь ласкавим до мене, грішника!» То ж кажу вам, що цей пішов більше виправданим, аніж той (фарисей), тому що кожний, хто сам себе підносить, буде принижений, а хто принижує себе – підніметься».

Як розуміти такі «істини» від господи? Лише так: можеш зловживати, грабувати, принижувати, але визнавай себе моїм рабом і будеш прощений. А того, хто живе праведно і гордий з того, бог не любить, не простить, в пекло скине. Чи не тому в християнському світі квітне жебрацтво, панують розбещеність, корупція, нерівність та всі інші гріхи? Християнська церква може бути з народом лише в тому випадку, коли вона сама потерпає від утисків влади, як це було, наприклад, з католицькою церквою в Західній Україні за радянських часів.

А як сприймати християнське: «Не суди й не судимим будеш»? Тобто стався до злочинців, бандитів, корупціонерів, недолюдків-диктаторів та вождів по-християнські – з терпінням. Це всепрощення вже завело людство в зону великого лиха. Раніше люди вважали, що суд має бути суворим і справедливим, відкритим і своєчасним. А ми й за 8 років після 2014 р. не покарали злочинців, які розстрілювали майданівців. .

Чесним людям в християнстві жити стало ще важче. Бо ті з них, хто душею прийняв християнство, стали любити своїх ворогів та прощати їм всяке зло. Тож негідники стали нахабнішими, їх стало більше. І жити їм стало легше. Після охристиянення московські ординці, як грабували всіх сусідів, так і продовжують грабувати. Українцям стало жити важче, бо вони повірили, що ворогам треба прощати і піддаватися їм. Так і живемо в неволі уже 1000 літ.

Тому християнство – це філософія рабовласництва та ідеологія сіонізму, яка робить людей рабами, ставить їх на коліна і лишає їх природного права на захист і помсту, а народи тримає у покорі і змушує служити хитрішим і зажерливішим.

Дві тисячі років тому християнство захопило людські душі тим, що обіцяло віруючим в Христа вічне життя в раю, і лякало невіруючих пеклом. Проте життя християн не стало легшим, а несправедливості та людського горя в світі стало ще більше. До інших лих людства додалися церковні війни та релігійний розбрат, розгул християнської інквізиції, задушлива атмосфера життя в рабстві. Християнство розбещує людей, бо переконує, що Ісус Христос 2000 років тому прийняв смерть за всі наші майбутні гріхи. Тож нам досить визнати його богом, сповідуватися перед священиком і нам все проститься: вбивства, бандитизм, злочинство. Християнство дарує всім: і добрим та розумним, і дурним та негідним вічне життя просто так – ні за що. Тож вийшовши після сповіді з церкви, християни не бояться зло чинити. Гріхи будуть прощені. Ось чому в християнському світі аморальність пустила глибокі корені, розквітла навіть серед священиків. Це неправильно. Кожен має сам відповідати за свої злочинні дії, а не перекладати свої гріхи на бога, який нас так любить, що все прощає. Чи не тому більшість людей не відчують відповідальності за все, що скоїли за своє життя. Я не вірю цим християнським обіцянкам і сам беру відповідальність за свої дії. Тому головну свою книгу назвав: «Звіт за життя перед Україною».

Оскільки фундаментом всякої віри було незнання законів природи і страх перед непередбачуваним майбутнім, то прогрес науки послабив віру в богів. Найосвіченіші особистості Західної Європи позбулися залежності від бога і стали на шлях пошуку істини, правди, справедливості. Церковники спочатку катували їх, знищували. Жертвами інквізиції стали Джордано Бруно, Микола Коперник, Галілео Галілей, Ян Гус та десятки тисяч інших відомих і менш відомих людей (відьом, відьмаків, цілителів тощо). Але хіба можна знищити істину? В багатьох університетах стали можливими релігійні дискусії, видання атеїстичних творів. Західно-європейські філософи (Вольтер, Дідро, Гельвецій, Ніцше, Руссо тощо) стали просвітителями і тепер багато народів майже позбулися залежності від християнства,

Ми в СРСР добре знали лише російських учених, вважали їх взірцем. Проте учені, які виростили в межах московської цивілізації, зовсім не схожі на своїх колег з європейських країв. Ну, хіба міг Ломоносов думати так, як ДЖОРДАНО БРУНО:

«Коли ж ідеться про справжню науку, то хай покине мене звичка до віри та настанов владі і пращурів, і навіть та загальна думка, яка (про це я сам можу свідчити) часто і різноманітно збиває нас з пантелику та вводить в оману, щоб ніколи у філософії я не висловлювався необдуманно і безглуздо, але однаково брав під сумнів і те, що вважається нісенітницею, і те, що визнають відкритим і очевидним, як тільки воно стає об'єктом дослідження.

Бо негоже – давати визначення непізнаним речам; підло – думати чужим розумом; продажно, улесливо і негідно людської породи – підкорятися; безглуздо вірувати за звичаєм; несерйозно – погоджуватися з думкою юрби, начебто кількість мудреців має перевищувати або рівнятися, чи хоч би наближатися до безкрайого числа дурнів, і начебто блукаюча в темряві юрба стоїть і бачить більше або стільки ж, скільки той один, кого вона вибрала вождем. Я ж, як і будь-хто інший, хто здатен міркувати під впливом фактів і аргументів, обдарований всевишнім Богом здатністю відчувати та розуміти і внаслідок цього призначений судити про причини явищ, був би невдячним шаленцем, недостойним займатися наукою, якби став найманцем або виконувачем чужої волі, відчував і міркував на основі чужих знань.

В усякому разі наш обов'язок полягає в тому, щоб ми в силу нашого духу оберігали науку від тиранії священиків і воїнства державних чиновників. Бо ми хочемо, щоб у науці панував суворий закон, згідно з яким враховувались би тільки істинні та необхідні докази розуму і не мав би сили доказу авторитет хоч і надто видатного і знаменитого мужа, і щоб піддавалася ганебному осуду будь-яка думка, висловлена всупереч тому, що ми бачимо насправді».

Хіба Джордано Бруно не правий? То за що християни спалили його? Ці думки Джордано Бруно я виписав з якоїсь книги в той час, коли писав дисертацію, знав їх на пам'ять, часто повторював.

Я надрукував ці думки Джордано Бруно стосовно науки, тому що вони цілковито співпадали з моїми. Але в СРСР умови праці науковців були значно гірші, ніж в середньовічній Європі, тому оприлюднити свої погляди на науку було неможливо. Джордано Бруно знищили християнські священики в 1600 році, бо він бажав правдиво працювати для людства. А як тепер працюють більшість сучасних українських учених, які стали християнами не тільки в побуті, а й у науці. Тому ми сьогодні й не встигаємо за прогресом.

Серед науковців і тепер є люди типу Джордано Бруно, які ні за що не відмовляться від відкритої ними істини і відстоюватимуть чистоту і незалежність науки до кінця. Є люди, які подібно Галілею, знаючи наукову істину, можуть піти на компроміс з церквою або владою і на їхню вимогу здатні заперечувати істину або замовчувати її. А є й такі (їх більшість серед науковців), які використовують посади в наукових установах, щоб мати ступені і звання, а не для пошуку істини. Вони на угоду церкві та владі здатні звинуватити таких, як Джордано Бруно, в усіх гріхах, щоб знищити, і готові тиснути на Галілеїв, аби ті відрікалися від істини. Радянська наука зазнавала ще більшого політичного тиску, ніж наука Середньовіччя тиску церкви. Тому вона могла вирішувати лише проблеми військового комплексу. Інші проблеми вирішувалися на користь московських шовіністів. Наприклад, в популярному московському журналі «Знание - сила» московські вчені всупереч фактам висвітлювали мовну проблему так, щоб показати вищість «русского языка» і принизити роль української мови.

ХРИСТІАНСТВО У СВІТІ

Люди самі собі морочать голови вірою в неіснуючих богів, яка породжує різні забобони. Забобони породжують і різноманітні теорії та гіпотези. Наприклад, хтось придумав посівний календар, за яким, різні культурні рослини треба садити в заздалегідь визначені дні календаря. Я ніколи не дотримувався цих календарів, бо знаю, що схожість насіння різних рослин і їх ріст залежать не від фаз місяця, релігійних свят чи назви дня тижня, а від фізичних умов: температури і вологості ґрунту, інтенсивності сонячного світла, дотримання правил посіву чи посадки.

Греція першою прийняла християнство, швидко прийшла до занепаду і невдовзі стала здобиччю турків. І це при тому, що греки зберегли багато своїх національних цінностей: давні легенди, твори філософів, багато пам'яток (скульптур, залишків храмів, літературу тощо). Після проникнення християнства в Римську імперію, вона теж швидко занепадала і тепер страшно дивитися на руїни Риму, інших давніх міст, які колись вражали своєю красою.. З появою християн почали горіти бібліотеки, бо християни вважали всі давні релігійні книги, всі легенди, історичні твори, вчення про людину, медичні трактати – поганськими. Вони могли суперечити легендам, викладеним юдеями в Біблії. Пізніше почали палати вогнища, на яких християни спалювали літературні мистецькі твори, в Америці, Азії, Австралії. Релігія, яка знищує пам'ятники попередніх культур, є варварською. Таким є християнство.

Тому в Європі, яка першою потрапила в павутиння християнства, ще й у добу Середньовіччя палали вогнища, в яких згорали не лише книги й твори мистецтва, а й найбільш освічені, розумні, винахідливі інтелігенти. Особливо безжалісним було православне християнство в Східній Європі. Тому в Україні майже не залишилося ані дохристиянських книг, ані мистецьких творів, ані людей, яких можна було назвати інтелігентами.

Чому в християнстві Європа занепадає? Тому що християнство – це найперший засіб боротьби з націоналізмом. Його придумали жиди і успішно ним користуються уже впродовж двох тисяч років. За цей час вони спромоглися майже повністю знищити історичні й культурні пам'ятки

більшості європейських, американських і азійських народів світу, поставити їхню культуру на службу християнству, підпорядкувати фінансові потоки світу своїм інтересам, змусити людство жити за чужими моральними законами. В усіх європейських країнах література, живопис, та традиції й обряди спираються на християнську віру, жидівську історію та їхні ж міфи, традиції й обряди. Тому культура європейців та їхня історія прив'язані до придуманої юдеями віри, в усіх європейських державах мало відрізняються і згасають. Тому в усіх музеях Європи чільні місця займають картини освячення, чудотворства, страждань жидівських пророків та апостолів. В літературі всі віруючі письменники та поети описують те ж саме, що й живопис. Культура європейців занепадає, тому що в усіх країнах перемогла чужа віра, хитро створена з метою уніфікації, денационалізації, насадження напівліберальної ідеології й напіврабської психології.

Юдеї створили світ, в якому сила грошей перевищує силу правди, честь і свободу. Лише хоч часткове відродження рідних вірувань і повернення до національних традицій і деяких обрядів може врятувати європейців від занепаду і відставання від нехристиянських народів (особливо азійських і американських) світу. А щоб національні віри не призвели до ворожнечі й протистоянь народів, Рада Європи має спрямувати зусилля на освіту й виховання нових громадян в усіх державах Європи та надання незалежності всім малим народам. Тобто Європі треба вирватися з релігійного павутиння, щоб змінити напрямок просвітництва і продовжити боротьбу за щастя для всіх народів і людей в цьому світі, а не в раю.

Багато народів, які раніше нас прийняли християнство, вже давно зрозуміли його вади і почали відходити від його канонів. Ті з них (данці, шведи, сингапурці, японці), де віруючих менше **20%** і **церква повністю відділена від держави й влади**, живуть краще нас, бо **читають і своїх, і чужих філософів. Але ж майже всі філософи атеїсти. Тому сучасна інтелігенція** розвинених країн розуміє, що ні Ісус Христос, ні його батько, ні святий дух ні на що не впливають. Бо й не можуть вплинути через те, що їх просто нема. Їх видумано. Тож там люди до **христової віри, як і до своїх давніх вірувань, ставляться як до традиції. В Україні християнство змосковщене, тобто його держава підтримувала і жандармами, і цензурою, і освітою. Москва не давала нам читати ні Сковороду, ні Шевченка, ні інших наших просвітителів. Ми й до цього часу не надрукували всі твори Франка, Лесі Українки, Олени Пчілки... Московська влада та керівники їхнього патріархату бояться освічених людей, тому завжди замовчували наших геніїв.** На жаль, в Україні і в XXI столітті люди, які позбулися залежності від бога, є неприйнятними для більшості політичних партій та громадських організацій.

Але ті, хто видумав богів та їхні послідовники, вже 2 тисячі років так впливають на людську цивілізацію, що вона (цивілізація) зомбована християнством, розвивається не в тому напрямку, а поступово – і тепер дуже швидко – наближається до свого кінця через кліматичні, екологічні, політичні, соціальні, медичні, військові, терористичні проблеми й катастрофи.

ІСУС ХРИСТОС І РОЗБРАТ У СВЯТОМУ СІМЕЙСТВІ

Якщо Ісус, на відміну від батька – Єгови, є богом всіх народів, то він, добре знаючи релігійні вподобання народу, серед якого виріс і їхнє ставлення до інших народів світу, мав би закликати всі народи остерігатися юдеїв і не дозволяти їм приходити до влади в своїх державах, щоб вони не зруйнували його – Ісусової – християнської віри. Якщо він цього не зробив, то, може, сам був учасником змови проти людства і проповідував, аби затуманити голови представників інших народів любов'ю до ворогів, готовністю стати рабами чужого їм бога? Якщо Ісус справжній бог, то він осудив би дії батька, котрий дозволяє «богообраному народу» діяти підступно до інших, особливо до християнських, народів. Бо це – несправедливо.

Христос жалівся, що «немає пророка у своїй вітчизні» Це може бути й правдою, але не завжди. Так, він і не міг бути пророком для ізраїльтян, оскільки закликав їх «любити ворогів», «не противитися злу» тощо під час окупації їхньої держави Римською імперією. Бо були в тій державі

люди, які бажали звільнитися від окупації. І таких було більше, ніж прихильників Ісуса. Тим паче, для українського народу він теж не може бути пророком. Бо ми вже понад 600 років живемо під чужою владою. Нам, замість любити ворогів, треба вміти їх викривати й ізолювати.

Якщо Христос серед нас, то куди він дивиться? Чому не бачить, що в світі постійно йдуть війни, відбуваються голодомори, терористичні акти, багатії експлуатують простих людей, бандитські держави гноблять менші, слабкіші народи, в багатьох державах керують шахрайські, бандитські або злочинні урядовці? Чому дозволяє релігійні й церковні війни? Чи може він творить чудеса лише в Ізраїлі, турбується про щастя лише для юдеїв? Але і вони постійно воюють. То навіщо молитися богу, який нічого доброго не робить людям?

Крім того, треба пам'ятати, що Ісус Христос, як і його батько Єгова, згідно Біблії визнавав нерівність між людьми й народами. Ось яку приповідку Ісус сказав своїм учням:

«Якщо хто-небудь з вас має раба, котрий пасе худобу або оре на полі, то чи скаже він тому після повернення з поля: «Йди та швидше сідай за столом». Навпаки, ви скажете йому: «Приготуй мені вечерю, підпережися та прислугувуй мені, поки я буду пити та їсти, а вже потім їж та пий сам». Чи станете ви дякувати рабові за те, що він виконав розпорядження ваше? Мабуть, ні». Я не приймаю такого розуміння відносин між людьми і хотів би, щоб мій бог не дозволяв мені мати рабів, які мають обслуговувати мене, якщо я не хворий, і їсти лише після мене, мабуть те, що залишилися на моєму столі. Люди мають бути вільними і мати однакові можливості... А християнство – це філософія рабовласництва та ідеологія сїонізму, вони принижують людей, роблять людей рабами, ставлять їх на коліна і лишують їх природного права на захист і помсту, а народи тримають у покорі і змушують служити хитрішим і зажерливішим.

Юдеї створили для нас такого бога, який обіцяє нам рай після смерті, якщо будемо любити своїх ворогів: банкірів, хабарників, корупціонерів, шахраїв, чужинців, які пнуться в нашу владу. Все для того, щоб їм жилося на Землі краще. Чим допоміг нам Христос? 600 років рабства: під Батиєм, Польщею, Московією. І всі вони забороняли наші національні цінності, влаштовували війни й голодомори.

Віра і церква мають бути правдивими в усьому. Бо брехня і святість несумісні.

ІСУС ХРИСТОС І ЛЕНІН

Коли нам розповідають про святі справи Христа, то ми повинні зрозуміти, кому це було вигідно, що за люди писали про його чудеса, хто і навіщо «удосконалював» та поширював його вчення. Щоб краще осягнути проблеми поширення християнства, досить згадати недавні події в СРСР, коли тисячі письменників, журналістів та простих пропагандистів і агітаторів піднімали Леніна вище бога, хоч добре знали з дореволюційних ЗМІ та його власних творів і справ, ким він був насправді. Адже про нього до революції теж багато писали. Наприклад, революціонер Бакунін характеризував Леніна, як завершеного негідника. Ще краще характеризують Леніна його власні твори, листи, записки.. Проте впродовж всього кількох років все це було забуто. І він постав як комуністична ікона для мільйонів громадян СРСР. Бо це було вигідно партії комуністів, керівники якої 70 років розкошували на тлі мільйонів злиденних колгоспників, робітників та «клієнтів» ГУЛАГу.

Спочатку і я вважав Леніна талановитим політиком. Адже він швидко подолав таку ублюдочну і жорстоку царську імперію, яка ще донедавна була всеєвропейським жандармом, переміг у громадянській війні, установив нову владу. Але чим більше я читав його творів і чим глибше учив історію більшовицького перевороту 1917 року, тим ясніше усвідомлював, що влаштувати повстання у державі, де жорстокість, бездушність, корупційність режиму досягли крайньої межі, не так уже й важко. Тим паче, що йшла Перша світова війна і царський режим був заклопотаний ситуацією на фронтах. Після перемоги над царизмом лєнінці підступними методами швидко знешкодили всіх своїх колишніх союзників та установили диктатуру пролетаріату, від імені

якого впродовж 70 років знущалися над народами Російської імперії. Я все більше переконувався, що всі ленінські ідеї – це прожекти невігласа або каверзи негідника. А коли згодом уже в Ленінграді дізнався, що Ленін в Росії діяв як німецький шпигун, то зрозумів, чому такі важкі наслідки його діяльності.

Зі слів Леніна, видно, що він не любив ні росіян («Жалкая нация, нация рабов»), ні, тим паче, окуповані Росією народи. Окремих людей теж не жалів і віддавав накази страчувати тисячами. Ну, добре – про людей він не думав, але ж мав би хоч про себе подумати, передбачити своє майбуття. І, якби був завбачливим, то ні за що заради тимчасової пихи не став би віддавати накази репресувати церкви, здійснювати агресії проти сусідніх народів, **знищувати** не тільки супротивників, а й союзників з інших партій. Тепер, чим більше правди ми про нього дізнаємося, тим сильнішим наше відчуття огиди до цього пройдисвіта. Йому не буде прощення, і в пам'яті народів він залишиться ненаситним упирем.

Багато людей навіть за кордоном вважають Леніна неперевершеним майстром розробляти та здійснювати тактичні кроки. Проте аналіз його «перемог» свідчить, що він завжди використовував тактику ординця, бандита, який підпалює хату і, поки господар рятує дітей та батьків, нападає і знищує його. І стратег з нього теж був нікудишній. Наприклад, він розробив ідею щодо можливості перемоги соціалізму в окремо взятій країні. Треба сказати, що висунути ідею – це тільки 10% справи. Головне її всебічно обміркувати, щоб після впровадження не стати посміховиськом. А Ленін не зрозумів, що його ідея не життєздатна у світі, де існують держави з демократичним ладом. Адже соціалізм не здатний довести свої переваги над ними. Якби Ленін був мудрим (так про нього писали) і думав про долю народів, то ніколи не влаштував би перевороту 1917 р.

Згадайте, як ефективно працювала більшовицька пропаганда. Чого ми тільки не чули і не читали про високе моральне обличчя Леніна і його родини. Особливо багато чеснот приписували його матері. Але ж більшість ленінградців не раз чули, що ні сам Ленін, ні його мати ніколи не були навіть просто моральними людьми, не кажучи про *високоморальність*. Вона в якомусь шинці зустрілася з російським царем, родила від нього першого сина Олександра, майбутнього царевбивцю. Про це ще у XIX сторіччі писали газети і журнали. А більшість ленінградців, крім того, чули і про шпигунську діяльність Леніна на користь Німеччини, і про його жорстокість до селян, священників, навіть до дітей. Але це мало впливало на їхню свідомість, на їхнє ставлення до вождя. Бо виховання з трьох років у дитячому садку й освіта до 18-25 років зомбували їх навіки. Тому вони ще і в 1990 році, а багато хто і тепер, пишаються, що саме в їхньому місті Ленін зробив переворот, який вони називають Великою жовтневою революцією. І, хоч за прямими вказівками Леніна були знищені мільйони сімей з дітьми і старими, комуністи, які володіли всіма ЗМІ, швидко – впродовж 20-30 років після смерті цього жорстокого й безжального упиря – зробили з нього ідеального – доброго, мудрого, милосердного – вихователя діток (дедушку Леніна), учителя молоді, вождя всіх трудящих. І це все сталося в XX столітті під час розквіту демократичної думки, освіти й ЗМІ. За життя Ісуса нічого цього не було й проповідники мали необмежені можливості впливати на психіку й свідомість неосвічених людей, щоб нав'язати їм нову віру.

Христос, хоч і не був негідником, але і його святість видумана апостолами після його смерті. Якби на початку першого століття нової ери на території Римської імперії хтось творив справжні чудеса, то про це написали б у сотнях історичних, релігійних, медичних, пригодницьких творах багато авторів у різних середземноморських країнах та у всіх тодішніх хроніках. Але нічого нема! Євангелії з'являються лише через багато років після смерті Христоса. Особливо великі сумніви в деталях його народження, чудесах і смерті виникають, якщо порівняти їх з описаннями обставин народження, життя і смерті святих давніших, дохристиянських богів і релігій. Про це доказово написано в книжці Івана Франка «Сотворення світу».

Тому хай нікого не дивує бездіяльна свідомість багатьох людей. Тож, якщо мільйони людей уже в наш час розвитку освіти, всюдисущих ЗМІ, різноманіття літератури так повірили пропаганді про людяного, чесного, справедливого Леніна, то 2000 років тому ще легше було нав'язати

народом опінію про чудесне зачаття від Єгови і народження непорочною дівою Ісуса Христа та про його смерть і воскресіння. Адже все це відбувалося в країнах, де народи страждали від рабства й готові були повірити в будь-яке «чудо», яке може, якщо не врятувати їх, то хоч допоможе перенести всі страждання і дасть якусь надію хоч на вічне життя в гробу. А християнство якраз обіцяє рай навіть всім грішним, бо Ісус Христос уже заплатив своєю кров'ю за гріхи тих людей, які повірять в його життя, смерть і чудесне воскресіння. Тим паче, що всіх, хто все-таки знав правду і хотів її донести до людей, інквізиція жорстоко знищувала. Крім того, постулати християнства одразу сподобалися рабовласникам і представникам влади, бо проголошували: «всяка влада від бога», «любви свого ворога...», а також рабам, яким гнобителі стали давати милостиню і вихідний день, аби вони молилися за них в церквах, та обіцяло рай після смерті.

Таким самим шляхом всілякі зайти впроваджували у нас соціалізм-комунізм. Ця нова інтернаціоналістична течія виникла і стала світовою релігією, коли інша світова релігія – християнство – довела свою нездатність задовольнити духовні потреби народів і полегшити їхнє життя на землі. Комуністи ставили пам'ятники Леніну, щоб дурити народи й надалі, зміцнювати віру народів у комунізм. Адже самі керівники ленінської партії й радянської держави були на виду мільйонів громадян і всі бачили їхні гидкі вади: брехливість, підступність, жлобство, корупційність, хабарництво, кодлову злочинність. Тож для того, аби народ не розчарувався швидко в ідеях маркса-леніна, комуністична брехня штучно створювала образ чистого, справедливого, чесного «великого й геніального» Леніна, вождя народів. Саме завдяки брехні про Леніна у всіх установах і закладах виховання, освіти, ЗМІ, культури мільйони громадян так довго вірили в «найпрогресивніший і найсправедливіший державний устрій СРСР», хоч і бачили, що сучасні їм вожді не відповідають вимогам соціалізму.

ХРИСТІЯНСТВО В МОЄМУ ЖИТТІ

Щасливі ті діти, які вирости в сім'ях, де про богів і не згадували. У них твердий, утверджений ще з малих літ, світогляд. Вони в школі не думають над проблемами віри, не сумніваються в природному походженні людини, Землі, Всесвіту. Я до 13 років виховувався в родині, де були і віруючі, і атеїсти. Мати тоді була атеїсткою, тож вдома про бога я не чув. Але часто жив у бабусі Пріськи в хуторі Нова Калуга Велико-Олександрівського району Херсонської обл., і вона змушувала мене хреститися. А в кінці війни, після перезавоювання України московитами у 1944 році, повела мене за 8 км в своє рідне село Калугу Березніговатського району Миколаївської області і там в церкві охрестили з купанням в діжці з холодною водою. Але ця подія ніяк не вплинула на моє життя. Я так і не повірив, що бог є насправді. Може, тому що часто чув від селян, що, якби бог був, то він не дав би безбожним більшовикам так жорстоко знущатися з людей... І таке інше. А поступивши після сьомого класу (1951 р.) в Херсонський гідрометеорологічний технікум, я бачив занедбані церкви і важке життя простих людей, знав про життя в ГУЛАГах і в колгоспах, чув від стареньких: «І куди бог дивиться?!»

Коли мені щось говорили, завжди аналізував, думав, перевіряв. Тож атеїстом став не під впливом комуністичної пропаганди, а під впливом знань про природу і прочитаних книг. Сам дійшов до висновку, що творцем людей і всього на світі можна вважати лише Природу. Тому й після падіння комуністичного режиму я не змінив своїх переконань. Тепер бачу, що боговірство заважає й політикам творити закони, потрібні для забезпечення людям рівня життя й світогляду, достойних виду гомосапієнс, який вважає себе вінцем природи.

Коли плавав по морях-океанах, то не лише багато разів чув, як моряки матюками паплюжили жидівських богів: і батька, і сина, і деву Марію, лаяли їх і сміялися над ними, але жодного разу ті боги не образилися, не показали своєї сили і влади над людьми й природою. Хоч могли однією великою хвилею перевернути наше судно і відправити моряків богохульників (а інших там і не було...) прямо в пекло на покарання. Тобто, нічого такого, що свідчило б про існування богів, я ніколи й ніде не бачив. Зате багато чув від віруючих про зцілення богом хворих, врятування

від ворогів, звірів, катастроф тощо. Але, проаналізувавши всі такі чутки, приходив до висновку, що все те є лише домислами зацікавлених осіб.

Де б я не був: в Туапсе, Мурманську, Ленінграді, Ташкенті, Душанбе, Астрахані... всюди бачив агресивних безбожників, які жили в сотні разів краще тих, хто щодня кілька разів молився. Чим більше навчався й узнавав природу, тим переконливішим невіруючим ставав. Ну, як я міг вірити Біблії: що Земля створена менше 6-ти тисяч років тому, коли бачив переконливі докази геологів, що Земля існує кілька мільярдів років; що Ной зібрав у свій «ковчег» по парі всіх тварин на кілька днів? Адже для цього треба було б побудувати фантастично велетенське судно; що жиди, тікаючи з Єгипту, пройшли по дну Червоного моря разом з дітьми, худобою тощо. Адже про таку подію було б написано у літописах всіх сусідніх народів...

В історії людства я не зміг знайти ніякого покращення життя після народження, смерті й воскресіння Христоса. Навпаки: до звичайних війн за землі, за багатства, за торговельні шляхи тощо додалися релігійні війни (згадайте хоч 8 хрестових походів християн проти мусульман і православної Візантії в XI-XII ст.), катування християнами нехристиян (почитайте про підкорення американських індіанців), інквізиція, боротьба християнських сект між собою (католиків з протестантами, московського православ'я з католиками) тощо. Недавно хтось подарував мені книгу німця Едуарда Вінтера: «Візантія та Рим у боротьбі за Україну 955 – 1939», видану в Празі 1944 р. в перекладі з німецької мови. Хоч книга написана з німецько-московських позицій, в ній багато фактів, які можна використати для розуміння церковних політиків Ватикану, Варшави, Відня, Будапешта, Москви у стосунках з українцями. Ніхто з них не дотримувався заповідей про любов до ближнього, не дбав про справедливість, не був чесним на переговорах, дбав лише про інтереси свого народу, царя, короля чи своєї секти. Ось як ставилися до православних українців наші північні сусіди – читаємо на сторінці 87 названої книги слова із скарги посла від Волині Лаврентія Древинського на польським соймі 1630 р. у Варшаві: «Коли православні хочуть пронести котрогось свого померлого повз замок крізь замкову браму, якою навіть жиди й татари можуть вільно проходити, то брама замикається, й вони мусять виносити мерця крізь ту браму, якою вивозиться міське сміття. Ченців, що не хочуть приступити до унії, грабують ..., їх серед білого дня б'ють, кидають у в'язницю, словом наш український народ вже довго терпить велику нечувану кривду як у королівстві (Польському), так і в Великім князівстві Литовськiм».

А ось що пише Микола Костомаров: «І почали пани обдирати кріпаків, оддали їх жидам на таку муку, що подібную творили тільки над першими християнами, драли з їх з живих шкури, варили в котлах дітей, давали матерям собак грудьми годувати».

Навіть у православній Московії Українська православна церква пригнічувалася: «1720 р. московський синод перебрав на себе цезуру церковної літератури в лівобережній Україні. Національно свідомі українські єпископи, які не хотіли коритись, були карані. Тісний зв'язок між православним українським народом і православною церквою, що існував у 17 ст. (до Переяславської ради), вже в 18 столітті був досить ослаблений. Місце української народної церкви заступила російська державна церква». **Московська церква ще раніше, коли Україна була під Польщею, почала агітувати українських священників, щоб вони шукали захисту від польських католиків у православного московського царя. Тому й вирішила Переяславська рада під тиском зомбованих брехнею священників і віруючих заключити договір з Московією».**

Тобто християнські народи завжди вели себе не по-християнські. Всі дії всіх народів переконливо свідчать, що у світі йде непримиренна боротьба (по Дарвіну) між народами за місце під Сонцем. А віра в бога служить для оправдання агресивності або для морального обеззброєння противника.

Чому я не став віруючим, хоч і намагався? Мабуть, тому що не терплю брехні. По-перше, коли комуністи під час горбачовської перебудови дозволили релігійну агітацію, священнослужителі (особливо заїжджі) стали переконувати, що без волі бога нічого в світі не відбувається. Тоді я згадав слова щиро віруючої бабусі Приськи (її чоловіка Федора Тимофійовича та старшого сина Серафима в 1937 р. більшовики засудили як ворогів якогось народу й послали будувати Біломоро-Балтійський канал, і їхня доля в той час була невідома), яка ще під час війни часто зверталася до бога: «Боже мій, якщо все в твоїй волі, то чому злодії ведуть себе так нахабно й знущаються над чесними людьми?» А ще всілякі батюшки тоді (та й тепер) часто сповіщали: бог серед нас, він все бачить і знає, від нього все залежить... Тому я не зміг молитися такому несправедливому, байдужому до людських страждань богу.

Тобто я пройшов шлях, який багатьох чесних і думаючих людей привів до атеїзму. Але це не більшовицький – агресивний до всякої віри (крім комуністичних ідей) атеїзм. Я шаную богів, причетних до виникнення й становлення мого народу, які дали нам – українцям – найкращу мову, красиві обряди, розумні звичаї, зручні й корисні традиції. Саме від наших богів маємо менталітет, який відрізняє нас від інших народів. Адже наші боги, як пише Юрій Миролюбов у книзі «Ригведа и язичество», були нашими предками. Ми, як написано у «Велесовій книзі», – онуки Дажбога. Наші боги – це ті пращури, які були великими мислителями, винахідниками, героями. Тому я взагалі не розумію сенсу поклоніння Христу, Аллаху, іншим придуманим богам. За що їх шанують? За муки, в яких живе більшість людей від народження до смерті? За панування хитрих і жадібних народів і людей над добрими і працьовитими? За війни, репресії, злочинність, розбещеність, що панують у світі? Я розумію своїх предків, які вклонялися Сонцю за світло, тепло, за врожай, за природній ритм. Я шаную предків, які вважали богами Ора, Велеса, Дажбога, Перуна... бо від них маємо свою, українську, культуру. Але вірити в те, що якийсь бог сотворив світ, людину і все інше на Землі й у Всесвіті, я не можу. Тим паче, не можу повірити, що все, що відбувається в світі і з кожною людиною, діється з волі бога.

УКРАЇНА Й ХРИСТІЯНСТВО

Якось наш земляк В.Бондаренко у статті "Таїна Каїна" ("Незалежний погляд" N18 за травень 1998 року) обґрунтовує наявність в українців "Каїнового знака" гріха заздрощів тим фактом, "що український народ є в основі землеробським". Він вважає, що саме цей давній землеробський гріх, який нам дістався від біблійного Каїна, дозволяв панувати в Україні усіяким зайдам. "А от пастушаче Авелеве начало єврейського народу давало змогу йому виживати за найтяжчих умов." - пише цей автор. Я написав у газету, що такі думки не відповідають історичним фактам. По-перше, землеробство є наступною після скотарства і тому більш розвиненою формацією розвитку людства, і що осідлі землероби завжди терпіли від скотарів-кочовиків, які постійно коїли набіги з метою пограбувань і полонення землеробів. Майже два тисячоліття потерпали наші пращури від орд кочовиків, які завжди жили поруч з нами, або проходили через нашу землю з Азії до країн Центральної і Західної Європи. Ті ж євреї, що створили поруч з Русю Хазарський каганат, часто здійснювали набіги на слов'ян. Тому треба визнати наклепницькими звинувачування українців через нашу належність до землеробів. Це, по-перше.

По-друге, не можна вважати Авеля началом єврейства, а українство вести від Каїна, бо і Авель, і Каїн були євреями і вся їхня гріховність та гідність досталися єврейському народові. Не можемо ми, українці, ні успадковувати здобутки, ні відповідати за гріхи синів чужого народу.

По-третє, я не бажав би своєму народу такої здібності до виживання, яка дісталася євреям. Адже вони втратили державність ще до нової ери, були підпорядковані то Вавилону, то асирійському царю, то Римській імперії, а пізніше розсіяні по багатьох державах, аж поки рішенням Організації Об'єднаних Націй у 1947 році їм подарували землю частини Палестини й створили єврейську державу. Нам же пощастило відбитися від Римської імперії, вистояти в умовах татарсько-монгольського іґа, протистояти Польській

імперії, захиститися від Турецької імперії, зберегтися в найжорстокішій - Російській імперії, яка утримувала нас в покорі не стільки силою, скільки брехнею про спільну колиску, підступними закликами до єднання слов'ян та до захисту спільної віри. На відміну від жидів, весь цей час ми жили на своїй Батьківщині, розмовляли своєю мовою, зберігали свої звичаї і культуру. Звичайно, ми не мали можливості їх розвивати і удосконалювати, але ж не дали ніяким завойовникам розвіяти українців по світах, або денаціоналізувати, нав'язати чужу мову (щоправда, дехто забув рідну мову, але то вже не українці, а хохли, які хоч і народилися в українських родинах, але прийняли мову та історію від окупантів) та свою культуру.

В Україні після насильницького введення християнства князем Володимиром у 988 році та – особливо – після підступного захоплення української митрополії московським патріархатом у 1586 році. життя народу вже ніколи не було щасливим. Страждання українського народу були глибшими, ніж у сусідів, тому що різні райони нашої землі потрапили під окупацію сусідів, у яких були різні релігії, і вони нав'язували їх підлеглим українцям. Через багатовір'я (рідна віра, православ'я Київського патріархату й московського, католицтво, протестантизм, уніати, атеїсти, буддисти, мусульмани та ще й десятки різних сект) колись монолітний наш народ значно втратив відчуття соборності, став розхристаним і непевним. Хоч багато інших народів теж пройшли поневіряння через християнізацію та різновір'я окремих груп чи верств населення. Але вони вже відділили церкви від держави й навчилися в суспільному житті вирішувати свої проблеми демократичним шляхом без «допомоги» релігій. Тепер майже всі європейські народи завдяки працям своїх філософів позбулися релігійного фанатизму та тиску віри на вирішення державних проблем і до релігійних обрядів ставляться скоріше як до традицій, ніж як до духовних потреб.

В Україні через одержавлення православ'я московським царем Петром I державні службовці прискіпливо стежили за розвитком «свободомислія» і не дозволяли поширювати антирелігійних думок та ідей, особливо в колоніях московської імперії. Тому український народ не знав не лише думок про релігію західних філософів, а й зовсім не знайомий з думками й працями про релігію своїх учених, поетів, письменників. Адже українські мислителі Сковорода й Шевченко не мали ніякої можливості висловлювати відкрито свої погляди на християнську церкву й змушені були приховувати свої справжні погляди, хоч інколи й прямо заперечували існування бога і його вплив на життя людей. А пізніше, коли вплив влади на суспільну думку ослаб, їхні послідовники Франко, Олена Пчілка, Леся Українка та інші прямо заявляли про своє невір'я в християнського бога. Але їм протистояли і каральні органи держави, і церква. Тому українці напередодні ленінського перевороту в 1917 році були найрелігійнішим народом Європи. А коли більшовицька влада показала не лише свою антихристиянську суть, а й антинародну, то частина народу всупереч комуністичній пропаганді, на зло більшовикам стала ще більша вірити в господа Ісуса.

Надмірна релігійність українців породила відчуття власної меншовартості. А це, в свою чергу, призвело до недостатці націоналізму, тобто любові українців до свого народу, бажання боротися за його визволення й за втілення Української національної ідеї в буття народу, стремління бути й жити краще інших народів. Бо не знаємо себе: ані своєї мови, ані своєї історії, ані своєї релігії, ані власної культури... Згадайте Шевченкове: «Німець скаже: ви моголи... – Моголи, Моголи...» А якби знали, що наша мова одна з найдавніших, найлогічніших, наймелодійніших і найкращих... Що наша історія одна з найглибших, найбагатших, найцікавіших... Що наша релігія була мудрою й залишила нам багато корисних і красивих традицій, обрядів, відомостей, досвіду. Що наша культура учила нас берегти сім'ї й здоров'я, виховувати дітей і шанувати батьків, обирати владу й захищати свій край. Що український народ (нащадок русів, гунів, скіфів, кіммерійців, арійців...) успішно захищав Україну впродовж багатьох тисячоліть від різних загарбників – а їх було безліч, бо наша земля лежить на перетині торговельних, військових, культурних шляхів з Азії в Європу і з Півночі Європи до Африки й Близького Сходу, то всі, хто став хохлом або малоросом, стали б частиною великого українського народу.

Сьогодні Український націоналізм є християнським, тобто яловим і зовсім безпечним для ворогів нашої незалежності. По-перше, наші націоналісти, хоч і проголошують гасло: «Україна понад усе!», присягають Україні на Біблії і живуть за принципом: «Бог і Україна»,

тобто ставлять християнські цінності, які розроблені для захисту інтересів «богообраного» народу, вище національних.

Біблія каже: «Спочатку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово» І це їхнє «спочатку» за біблійним літописом було близько 5500 років тому, коли Єгова почав творити світ і людей в ньому. А чи справді це так? Адже ми, СЛОВ'ЯНИ, на час створення жидів Єговою, уже 20000 років (за нашим календарем) жили на Землі й мали свою мову. Нас тому й називають слов'янами, що ми першими в світі отримали **від** своїх богів СЛОВА. Крім того, у нас ще задовго до слова виникає думка. І саме вона вирішує, яким буде слово і кому його треба сказати, щоб домовитися, об'єднатися, переконати, повідомити, залякати, обманути, похвалити... Тож, мабуть, спочатку була думка. І народилася вона у людей задовго до слова. І саме ті українці, які вперше зуміли думку висловити, були нашими богами.

Тисячу років тому наші довірливі пращури дозволили чужим християнським священникам проповідувати свою віру серед наших громадян. Ті проповіді не мали успіху, бо рідні боги захищали народ від шкідливих зовнішніх впливів. Тож хитрі чужинці звернули увагу на поведінку київського розбещеного князя Володимира, якому треба було зміцнити свою владу, а рідна віра не сприяла нерозумним і легковажним можновладцям. Йому сподобалося, що християнство стверджувало: «всяка влада від бога». Тож він наказав усьому народу прийняти християнську віру й вважати богом юдея Ісуса Христоса, який начебто не лише захищав віруючих від ворогів, а й зцілював хворих, навіть воскресив мертвих.

Новий бог не надихав нас на боротьбу не лише з відвертими ворогами: татарами, поляками, москалями, а й навіть застерігав виступати проти чужої влади, бо запевняв, що «всяка влада від бога». Та ще й лякав: все що діється – на все воля бога. Тож якщо вам тяжко жити, то ви страждаєте за гріхи. А щоб хтось не подумав, що живе чесно й бегріховно і може сподіватися на божу милість, християнські священники навіювали думки, що безгрішних людей не буває, бо любов, радість, навіть думки – все гріховне.

Я мислю, значить я грішу. (Борис Ревчун)

Українці після прийняття християнства стали слабким народом і потерпали не лише від кочових тюркських племен, а й від фінно-угорських народів, які під керівництвом Юрія Довгорукого та Андрія Боголюбського не раз руйнували Київську Русь. А у 1240 році ми були розбиті татарами Батия й надовго втратили державність. При цьому християнізовані руси замість відбиватись від татар зі зброєю в руках, зачинилися в церквах і на колінах просили захисту у чужого бога. Звичайно, бог не допоміг. Потім Київ потрапив у залежність від Польщі, а в 1654 році – рівно через 666 років після прийняття християнства український народ потрапив у найбільшу біду: опинився під п'ятою Москви, охристияненою на той час київськими митрополитами. Оскільки і народ, і церква після Переяславської ради залежали від московської влади, московити стали переконувати народ, що ми з ними не тільки браття по вірі, а й рідні по крові, бо вони раптом за царя Петра I стали називати Московію Росією, а свій народ слов'янами – великоросами. Український народ, зомбований московськими попами, змирився з долею малороса в московській імперії і його ні Мазепа, ні Залізняк з Гонтою, ні Міхновський, ні Петлюра не змогли підняти на всенародну боротьбу з поневолювачами. Та й після 1991 року, коли доля дала нам незалежність, значна частина християн постійно голосує на парламентських і президентських виборах за партії олігархів та промосковських кандидатів.

Богдан Богослов у своїй книзі: «Сіонізм проти українців» на сторінці 26 пише: «Та ось переді мною український Молитовник, виданий стотисячним накладом у Львові 1994 р., в передмові до якого сказано: «...призначений передовсім для наших Братів і Сестер в Україні». Перед десятима заповідями Божими нагадується: «Я є Господь Бог твій, що вивів тебе з землі Єгипетської, з дому неволі». Це ж кого Господь Бог вивів з Єгипетської неволі? Українців?...». «Далі – гірше. Українці мають молитися і просити Бога за Сіон, Єрусалим та Ізраїль»: «Ущасливи Господи благоволінням

Твоїм Сіон, і здвигни стіни Єрусалимські». Ось так і живемо 1000 років, молячись чужому богові за чужий народ і його державників та героїв. Ви, християни, як і ваші недалекі (бо далекі, дохристиянські, пращури учили нас нікому не коритися, мати гідність, жити вільно) християнізовані пращури, сто разів повторюєте в церквах: «Господі, помилуй...» А чи було хоч раз, щоб він вас милував? Над вами вже понад 1000 років знущались хозари, татари, поляки, московити... Живете гірше всіх у Європі, хоч і щодня просите: «Господі, поможи...». А господь ваш «допомагає» лише тим, хто «учиться, як треба», хто сам бореться за своє життя, хто шанує своїх героїв, мислителів, державців. А ви ще й досі вшановуєте чужих богів, апостолів, державників, героїв та марксів, леніних, сталіних, чапаєвих, кірових, троцьких, жукових, михалкових, солженіциних, булгакових ...

Попи тепер святять могили тих, хто загинув від голоду, репресій, важкого життя на пана та на поміщика або в колгоспі. А чому вони не святити комуністів, щоб ті не знущались над людьми і не знищували невинних? А якщо більшовики і священників репресували, і церкви руйнували, і над богом насміялись та замінили його Леніним, то який він той Ісус – бог, і кому він такий потрібен?

Чому українці з великою щирістю ставляться до христової віри? Тому що українська інтелігенція після Переяславської ради була цілком занурена у московське християнство й стала його активним пропагандистом серед свого народу. Так, популярний майже 200 років тому М.Костомаров у «Книзі биття українського народу» пише: «І попадали Слов'яни в неволю до чужих. Чехи і Полабці до Німців, Серби і Болгари до Греків і до Турок, Москаль до Татар». А прочитавши ще й про пригоди, пов'язані з поширенням цієї книги в царській Московії, описані Б.Яновським, де останній стверджує: «Серед політичних творів в українській літературі нема більш цільного й хвилюючого твору, як «Книги Биття Українського Народу», приходжу до висновку, що переважна частина нашої інтелігенції з часу підкорення української церкви московським патріархом була повністю зомбована московським ординським режимом: вірила, що московці – теж слов'яни, що вони для нас – старші брати й піклуються нами, як рідні, що лише в одній державі з ними ми будемо щасливими. Отакі переконання, зомбованих Москвою інтелігентів, стали головною причиною того, що багато українців під час війни з Московією 1917-1922 р.р. не стали воювати з братніми московцями за свою незалежну державу. В той же час маленька Естонія виставила проти агресивної Москви сотисячне військо (кожний другий дорослий естонець воював!). Так само зробили Латиші й Литовці. І всі вони стали жити в своїх незалежних державах. А Україна з населенням в 30 мільйонів (в 30 разів більше, ніж в Естонії!) теж ледве набрала у військо сто тисяч вояків... Тобто, на сотню українських чоловіків не знайшлося й двох патріотичних сміливців, щоб захистити українців від московських банд Муравйова, Овсієнка, Котовського, Япончика, Фрунзе...

За таке зрадництво національних інтересів інтелігенцією і народом нас покарано голодомором 1922 р., репресіями 1925-1932 р.р., голодомором 1932-1933 р.р., розстрілами 1936-1938 р.р., війною 1939-1945 р.р., голодомором 1947 р. тощо. Заслужили! Бо народи, який не борються за незалежність, завжди зазнають більше лиха і втрачають більше населення, ніж ті, що борються. Тим паче, що опинившись знову в складі московської імперії, ми не мали можливостей проаналізувати причини наших поразок і визначити шляхи звільнення. Тож, отримавши незалежність після розпаду СРСР у 1991 році, не мали справжньої інтелігенції, здатної розібратися в політичній ситуації й вивести народ з кризи. А значна частина народу за згубною вже традицією знову на всіх виборах підтримує ставлеників тих сил, які проводили у нас голодомори та репресії. Вони з усіх сил рвуться до влади, щоб повернути український народ в московську неволю або утворити тут державу іншого народу. Навіть вівці не оберуть вожаком отари вовка чи шакала. А українці вже кільканадцять разів після 1991 р. уже в першому турі виборів голосують за своїх ворогів: Кравчука, Кучму, Симоненка, Мороза, Януковича, Тимошенко, Порошенка, Медведчука, Бойка, Зеленського. Аж надто християни-українці люблять своїх ворогів, аж так безмежно вірять, що оті всі кучми, януковичі, порошенки, зеленські подаровані їм богом, що й не пручаються, коли ті проводять в Україні політику скорочення виробництва, ліквідації найсучасніших галузей (літакобудування, ракетобудування, суднобудування, атомної енергетики тощо), знищення науки, калічення наших дітей інтернаціональною освітою, знищення народу.

Мабуть, та ж шизофренія заважає подумати: хто створив українців? Жидівський господь Єгова? Ні! Бо близько 5500 років тому, коли Єгова, як стверджує Біблія, створив світ, українці, як і більшість інших народів, уже були, хоч і мали, можливо, інше ім'я. Адже наше, українське, літочислення починається на кільканадцять віків раніше дати створення Єговою жидів. Не міг же він створити спочатку українців, а потім жидів! Тож виходить, що українські боги створили українців, тобто дали українцям мову, світогляд, культуру, літочислення, навчили орати землю, вирощувати пшеницю, приручати коней та інших тварин раніше, ніж Єгова створив жидів.

До речі, український тиждень має починатися з Неділі, а закінчуватися Суботою. Тоді Середа стає серединою тижня. Бо й справді, перед тим, як розпочати щось робити впродовж тижня, треба добре все обміркувати, приготуватися перед роботою й відпочити перед нею. Тож все це краще здійснити в Неділю, в день, коли можна нічого не робити.

***

Християнство сприяє чужинцям натягувати задушливий мішок жидівської культури на голову українського народу.

Український народ має рятувати хоч залишки своєї давньої тисячолітньої культури. Бо її багато віків знищували і християнські церкви, і різні окупанти: татари Батия, поляки, угорці, московити, яким допомагали жиди. Нашу культуру замовчували, її затоптували, її спалювали. Окремі частини нашої культури привласнювали загарбники. Але й те, що залишилося, якщо його зібрати до купи, засвідчить людству, що український народ є одним з найбагатших у світі, що він уже десятки тисяч років збагачує людство своєю працею, винахідництвом, мовою, культурою, знаннями.

Ви задумувалися над тим, чому слова святих і свято мають спільний корінь? Мабуть, тому, що раніше люди зверталися до своїх святих у дні своїх торжеств, великих празників, тобто на свято. І навпаки: коли наші пращури згадували своїх святих своїми молитвами, для них це було СВЯТО. Люди завжди жили своєю важкою працею, а СВЯТА їм були потрібні, щоб подякувати своїм СВЯТИМ, тобто своїм пращурам, за створення свого народу-племени, за розумні звичаї, красиві обряди, здорові традиції... Тепер наші християни святкують дати сумних подій та нещасть, що сталися з синами Ізраїлю. Творці нової християнської релігії мали на меті відучити всі народи від своїх національних цінностей, замінивши їх християнськими молитвами, і поневолити людей в християнському царстві їхнього господа. Для цього треба було відлучити їх від пам'яті про своїх предків, від свят, які зберігали цю пам'ять та від заповітів пращурів берегти землю, яка є спадщиною всіх поколінь народу, в якій вже покояться пращури в курганах-могилах і в якій мають бути поховані нащадки. Саме тому Христос повчав: «...забудь батьків і дітей своїх і йди за мною...». Саме тому, замість світлих веселих СВЯТ, котрими ми віншували своїх рідних СВЯТИХ, християнська релігія змусила українців вшановувати чужих богів, стоячи на колінах при свічах в похмурих церквах та ще й чужою мовою запевняти тих святих у своїй рабській вірності та вимолювати в них прощення за гріхи, яких ми не скоювали. Так, замість колишніх дохристиянських радісних часів ми занурилися в безпросвітне життя під чужим несправедливим і ненаситним богом. Тож, якщо хочемо спокійного нормального життя, треба нам, українцям, повернути справжню святість.

Ми вже знаємо, як приймалося християнство на Русі, як священники знищували вірних рідним богам, як поводитися інквізитори в Європі, як заганяли в християнство народи Америки, Азії, Африки... Християнство обіцяло рабам і злиденним милостиню й милосердя, тому вони першими повірили в Ісуса Христа. Воно також обіцяло вічну владу будь-яким антинародним режимам (Всяка влада – від бога!), тому правлячі клани теж швидко стали до лав християн. А середній клас освічених, вільних і заможних громадян, які залишилися в рідній вірі, охристиянина влада знищувала. Тому українці після прийняття християнства стали слабким народом і потерпали від усіх своїх сусідів. Новий бог не надихав нас на боротьбу не лише з відвертими ворогами: татарами, поляками, москалями, а

й навіть застерігав виступати проти чужої влади, бо запевняв, що «всяка влада від бога». Та ще й лякав: все що діється – на все воля бога. Тож якщо вам тяжко жити, то ви страждаєте за гріхи. А щоб хтось не подумав, що живе чесно й безгріховно і може сподіватися на божу милість, християнські священники навіювали думки, що безгрішних людей не буває, бо любов, радість, навіть думки – все гріховне.

Треба зауважити, що українці після хрещення стали ще й легковажними. Довго не вірили ні своїм: Тарасу Шевченку, Івану Франку, Лесі Українці, ні чужим: Вольтеру, Руссо, Гегелю..., що ніякого бога немає, а християнство – це підступна вигадка фарисеїв з метою вирости в очах інших народів, щоб заволодіти ними. А сто років тому після більшовицького перевороту українці швидко і легко повірили комуністичній пропаганді, що бога нема. Але після повалення комуністичного режиму в 1991 р. так же бездумно повернулися до християнського бога, хоч він ніколи не рятував ні від нападів угро-фінів під керівництвом Андрія Боголюбського, ні від орд хана Батия, ні від дикого московського царя Петра I, ні від кріпацтва Катерини II, ні від комуністичної зарази, ні від новітніх путіна та «українських» президентів – ставлеників московських КГБістів та мафіозних олігархів.

В християнстві, особливо в його московській інтерпретації, Україна помре. Умиратиме довго, бо **українці** дуже великий і давній народ. Так, великий слон, якого звалили леви і гризуть його разом з шакалами, ще довго зберігає свідомість, але вже не має сили відбитися. Але ж народ постійно відроджується у нових поколіннях... То невже серед українців уже не народжуються лідери, здатні врятувати народ і повести його до кращого життя?

Українці найбільше втратили від християнства, бо Московія приховувала нашу історію, забороняла твори наших просвітителів: Тараса Шевченка, Івана Франка, Олени Пчілки (Косач), Лесі Українки, Миколи Міхновського... Через це ми загубили свої рідні релігійні традиції, забули свою давню історію, перестали шанувати своїх просвітителів. В той час, коли решта Європи була обізнана з творами Вольтера, Гюго, Дідро, Гегеля, Ніцше тощо, ми були кріпаками московитів і рабами чужого бога, до якого зверталися московським жаргоном в церквах московського патріархату. А московська пропаганда нас переконувала, що найвищими демократами в Європі є В.Белінський, Чернишевський, Добролюбов. Тому християнство, хоч і вплинуло на європейську культуру, не зробило європейські народи рабами жидівського бога. А ми навіть пишалися тим, що, хоч нас і тримають у кайданах, зате ми найбільше віримо й любимо чужого бога.

Крім того українці через релігію постраждали більше інших народів, бо надто рано, ще в дохристиянські часи, усвідомили, що люди мають жити не за законами природи, а за законами людського суспільства. В природних умовах ніхто не може гарантувати козулям і слонам захист від левів. Такий закон природи. Але леви ніколи не ставлять перед собою мету знищити всіх козуль і слонів. А наші сусіди і досі живуть за законами природи і цілком усвідомлено з вірою в бога саме так і діють. Оскільки існують агресивні народи, які намагаються знищити сусідів, щоб привласнити чужу територію, то поведінку людей і народів треба регулювати законами. В суспільстві кожна людина повинна бути впевненою, що її життя, гідність, здоров'я, майно захищені від посягань злочинців, інших людей законами, яких громадськість суворо дотримується. Навіть люди, які не можуть працювати, мають бути захищені. Їхні мінімальні потреби в їжі, житлі, одязі суспільство забезпечить за рахунок природних благ (лісів, річок, озер, полів, морів, корисних копалин...), які держава має використовувати для забезпечення потреб усіх громадян.

Українцям християнство завдало найбільшої шкоди ще й тому, що наша держава опинилася на межі між католицькою й православною церквами. Обидві боролися між собою за вплив на українців, що призвело до створення в Україні ще однієї – греко-католицької церкви. Всі три українські церкви знаходяться під впливи різних держав і різних церковних центрів, які таким чином уже понад 500 років мають можливість проводити свою політику в Україні, розшматовувати народ на різні релігійні й політичні течії. А тепер вони впливають на вибори наших можновладців. Саме тому я прийшов до думки, що поки ми, українці, не вийдемо з християнства або хоч не позбудемося сильного впливу його на наш світогляд й

політичні вподобання, ніякої реальної незалежності не досягнемо. Так і будемо колотитися під підступним керівництвом чужих шахраїв, злочинців, ворогів та «наших» зрадників, які ось вже тисячу років ведуть наш народ до загибелі. Ну, подумайте: якби у нас була своя релігія, хіба могли б ми зарахувати до святих гетьмана Полуботка, який зрадив український народ і допомагав Петру I розбити військо союзника Гетьмана Івана Мазепи – шведського короля Карла XII? А хіба дозволили б священникам проклинати в церквах славного Гетьмана Івана Мазепу, який мріяв звільнити Україну з московського ярма і створити незалежну державу? То хто буде нас визволяти, якщо ми зрадників вважаємо святими, а національних героїв проклинаємо? А ще ж треба згадати й отамана Калнишевського, якого ми зачислили до святих за те, що багато років просидів в одиночній камері на Соловках і помер там. А якби у нас була своя релігія і своя влада, то ми вважали б його зрадником, тому що без бою здав солдатам Катерини II нашу святиню – Запорізьку Січ. Саме через християнство народ не підтримав у 1917 році Миколу Міхновського і Українську народну Республіку, бо не міг убивати московитів – одновірців, знову дозволив їм захопити Україну. А хіба під час виборів 2010 року не християнські священники закликали віруючих віддати голоси злочинцю Януковичу, а не патріоту Ющенку? Хай він був не дуже принциповим і послідовним, не розбирався в кадрах, часто помилявся, але ж лише за його президентства ми жили спокійно і впевнено. Його треба було Майданом підштовхувати до правильних рішень, а народ слухав священників і провокаторів і нічого не робив. Дивне діло: проти Кучми, Януковича, Порошенка, Зеленського народ не раз виходив на Майдан, а на підтримку Ющенка – ні разу! Так і живемо... Тож треба визнати, що саме в чужій вірі головна причина зрадництва українців.

Перехід українців від рідної віри до християнства не був обов'язковим. Замість християнства князь Володимир міг схвалити прийняття юдаїзму або мусульманства. І тоді наша історія пішла б іншим шляхом. Бо ми мали б зовсім інші стосунки з сусідніми християнськими, мусульманськими та язичницькими народами.

З християнізації почалося наше братання з гібридним (суміш татар з угро-фінами) народом Московії.

Хочу запитати християнізованих лідерів наших націоналістів, які вірять Христосу: Чому цей бог на виборах не допомагає українським патріотичним партіям, хоч вони на всі свої зібрання запрошують християнських священників? Мабуть, тому що християнський бог має всесильного батька, який на наших виборах допомагає перемогти партіям свого богообраного народу. Хоч всі «українські» олігархи є «богообраними», український народ живе найгірше між усіх народів Європи. Дивно, що бог не допомагає богообраним навести в Україні порядок. То може краще керівникам наших партій звернутися за допомогою до своїх рідних богів?

Християнину важко бути щирим націоналістом. Бо націоналіст – це людина, яка шанує і збагачує національні цінності рідного народу, любить свій народ і бореться за його щастя та авторитет серед інших народів. А чужий бог часто вимагає заради дотримання віри зраджувати свій народ. Так українські козаки-християни зрадили гетьмана Мазепу і допомогли кату України Петру I поневолити Україну, здали москалям без бою Запорізьку Січ, аби тільки не проливати кров одновірців. Та й під час громадянської війни 1917 р-1922 р. саме московські попи переконали наших селян не боротися з владою Москви. Мені можуть заперечити: не тільки Українська католицька, а й православна церкви в період Другої Світової війни разом з УПА боролися з Москвою. Проте тоді зійшлися інтереси народу й церкви з тієї причини, що комуністичний режим Москви безжалісно знищував і український народ і християнські церкви в Україні. Тож церква мусила підтримати нашу боротьбу.

Платон ще 2500 років тому прийшов до висновку, що з усіх форм правління є влада олігархів і тиранів, тобто диктатура. В той час люди й подумати не могли, що владу в якійсь державі можуть захопити агенти керівників іншої держави або й агенти керівників мафіозних

структур чи злочинців. Мабуть, тому що тоді – до прийняття християнства – не було ще таких народів, які чітко ставили собі за мету жити за рахунок інших народів, і не існувало глобальних структур, якими могли скористатися керівники мафіозних організацій. А головне: тоді не було народів, які б любили ворогів більше, ніж себе і своїх дітей. Після прийняття християнства такі народи з'явилися. Тож знайшлися й такі хитрі керівники, які стали засилати своїх агентів до таких народів, щоб «допомогти» їм так полюбити своїх ворогів, щоб стати їхніми рабами. Бо християнська віра спонукає любити владу, навіть якщо вона чужа. Саме в такому релігійному страхітті український народ існує вже 600 років. Але ще страшніше те, що народу це подобається. Чому? Тому що так навіює релігія, усипляючи розум. Виходить, що релігія людину перетворює на тварину. А церква дресує людей.

Українські християни ніколи не виберуться з малоросійства. Адже той, хто сотні разів повторював в церкві: «Господі, помилуй раба твого...», не навчиться вести себе, як господар у своїй державі. Хоч подумали б: а чи було колись, щоб бог вас милував? Понад 1000 років ви вимолюєте прощення за якісь гріхи, яких ви навіть в думках ніколи не мали, а весь цей час вас били, вас грабували, над вами й вашими дітьми знущались угро-фінни Боголюбського, татари Батия, польські пани, яким допомагали жиди, московські дворяни, більшовики з жидами, московські начальники, слуги олігархів й агенти чужих спецслужб. Ви живете гірше всіх в Європі, у вас сьогодні забирають землю – матеріальне підґрунтя української державності, а ви все просите: «Господи, помилуй...» Чомусь він, господь, милує тих, хто «учиться, як треба», хто сам бореться за своє щасливе майбуття, хто сам здатен «вражою злою кров'ю» окропити свою волю. Адже в світі весь час ведеться боротьба між народами за краще життя. Часто за рахунок слабких, довірливих, відсталих, малоосвічених і млявих народів. Чому ми серед таких? Тому що учимось не так, як треба. Тому що не читаємо й не знаємо кращих творів навіть своїх близьких геніальних предків: Тараса Шевченка, Івана Франка, Олени Пчілки, Миколи Міхновського, Лесі Українки... Ну, а про давніших, тих, хто подарував нам мову, хто розробив обряди, хто установив звичаї, зберіг традиції, ми зовсім забули.

УКРАЇНЦІ В ХРИСТІАНСТВІ

Багато українців відчувають себе не стільки українцями як християнами, тобто забувають, якого ми роду-племені. Всупереч всім фактам багатотисячолітньої історії і навіть власного досвіду, очікують порятунку від чужого господа Ісуса (який, до речі, не має божеської сили, бо не є богом, а лише неофіційним сином жидівського бога Єгови), забувають, що ніхто – ніякий бог – не рятував нас ні від татарської навали, ні від польських панів, ні від їхніх помічників – юдейських орендарів, ні від московського кріпацтва, ні від німецьких нацистів (фашистів), ні від агентів Москви та міжнародної олігархічної мафії після отримання незалежності в 1991 р. Скільки б ми не молилися, нічого не отримуємо від бога. Але ж священники стверджують, що все, що діється в світі, залежить від бога і керується ним. Наївні громадяни вірять і страждають все життя, і вже 1000 років терплять...

Ким стануть ті українці, які вважають князя Володимира святим лише тому, що замість рідної віри, яка рятувала нас від розчинення в людському морі, загнав український народ в чужорідне християнство, створене з метою релігійного уярмлення людства «богообраним» народом? Уже стали – їхніми рабами. А ким стануть ті українці, які вважають останнього отамана Запорізької Січі Калнишевського святим лише тому, що здав без бою Запорізьку Січ московському війську, але за це замість нагороди від цариці потрапив в одиночну камеру на Соловках? Уже стали – зомбі й голосують на виборах за прихильників примирення з ворогом шляхом задоволення його агресивних вимог. Тобто, стали на шлях капітуляції, зрадництва, як і Калнишевський. І таких святих або просто «патріотів» маємо тисячі. А все тому, що прийнявши християнство, втратили свій інформаційний простір і дозволяємо чужинцям: *кучмам, януковичам, порошенкам, зеленським* управляти нами,

табачникам займатися освітою наших дітей, **патонам** керувати нашою наукою, **шмаровим** і **лебєдєвим** руйнувати наше військо....

Окрім того, оскільки багато віруючих в Україні ходять до церков московського незаконного патріархату, то московське КГБ має широкі можливості впливати не лише на їхній світогляд, а й на політичний вибір: вони голосують так, як Путін скаже московським священникам. Адже московські попи ще за часів Петра I потрапили в залежність від московських спецслужб.

Важко щось змінити в Україні без відмови від християнства. Це розуміли і Шевченко, і Франко, і багато інших дореволюційних діячів. Але після приходу до влади більшовиків ця проблема була тимчасово вирішена по-московськи і про неї перестали думати взагалі. А після падіння комуністичного режиму хтось подбав, щоб українці знову почали відбудовувати старі церкви й будувати нові, щоб навіть ті сім'ї, в яких кілька поколінь не знали бога і які були принципово атеїстичними, почали ходити в церкву, демонструвати свою релігійність. Тож, вирвавшись з ярма московського ЦК КПСС, українці попали під вплив московського патріархату, тобто наступили на ті ж таки граблі в тому ж самому місці. Ось це й стало першою причиною наших поневірянь в незалежній Україні.

Ще одна причина наших сьогоднішніх митарств в тому, що українська інтелігенція, замість того, щоб боротися за визволення народу з-під впливів різних пропагандистів чужих народів, сама бездумно захоплюється різними релігіями, вченнями: християнством, мусульманством, буддизмом, білим братством, баптизмом, сахаджа йогою, фемінізмом, фалунь-дафізмом, сатанізмом... Тож за волю народу нема кому боротися.

ПРО БОРТЬБУ УКРАЇНЦІВ З ХРИТІАНСТВОМ

Ця тема у нас зовсім не розробляється науковцями. Ні в інституті літератури НАНУ, ні в інституті філософії, ні в університеті імені Шевченка. Лише деякі письменники інколи пишуть про Тараса Григоровича, Івана Франка, Леся Українку, але здебільшого не про їхній світогляд. Я теж не можу всебічно розкрити цю тему, бо учився в Україні лише до сьомого класу, а технікум та університет закінчив у Московії. Там і наукою зайнявся, та не літературознавством, а географією. Але в цій книзі ніяк не можу не згадати хоч найбільших наших філософів-мислителів. А справжні мислителі всіх народів завжди були атеїстами (не теїстами), тобто невірними в бога.

Український народ після примусового охристиянення ще довго більше довіряв рідним богам, ніж Христу. «Очевидно, народ не дуже довіряє ченцям, коли зустріч з ними приносить нещастя, як зустріч зі свинями». А чернечий єпископ Кирило Турівський нарікає на те, що на нього дивляться як на шахрая, а не як на робітника Божого» – пише Е.Вінтер у своїй книзі на 24 сторінці. А далі цитує оповідь літописця Нестора за 1072 рік «...про появу поганського чарівника, проти якого єпископ одверто виступає зі словами: «Хто вірить у чарівника, хай стає по його боці, а хто вірить у хрест, хай стане до мене. Наслідок був той, що князь Гліб з дружиною став коло єпископа, а весь народ перейшов на сторону «чарівника». Ще ціле століття українці ставилися до християнства як до чогось чужого. А окремі випадки збереження рідної віри траплялися ще й у радянські часи.

УКРАЇНСЬКИ МИСЛИТЕЛІ Й ХРИТІАНСТВО ШЕВЧЕНКО Й ХРИТІАНСТВО

Небезпеку християнства для народу добре розуміли наймудріші наші патріоти. Просто хочу нагадати, що писали українські мислителі Тарас Шевченко, Григорій Сковорода, Іван Франко, Леся Українка тощо. «Якби ми вчилися так, як треба...» і читали хоч би своїх національних геніїв, то, прочитавши вірш Тараса Шевченка «Царі», знали б, що отой «святий» князь Володимир про свої сексуальні потреби думав і дбав більше, ніж про

український народ, навіть влаштовував війни задля свого задоволення. Крім того, якби вчилися, як треба, то знали б правдиві наукові докази того, коли, як і ким був створений світ і ми – люди в ньому. Але в царській Росії не можна було відкрито виступати проти християнської віри.

По-перше, якби Тарас Григорович в той час відкрито виступив проти християнства, то він не мав би навіть підтримки з боку національно свідомої української інтелігенції, став би ізгоєм серед українців. Це я зрозумів, прочитавши книжечку Миколи Костомарова, яку Б. Янівський охарактеризував так: «Серед політичних творів в українській літературі нема більш цільного і хвилюючого твору, як «Книга битія українського народу». Читаємо: «Бо ...Україна держалась Закону Божого, ... ні в одній стороні на світі так щиро не моляться Богу...»; «Тоді Україна пристала до Московщини і поєдналася з нею, як єдиний люд слов'янський з слав'янським нероздільно і незмісимо, на образ іпостасі Божої нероздільної і незмісимої, як колись поєднуються усі народи слав'янські між собою». «... а істий Українець хоч будь він простого, хоч панського роду тепер, повинен не любити ні царя, ні пана, а повинен любити і пам'ятати одного Бога Ісуса Христа, царя і пана над небом і землею». Ось така християнська утопія. Та ще й дорікав Костомаров французам за те, що «...менш шанували Христа, ніж честь національну». Ось до якої міри була (і є!) зомбована наша інтелігенція християнською вірою та ординською пропагандою! Тож щиро вірили, що московці – слов'яни, що можливе єднання всіх слов'янських народів в рівноправному союзі, що чужі боги люблять українців більше, ніж французів, німців і навіть – жидів. То хіба могли такі інтелігенти, як Костомаров, зрозуміти Шевченка, якби він відверто сказав про своє ставлення до бога. Освічені люди, які завжди борються за справедливість і волю для свого народу, виступають за правду, не можуть прийняти в свою душу запропонованого нам господа Ісуса і його батька Єгови та священників, які визнають справедливість рабства (в притчах Ісуса); неволю для народів (богообраний народ і гої); право «богообраних» знищувати народи, щоб скористатися їхніми містами, майном, худобою; брехню (про створення Землі, всього живого й неживого на ній Єговою, про рай і пекло) для людства.

Ну, ще можна зрозуміти багатьох сучасників Шевченка, які народилися й вирости в сім'ях богомольців, тому не уявляють, як можна жити без господа. Тим паче, що тоді й наука ще була не надто розвинена, та й у царських університетах її мало шанували, бо більше довіряли Біблії. Хоч, якби вони згадали, що належать до виду «людина розумна», і стали думати над тим, як живуть, що таке бог і хто такий господь, що дають молитви до них, та почитали б Біблію, яка начебто написана під диктовку господа, то швидко зрозуміли б, що віра в такого бога нікому не дає щастя, бо робить людину рабом чужого господа, біблійних заповідей та церковних уставів.

Але наші християни Біблію не читають, а якщо й читають, то не розуміють, а коли й розуміють, то так, як піп порадить. Тож вони залишаються в павутині, яке дві тисячі років тому розклали жидівські фарисеї. Тим паче, що упродовж трьох століть буття в московській імперії – і в царській, і в СеРеСеРівській – для багатьох людей церква була єдиним місцем, куди можна було втекти від нав'язливого московського брехливого і злодійського патріотизму-шовінізму. Адже віруючі не знали, що в московській імперії церква теж була підконтрольна службам імперської «охоронки».

А як зрозуміти тих наших уже сучасників, особливо людей з вищою освітою і науковими ступеннями та званнями, хто після краху комуністичного режиму почав ходити в церкву, став активним богомольцем? Адаже з дитинства ніхто з них нічого не чув про господа, в школі і університеті вчив, як і коли утворилася Земля й люди на ній, читав про вірування давніх, доісторичних, народів, які були використані юдейськими фарисеями при написанні Біблії, і знає, що християнство – це не релігія, а юдейська доктрина, створена з метою підкорення всього людства, і все одно не уявляє життя народу без цієї, згубної для нашого народу, релігії? Можна здогадатися, що ті, хто за радянських часів вірно служив Москві (писав не лише пропагандистські твори, а й доноси, убивав, катував, репресував патріотів, грабував їхнє майно), хто крав, брав хабарі тощо,

подалися до церков, щоб покаятися, й таким чином випросити прощення в бога за радянські гріхи. А чому почали ходити в церкви освічені люди, які за будь-яких обставин чесно жили, зрозуміти не можу. Тому з подивом дивився на учених, політиків, академіків, письменників, які за комуністичної влади були активними атеїстами, а після її занепаду раптом побігли в церкву й стали заповзятими віруючими... Що то за люди? Чи щирі вони в своїй вірі? Я ще можу зрозуміти тих, кого привчили з дитинства шанувати Христа, і тих, кого випадковий збіг різних життєвих обставин і вплив оточення привів у християнську церкву, але тих, хто робить це заради збереження престижу, посади чи впливу, я вважаю хамелеонами. Українська інтелігенція так просякнута християнством, так засвоїла його руйнівні для народів заповіді («не суди і не судимим будеш», «люби ворогів своїх» тощо), що за християнською традицією навіть явних ворогів свого народу не лає, а вшановує їх після смерті, не згадує їхніх злочинів.

А наші мислителі Тарас Шевченко, Іван Франко, Олена Пчілка, Леся Українка, Микола Міхновський, як і всі західні філософи, не визнають придуманих людьми богів з їхнім рабством, несправедливістю, брехнею.

Так Т.Шевченко у своїх віршах прямо заперечував існування бога:

«Якось-то йдучи уночі
Понад Невою... Та, йдучи,
Міркую сам-таки з собою:
«Якби-то, думаю, якби
Не похилилися раби...
То не стояло б над Невою
Оцих осквернених палат!
Була б сестра, і був би брат,
А то... нема тепер нічого...
Ні бога навіть, ні пів бога.
Псарі з псарятами царять,
А ми, дотепні доїжджачі,
Хортів годуємо та плачем».
Отак-то я собі вночі,
Понад Невою ідучи,
Гарненько думав. І не бачу,
Що з того боку, мов із ями,
Очима лупа кошеня –
А то два ліхтаря горять
Коло апостольської брами.
Я схаменувся, осінивсь
Святим хрестом і тричі плюнув
Та й знову думать заходивсь
Про те ж таки, що й перше думав.

Це написано 13 листопада 1860 року в Санкт-Петербурзі.

В цьому вірші бачимо чітку позицію Тараса Григоровича: «...нема тепер нічого... Ні бога навіть, ні пів бога». Ще більше про ставлення до бога свідчать його слова: «... і тричі сплюнув...» Чи може плюватися християнин при виді церкви? Плюються, коли привиділося чи приснилося щось диявольське, а не святе. Незважаючи на такі вірші, немало людей стверджують, що Шевченко був християнином. Якщо вони так думають, то хай сьогодні найдуть віруючих поетів, які б неоднозначно написали, що «Нема ні бога, ні пів бога...». І це ж написано не гоноровитим юнаком, а вже дорослим поетом за кілька місяців до смерті. Навіть багато сучасних інтелігентів, які колись були активними атеїстами, постарівши і відчуваючи близьку смерть, стають на всякий випадок віруючими, щоб бути

похованими з попами і молитвами. Боятися! А Тарас Григорович все життя не боявся. І добре... Бо якби був віруючим, то його поезія була б зовсім не такою щирою й дієвою.

Навіть у «Заповіті», який Шевченко писав ще молодим під час хвороби, він, збираючись на той світ, не побоявся написати: «Як понесе з України/ У синєє море/ кров ворожу... отойді я/ І лани, і гори – / Все покину і долину/ До самого бога/ Молитися... а до того/ Я не знаю бога». Такою має бути позиція всіх патріотів, таким має бути ставлення українців до бога. Тим паче, що у вірші «Марія», Тарас Григорович гранично ясно виклав свою думку стосовно «божественного» зачаття Ісуса Христа.

Шевченко казав: «Чужому навчайтеся і свого не цурайтеся??? Та «Якби ви вчилися так, як треба, /То й мудрість би була своя». Бо мудрість треба, щоб до чужого треба ставитися прискіпливо, з розумом, щоб не завести троянського коня до себе. Якби троянці були мудрішими, то спалили б того троянського коня прямо там, де його залишили підступні греки. Троя стояла б і досі. Якби ми не пускали до себе християнських священників з їхніми проповідями про любов до ворогів, то жили б сьогодні багато і щасливо, як японці в ширій своїй релігії.

Зразу після прийняття незалежності українська псевдоеліта почала компанію по дискредитації, опльовуванню великого Кобзаря. До цього підключилися не лише зрадники-урядовці, а й науковці, письменники, навіть співробітники музею Тараса Шевченка. Найбільше старалася представниця єврейської діаспори в Україні Л.Скорик. Вона спочатку зайнялася Музейним комплексом Тараса в Каневі, а потім так перебудувала Музей Шевченка в Києві, що туди стало страшно й неприємно заходити. Почитав трохи Біблії. Боже, – яка в ній маячня! Розгорнув «КОБЗАРЯ»: хіба можна порівняти глибоку мудрість Тараса Шевченка з хитрою агітацією фарисеїв за свого бога й нав'язування людству маячні про богообранність юдеїв.

ІВАН ФРАНКО

Прочитав брошуру Івана Франка «Створення світу», яку раджу почитати всім українцям. Краще – ще в школі. Вона вчить тверезо дивитися на чужі святині, розуміти, хто і навіщо писав їх та навіщо вони нам, робить всіх думаючих українців щирими патріотами. А ось ще й вірш Івана Франка, який розвіє всі сумніви щодо його ставлення до релігії.

EX NIHIL (З нічого)

Нема, нема вже господа на небі!	На груді людськості чапів той привид
Немає творця, ані самодержця,	І висисав її найліпші соки.
Нема того, що всемогучим словом	А нині щез він! Сонце! Сонце! Світло!
Усе з нічого вивів! Наче тінь	Нема його! Свобода! Я черв'як,
Велика, залягав він світ цілий,	Я, незапримітний атом в природі,
Тьмив мозги людські сотні тисяч літ.	Я вбив його, розпанахав, розвіяв!
Стискав серця залізними кліщами	Я стрілами думок могучих, ясних
Тривоги, шарпав душі, кров хлепав	Наскрізь прошиб його і повалив
І теплу пару різаного тіла	Додолу, мов Давид той Голіата.
Хапав в неситі ніздрі! Мов упир,	Мечем знання і досвіду людського

Я голову його відсік. Моя побіда!
Його нема і не було ніколи!
Я пхнув його у те ніщо безмірне,
З котрого повороту вже немає!
Ох, скільки труду, горя і терпіння
Се діло стоїло! Якраз сьогодні
Минає двадцять літ, як я, вернувши
Із довгих подорожей по чужині,
Із довгих студій, з'їздивши Європу,
Пізнавши наймудріших, найвченіших
Людей, які жили лиш в тім часі,
Зібравши мудрість всіх віків минулих,
Що зложена в старих книжках, узявсь
За сеє діло. Двадцять літ над ним
Сидів я. Мов закоханий коханці,
Йому я віддавав найкращі хвили
Життя, всі пориви душі, моменти,
Коли з джерел таємних в нашім серці
Підноситься чуття могутий прилив,
А в мозгу дум широких і блискучих
Цілі рої снуються. Все те я
У розумовій кузні невтомимо
Варив і перековував, острив
І шліфував, і кров'ю серця свого,
Слізьми гіркими гартував, і тут,
В сю книгу, все складав, у сю велику
Зброївню духу людського. Вона
Мій скарб єдиний і моя заслуга,
Моя Америка, що я відкрив,
Завоював і закріпив навіки
Для всеї людськості. Яка дрібна,
Нужденна і кровава та нова
Земля іспанська супроти моєї!

Чим ті великі скарби Монтесуми
І золоті комори перуанські
Супроти тих перел неоціненних,
Супроти того світла і свободи,
Що зложені так щедро в моїй книзі!
Ті скарби зслизли, наче дим, лиш крові
Потоки полилися задля них,
І горе безконечним ланцюгом
За ними тягнеться; мій скарб дає
Всім волю та нове життя. Сей світ,
Де досі ми жили мов гості, наче
Убогі сироти, що батько з дому
Прогнав в чужину,— світ отсей віднині
Робиться наш, і ми його панами!
Не поза ним, а в нім наша вітчизна.
Не поза ним, а в ньому вічні ми.
Не поза ним, а в ньому треба нам
Устроювать собі життя і щастя.
Все інше — байки, дим, мана і сон,
Сон дитської уяви...

Як же бідні,
Нужденні ті казки жидівські, що нам
Накинено як догми, що відмалку
Кормлять нас ними, силою вбивають
Їх в мозок наш і видають за верх
Премудрості, за відкриття самого —
Самого бога! Як же бідні, глупі
Дитинячі казки, зовсім під пару
Тим, що у нас старі баби говорять!
Світ ще не має шести тисяч літ,
Сотворений одного тижня! Люди
Були розумні зразу і святі,
Невинні і безсмертні! Земний рай

Був їх житлом. Змія звела їх. Бог
За несуразну, дітську провину
Прогнав їх з раю і прокляв навіки
Їх і весь рід їх, помрачив їх розум
І серце попсував, а потім, потім
За штири тисячі років послав
Їм свого сина — і пощо? Щоб той
З рук тих самих людей приняв страшну,
Ганебну смерть, і тим, що би повинно
Ще більший гнів, ще тяжчеє прокляття
На рід весь людський навести, тим він
Мав божий гнів переблагать за те,
Що яблуко Адам у раю з'їв!
Безглузда казка й не забавна навіть,
Бо з неї кров'ю пахне, безсердечним
Гнівом, заїлістю сліпою...

Бог, —

Говорять наші вчителі премудрі, —
І найсвятіший, наймудріший дух,
І милосердний враз, і справедливий
І добрий, і страшний, отець і кат.
Він любить всіх людей, немов дітей,
Він знає всяке серце, всяку думку,
Все зна, що єсть, було і буде. Він
Держить весь світ і всякую пилінку,
І все, що діється, те діється лиш ним.
Без волі бога волос з голови
Не спаде чоловіку! Бідні, бідні,
Нещасні люди, недоумки вбогі!
Вас сотні літ безглуздими, пустими
Словами затуманювали! Як
Ваш бог розумний, пощо ж сотворив
Дурних людей? Як добрий, пощо ж злу

Дав панувати в світі над добром
І пощо зле те сотворив? Як любить
Людей і всі їх помисли і вчинки
Наперед знає і в руках держить,
То пощо ж людям дозволя грішити
І пощо за гріхи ті — незміримо
Дрібні, малозначучі і дитинні —
Ображен гірше деспота лихого
І проклина дітей на вічні віки,
Вкида в огонь пекольний, в люту муку?
Огидні, несуразні казки!
Фантазії якихось людоджерців!
А нам говорять, що се й єсть найвища
Христова правда, одинока правда,
Котра спасти нас може!

Але годі!

Пора казкам у дітській запічки!
Не бути їм вугольним каменем
Всесвітньої будови! Мов бджола та,
Дрібна та невтомима, по безмірних
Лугах минувшини і людських дум
Я двадцять літ літав і всяку ясну,
Свобідну думку краплю до краплини
Збирав. Де тільки людський смілий дух
Вривався на заказанеє поле
Релігії, де тільки бунтувалось
Гарячеє чуття проти тиранства
Містерій, церемоній, догм, де тільки
Найвища та людська здібність-сумнів
До брам святилищ термосилась, тайно
Основи їх підкопувала, — всюди
Я вслід їх біг, любовно їх лелівав,
Мов перли многоцінні їх збирав

В один вінок. Лукрецій і Джордано,
Сервет і Тацит, Соцін, Ціцерон
І Лукіан і многі-многі інші
Старі й новії вільнодумці, чесні
Борці свободної, плідної мислі,
І їх великі спільники — учені —
Відкривачі, дослідники природи —
Колумб, Копернік, Кеплер, Тіхо Браге
Ось спільники мої, мої майстри
І вчителі!

Та я не вдовольнився
Їх світлим товариством, їх словами,
Що покріпляють духа, мов уліті
Вода погожа. Мов шпiон воєнний,
Розвідав я безстрашно і старанно
Табор ворожий, прокопавсь терпливо
Крізь ту гору туману та безглуздя,
Що звесь традиція церковна. В'ївся
В отих прославлених отців церковних
Тертулліана, Йвана Златоуста,
Григоріїв аж трьох і Августіна,
Єроніма, й Аквінського Тому.
Провчив собори їх і ритуали,
Слідив єретиків останки, з жалем
Поклонювався тіням Бардезана
Та Манеса, Пелагія та Цельза,
Своє завзяття гартував у крові
Вальденсів, альбігойців та морисків,
При стосах, на котрих горіли ясні
Зірниці думки вільної — Молей,
Джордано та Сервет і много інших.
Та й се ще все мене не вдовольнило,
І поза світ жидівсько-християнський

Я вилетів, провчив Коран турецький,
Хапав звістки про Будду, Зороастра,
Ваала і Мелькарта, Озіріса
Й Ізиду, про Конфуція і Тао,
І про ті темні, дивоглядні віри
Людей півдиких, що гадюкам служать,
Медведів, риб та крокодилів чтять,
Що моляться до птахів, до каміння,
Дерев та рік, що бога свого б'ють,
Коли їм просьби не сповня. Усе те
Я прослідив, наскільки міг. Я пильно
Прислухувався повіркам людей
Освічених, що, мов недобитки
Замерклого поганства й дикості,
Осталися до наших ще часів,
І бачив я, як люди вірять в сни,
В приміти, в добрі й злії дні, у вплив
Планет і зір, у чари і закляття.
А ось се все я звів укупу, стяг
Всі докази, якими споконвіку
Змагались люди доказать собі
Існування богів, одного бога,—
І всі ті докази на прах розбив.
У сімдесят сім тез зібрав я їх,
І кожда з них, на доказах оперта,
Кінчиться окликом гордим, побідним,
Мов голос труб воєнних: Non est Deus!*

* Нема бога (лат.). Ред.
Та не досить, що ту святу, найвищу
І всемогучую істоту я
Зіпхнув з престолу, що й престол її
І небо все у безмір світовий
Розвіяв,— я на тім не зупинився.

Я й привид сам найвищої істоти,
Ту фікцію зловіщу та кроваву,
Що звать Єгова, Аллах, Брама, Зевс,
Ра, Бааль, Фетіш, Бог — я розібрав
Її по ниточці і показав,
Що не ся фікція, не жаден бог
Не сотворив з нічого чоловіка
На образ свій і на свою подобу,
Але противно, чоловік творив
Богів з нічого, все на образ свій
І на свою подобу. Чорний негр
Творив їх чорних, людодів бог
Був людодом, многоженців бог
Був многоженцем, бог злодіїв крав,
А бог філософів високі думи
І загадки видумував, робив
З людьми експерименти рахункові.
Non Deus hominem zed homo Deum
Ex piNiю sgeauji * — в сих словах
(*Не бог- людину, а людина бога*
з нічого сотворила (лат.).— Ред.)
Лежить здобуток весь моєї праці,
Науки й думки. В них Америка
Моя, і з ними перейде в потомність
Ім'я моє. За них колись потомки
Благословить будуть мене, поставлять
В ряді побідників великих, що
Помалу, крок за кроком, увільняли
Людей від споконвічних пут, від тьми
І варварства. О, щоб хоч в віщім сні
Я міг зирнуть на ті часи, коли
Се вилеліяне дитя моє,
Сей скарб душі моєї буде міг

Свобідно, ярко в сонячному світлі
Пишатися! Коли у школах діти,
На торжищах дорослі мужі явно,
Свобідно зможуть повторять те слово!
Ох, та далекий ще, мабуть, той часі
І не Мойсей я, щоб з вершка гори
Зирнути міг в обіцяную землю,
В котру веду людей, а сам ніколи
Ввійти не можу. Скорбна доля наша,
Людей, що прокладають новий шлях
Будущини, відвічні скали ломлять,
Обалюють відвічні заповори.
Вони, звичайно, як Самсон той, гинуть
В момент побіди і не бачать навіть
Побіди тої. Христофор Колумб
Вертав в кайданах із Нового Світу,
Котрий відкрив. Та він ще щасливіший
Сто раз від мене. Він відкрив таке,
Що міг усім невірним показати,
Чого ніяка злоба ні ненависть
Сховати не могла. А я? Моє
Відкриття — пустота, ніщо в тім місці,
Де досі всього бачили основу.
Моє відкриття — воля і простір,
Котрий заповнювати треба трудом
І дослідом століть. Моє відкриття —
Се не мета, лиш шлях, котрого краю
Не видно; не спокій для втомлених,
Але товчок могучий для міцних,
Для руху й поступу; не певність та
Лінива, що хапається одного
Й лежить на тім, неначе пес на сні, —
А сумнів, критика і дослід правди

Дрібним атомам, не вловить ніколи.

Важко читається – це не дитячий віршик і не для дітей писаний. Нелегко зрозуміти все одразу, бо тут така глибина думки, яку філософи обмірковують в кількох томах. Але той, хто зрозуміє такі думки й пройметься ними, стане по-справжньому вільним. Та поки що таких віршів наша освіта навіть не показує ні учням в школах, ні студентам (навіть філософських факультетів!) у ВНЗ. Та й перестали з часу перестройки друкувати у художніх виданнях, хоча у виданнях совецького періоду таки є.

Кільканадцять років тому знайомі з ОУН (мельниківців) запропонували мені стати членом їхньої Організації Українських Націоналістів. Я написав заяву, почав відвідувати їхні заходи. Через рік назначили день і час, коли відбудеться засідання, на якому мене прийматимуть в члени ОУН(м). Запросили мене до трибуни читати клятву. Став я за трибуною і мені запропонували покласти руку на Біблію, щоб клятва була надійнішою. Я відмовився: «Хіба я буду виголошувати клятву жидівському, а не українському народові? То я бажаю клястися на Кобзарі Шевченка, а не на священній книзі ворожого до нас народу». Мене почали переконувати: християнські священники завжди вірно служили українському народові... Називали прізвища...» Я не стану тут наводити свої думки щодо ролі християнських священників у закріпаченні українців Московією, а пошлюся на працю Івана Франка.

Франко І. Я. „Про Ватікан, унію та каталіцизм”, К., 1981, 234-236

«Розділ V. Ще одне питання. Чи справді на полах стоїть наша народна справа? Чи попи врятували нашу народність від загибелі? Чи вони тепер хочуть і можуть двигати її наперед? Ми далекі від того, щоби відмовляти попам усякої заслуги в розвою нашого народу, але в усякім разі мусимо сказати, що ті заслуги були зовсім не такі великі. Вже само заведення християнства на Русі не було ділом попів, а князів. **Христову віру заведено у нас не через попівську проповідь, вона прийнялася не з переконання, а так сказати, «по указу», з наказу власті, а князі прийняли її з політичних причин.** В часах перед татарами духовенство було залежне від князів; хіба монахи відважувалися часом піднімати голос проти князів, та й то не в обороні простого народу, а в обороні своїх монастирських *дїбр* і прав. А пізніше, під польським пануванням, хто ж то, як не спольщені руські біскупы заводили унію, замикали православні церкви? Духовенство бачило упадок руського народу через брак шкіл, але хоч само їздило в каретах і справляло золоті та срібні забавки, ніколи не сягнуло до кишені, щоби де заложити руську школу. Противно, коли львівські міщани за жебрані гроші заложили у Львові школу і шпиталь, то православний єпископ Балабан виступив як найзавзятіший ворог тої справи національної праці, перехоплював і бив студентів і вчителів, *викляв* попа, що відправляв в Успенській церкві і т. д. Те саме було у Вільні і по інших містах, де міщанські братства рвалися до просвіти, закладали школи, друкарні, шпиталі, і знаходили перешкоди власне з боку руських духовних. Трохи інакше було в Києві, де попи, за почином Петра Могили⁸, справді піддержали первісну братську школу і зробили з неї «академію». Та попи ж і тут перші повернули голоблі в інший бік, до Московщини. В часі розбору Польщі руська народність у Галичині, на Поділлі, Волині і Україні знаходилася в найбільшій упадку. А через що? Чи не було руських біскупів, руських попів, руських монастирів. Де там! Були, тільки всі були спольщені. Біскупы були шляхтичі і здавен привикли вважати хлопа за бидло. Вони були наскрізь поляками, говорили і думали по-польськи, а тільки до якогось часу держалися руського обряду. Монастирі були багаті, але се були так само гнізда польщини. Василіянські школи виховували тільки шляхтичів, виховували в тім самім польським дусі, що й єзуїтські та піярські. Ані простий руський народ, ані руська народність не мали з тих шкіл ніякої користі. Не даром гайдамаки, руйнуючи Умань 1768 р., люто накинулися на василіянську школу і повкидали всіх школярів разом з учителями до глибокої криниці. Не даром ще геть пізніше сини руських попів у львівській семінарії кинулися були з полінами на одного професора, що зачав викладати їм по-руськи. «Pucz z nim!» — кричали йому ті будучі батьки Русі. “Co to, chce nas porobie Azyatami”. (Геть з ним !.. Що то, хоче нас поробити азіатами? (польськ.). Ред.)

Руська мова була для них дич, азійщина; тільки польська мова видавалася їм гідною уст цивілізованого чоловіка.

Правда, нижче сільське духовенство держалося руської народності. Але чому? Бо за польських часів було темне, станом освіти майже не різнилося від простого люду,— значить, і не могло відскочити від нього. Але коли в австрійських школах воно просвітилося трохи, то зараз покинуло мову свого народу, заговорило по-польськи, хоча в школах учили по-німецьки,— писали по-польськи, по-латині, аби тільки не по-руськи.

Шашкевич і його товариші зробили тут перелом, зачали писати руською народною мовою. Загал попівства обрушився на них за те; духовні власті здушили їх почини. Із самих Шашкевичевих товаришів деякі замовкли, інші почали глаголати іностраними мовами. І коли по 1848 році годі вже було обійтися без народної мови, бодай у популярних книжечках, то яку ж то науку подавав народові Наумович? Ту саму темну «хло-пістику», якою дихало і дихає досі наше попівство, ту саму погорду для хлопської простоти, ту саму віру в чортів і духів, у силу прокляття і гомеопатії.

Се були би заслуги нашого попівства на полі освіти. А на полі політики? **Чи не попи і біскупи навчили наш нарід бити поклони перед кожним урядом, здаватися на ласку згори, ждати помилювання там, де належало б упоминатися свого права? Чи не біскупи і попи завсігди спиняли у нас почини яснішої, рішучої, хлопської і щиронародної політики? Вони добивалися прав і користей для себе, для свого попівського класу, а народові товкмачили, що то буде користь для цілого загалу. Скажемо коротко: не попи удержали руську народність, а хлоппи. Не попівська політика піддержить і розвине далі ту народність, а хлопська, а при тім широко поступова, радикальна...»**

Віра повинна допомагати народові відстоювати свої національні цінності: мову, традиції, культуру, історію, захищати свою землю, шанувати своїх героїв, мислителів, державотворців. Віра має піднімати людський дух на боротьбу за найвищі ідеали людства, а не ставити людину на коліна перед чужим малозрозумілим господом. Патріоти України, які вірять в Христа, не можуть бути принциповими захисниками національних цінностей свого народу, не лише тому, що вірять чужим заповідям про любов до ворога свого, а й тому що вони більше вшановують національні цінності юдеїв, вичерпно викладені в Біблії та інших християнських книгах, ніж національні цінності й надбання свого народу.

Тільки людина, звільнена з релігійного рабства, може бути творцем свого життя й визволителем народу. Ви задумувалися над тим, чому московсько-жидівські більшовики, які боролися з християнством, не прагнули **пропагувати** серед українців антихристиянські твори Шевченка, Франка, інших українських патріотів? Я думаю, вони розуміли, що наші генії хочуть визволити українців не лише з рабства божого, а й зробити їх вільними соціально й національно, а комуністи бажали замість божого рабства запровадити своє – комуністичне.

Народи, які хочуть досягти вищого рівня розвитку, читають своїх сучасників більше, ніж давніх мудреців та релігійні книги. Ми, українці, тому так погано живемо, що рідко читаємо Тараса Шевченка, майже не знаємо Івана Франка, забули Олену Пчілку, не довіряємо Миколі Міхновському, відкинули Лева Силенка..., а замість них вивчаємо юдейський релігійний епос (Біблію), який по суті є політичною доктриною жидів. Вони прийняли її в давні віки для оволодіння світом за допомогою інформаційно-релігійного поневолення інших народів.

У 988 р. християни започаткували знищення всієї тодішньої руської інтелігенції: мислителів, волхвів, різблярів, письменників, лікарів, учителів, воєвод. Ось чому після цього Київ захоплювали і угро-фіни під проводом Юрія Довгорукого та Андрія Боголюбського, і татаро-монголи хана Батия. Пізніше ми потрапили в залежність до поляків, а потім до московитів, які постійно знищували нашу інтелігенцію, що інколи починала відроджуватися. Саме християнські священники схилили народ і Богдана Хмельницького до союзу з Москвою. Адже їхні браття по вірі – священники Московії – в той час уже підготували свою паству – московитів (суміш татарів, мордві, чувашів, весь, черемисів,

мера тощо) до того, що вони після прийняття християнства й освоєння церковнослов'янської мови, стали найдавнішим слов'янським народом – велікороссами. З тих пір московити вважають себе старшими братами українців. Тому охрещені москалі завжди з такою люттю ставилися до українців, які хотіли жити в незалежній державі самостійно.

ЛЕСЯ УКРАЇНКА

Леся Українка вже на початку ХХ століття зрозуміла всю сутність чужинської релігії християнства як "рабської віри", накиненої всім народам. В її поетичних творах частенько знаходимо критичні роздуми над витоками цієї програми винищення самобутніх культур і розуміння суті юдейського монотеїзму: "Наступить той бог єдиний нам усім на шию, мов східний деспот..." Вона вважає, що було б добре: "щоб ця секта зосталась для самих рабів..." Її думки особливе мають значення в сучасності, роз'яснюючи негативну роль християнства в житті української нації.

Пропоную читачам Лесині рядки із драми "**Руфін і Прісцилла**" (із життя римлян II ст. н. ч.). Йдеться про часи появи перших християн:

«... мир і згода,	плеться
гармонія небесна панувала	за вашу віру, бо добра не вийде,
в великім пантеоні. Поки дух	вино ще грає, а вже оцтом чути.
юдейського народу, мстивий,	Я певен, що пожар великий Риму
зздрий,	не християни вдіяли, та, може,
дав невидимий меч своєму сину	вони пожар готують нам ще більший.
Ісусу з Назарета. З того часу	Усе, що нам лишилося від славних
порушилась гармонія всесвітня	часів колишніх, все та віра спалить
на небі й на землі. Не видно краю	і попіл рознесе на штири вітри.
великій боротьбі, що перейшла	...Як далі піде так, ми хутко станем
на землю з неба, від Богів на люди.	чужинцями у нашім ріднім краю,
...Ся віра зародилась в Палестині,	вигнанцями з небесної держави,
а в тих країнах варварських і східних	бо їй нема на нашім світі місця,
уже й самі стихії, мов призводять	та й ми дістатися туди не можем,
до безміру і дикості в злочинах.	де перше треба вмерти,
...Христос дав не саму любов, а й меч!	щоб ожити,
...Наступить той бог єдиний нам	і втратити зовсім подобу людську,
усім на шию,	щоб статися не людьми
мов східний деспот...	й не Богами,
...Великий жаль, що стільки крові	а чимсь таким, як тінь, як дим,

як пара.

А ще прочитав поему Лесі Українки: «В катакомбах»... Ну, ніяк не можу збагнути, як ця несправедлива релігія може врятувати Світ.

Григорій Сковорода писав: «Душе моя, знай, що читати Біблію і брехню – це те саме». А ще він стверджував, що «Природа є першопочаткова усьому причина і саморухома пружина». Саме таке розуміння Світу стало основою Дарвінізму. От якби всі українці второпали цю істину! А ще наш великий філософ казав, що не тіло, а душа є людиною. Душа дитини, як переконує великий мовознавець і поет Олекса Різник, формується при спілкуванні родичів з дитиною. Тож мова є людинотворчою категорією. Якби Григорій Сковорода не спокусився модою хохлів на «руській язик» та розмовляв і писав чистою українською мовою, то його думки з багатьох проблем були б глибшими і він досяг би значно більшого як мислитель. Тож життя Сковороди є ще одним прикладом того, як понівечений «язик» московитів змарнував величезний розумовий потенціал українського філософа. Тарас Шевченко писав, що на філософську творчість Григорія Сковороди шкідливо вплинула мова і культура москалів. Тому в його творах часто бачимо філософську небалість.

Прочитавши твори наших геніїв, прийшов до висновку, що релігія – це найвища політика. Шкода, що українці потрапили в павутиння чужих, жорстоких політиків.

УКРАЇНЦІ І БОГ

Чому український народ страждав і страждає довше й сильніше інших народів? Тому що надто довірливий. І таким він був з самого початку, бо під час утворення українського народу на Землі 6-10 тисяч років тому поруч з нами не було інших народів, які могли спричинити нам зло. Звідти маємо такий дружній менталітет. Тож, коли нас змусили відмовитися від рідних богів і прийняти християнство, ми наївно усвідомили його заповіді та повчання нової віри: «всяка влада від бога», «люби ворога свого...» тощо. Скажуть, що майже всі європейські народи теж прийняли християнство, але нікому не дозволяють господарювати в їхній державі. Це так, але ті народи сформувалися пізніше, в умовах постійних війн між різними племенами й народами. Тому вони або швидше перехворіли християнством (серед французів, данців, швейцарців віруючих менше 15-20%), або прийняли католицьку чи протестантську, осучаснену, версію християнства. **До речі, у Франції, Швеції, Данії, Сингапурі, Японії** тощо, де віруючих менше 15%, рівень життя набагато вищий, ніж в залежних від релігії народів (греків, італійців, іспанців). На жаль, в Україні і в ХХІ столітті люди, які позбулися залежності від бога, є неприйнятними для більшості політичних партій та громадських організацій.

ДЕ ШУКАТИ БОГА І ЙОГО РАЙ

Давні мудреці-боготворці і ті ніколи не обіцяли раю на землі, бо розуміли, що навіть бог з численними янголами не здатен його створити людям. Адже всі люди настільки різні, що задовольнити усіх не лише в суспільстві на землі, а й на небі неможливо. Тож попи і обіцяють рай лише на небі і то лише тим довірливим, хто буде любити свого ворога більше, ніж своїх дітей, і підставлятиме щоку, якщо йому дісталось в ніс. Тобто, в рай попадають лише ті, хто на Землі не жив, а плазував. Але ж перевірити – чи справді існує рай, неможливо. Саме це й використовують священники, щоб зтягти в ряди віруючих у Христа боягузів, грішників, злочинців, які бояться покарання пеклом і намагаються випросити прощення. А чого боятися людям, які живуть чисто і чесно? Окрім того рай, яким його малюють християни, неможливий ще й з тієї причини, що душі людей не можуть бути щасливими без відносин з душами людей, які були близькими їм на цьому світі. Бо ж у кожній душі є інші свої рідні душі, з якими вона захотіла б спілкуватися в раю.

Наприклад, душа матері хотіла б бути більше з душею сина, а його душа бажатиме бути весь час з душею дружини, яку матір не любила за життя. То хіба можуть вони бути разом? І ще: хіба може в раю бути щасливою душа вірної богу матері, якщо її син на землі був негідником і попав у пекло? Крім того, навіть вірний християнин не зможе бути щасливим в раю, бо там не зможе зустріти своїх дітей, і батьків та друзів, яких кинув у біді й пішов за чужим проповідником чи пророком. А якщо людина не зустріне в раю тих, кого любила за життя: батьків, друзів, дітей, то хіба буде вона там щасливою?

Біблія щедро обіцяє рай всім, хто повірив в існування бога, прийняв його в своє серце і довірив йому своє життя. Оскільки богообраним народом є юдеї, то спробуємо уявити їхнє щасливе життя в раю. Якщо людина, яка потрапила в рай, залишається людиною, то, звичайно, вона має пам'ятати своїх родичів, яких вона залишила на землі, думати про долю свого народу, пам'ятати своїх пращурів... То хіба може бути щасливим в раю будь-який юдей, якщо він знає і не забув у раю історію свого народу й пам'ятає, як його (народ) забирали в полон, як він розвіявся серед інших народів, як пізніше стали виганяти їх зі своїх держав всі освічені народи Європи. Хто захоче такого життя в раю – постійно бачити, як мучаться на землі близькі люди від зла, хвороб, злочинства...?

Люди були б щасливі на Землі, якби вірили своїм національним богам і шанували б віруючих інших релігій. Наша, українська, рідна віра будувалась на народному фундаменті – на шануванні своїх предків, на любові до членів своєї сім'ї, довірі до членів свого роду-племени, дотриманні народних звичаїв, обрядів і традицій.

Ще й сьогодні московські попи в українських церквах лякають віруючих «адам» – пеклом, якщо вони перейдуть до Київського патріархату. А я скажу вам, українці, що ті, хто молиться в церквах московського патріархату московським суржилом, обов'язково потраплять після смерті в пекло, бо Ісус учив апостолів проповідувати християнство лише рідними мовами народів. Бо в раю кожен народ розмовляє своєю мовою.

Рідновіри помирають легко, без страху потрапити в пекло. Вони знають, що їх на тім світі чекають не лише свій рідний Бог, а й уже покійні батьки, родичі, друзі. А християни бояться вмирати, бо не знають, чи простив їм бог гріхи. Тож вони знову йдуть до церкви, сповідаються за гроші, вимолюють прощення. Перед смертю додому запрошують священників, щоб сповідатися. Церква (особливо – московська) багатіє на українських віруючих. Християни навіть потрапивши в рай, бачитимуть несправедливість: адже у бога, який створив рай, є свій, богообраний, народ, тому його представники будуть поруч з богом. А всі інші десь далі.

А я не хочу в рай, який створив Єгова. Адже там будуть і ті священники-інквізитори, які знищували наших пращурів, коли ті не бажали відмовлятися від своїх рідних богів, які спалили Джордано Бруно та мільйони інших правдивих і принципових людей. Там будуть і московські попи, які освячували президентство Кучми, Януковича, які вінчали й і сповідували тисячі злочинців, зрадників, негідників. Не хочу бути в раю разом з медведчуками й кернесами, олійниками і яворівськими...

Українці, повіривши в рай на небі, занедбали своє життя в Україні, яка могла бути для нас справжнім земним раєм.

У вірші «Не завидуй багатому:...» Шевченко прямо пише: «Немає раю на землі, Та нема й на небі».

Комуністичні ідеї виникли в Біблії. Це в ній обіцяють рай для всіх – і для чесних, працюючих, правдивих, добрих, розумних, і для дурних, злих, злочинців, шахраїв – для всіх, хто повірить в існування Ісуса, прийме його в своє серце разом з батьком – жидівським богом Єговою, матір'ю Марією та всіма апостолами, які всі є вихідцями з «богообраного» народу. І це для творців християнської релігії є головним. Бо вони прагнули

всесвітньої любові до свого народу. Адже не важко здогадатися: хто прийме християнство, той стане рабом божим. А раби, особливо ті, хто визнав себе таким добровільно, завжди шануватимуть не лише рабовласника в цьому випадку – бога, а й богообраних слуг його. І не лише на землі, а й на небі, в раю.

Мені Тарас Шевченко сказав ще тоді, коли я юнаком був: «Ми не раби його – ми люде!» І з тих пір я не був рабом нікому.

Якби серед людей було менше віруючих, а більше тих, хто розуміє золоте правило філософії, закони Дарвіна та необхідність людям жити згідно установлених людством законів, то всі люди на землі жили б в раю, а не шукали б його там, де його в принципі бути не може – в релігіях. Бо всі релігії, а особливо – інтернаціональні – створені людьми з певною метою і на користь окремих людей, верств чи народів.

РІДНІ БОГИ НАРОДІВ

Колись – давним-давно – у кожного народу був свій бог або й кілька богів. Не було жодного народу без свого бога. Бо саме боги й творили різні народи, давши окремим родам та племенам спільні, тобто національні цінності: мову, культуру, звичаї, обряди, традиції, без яких жоден народ не може існувати й бути щасливим. У кожного народу були свої, пов'язані з богами, священні гаї, дерева, гори, ріки тощо. Кожен народ мав спільні, неповторні молитви, звичаї, свої легенди про творення світу, про обставини, за яких він з'явився у світі. Рідні боги не оживляли людей, не зцілювали від хвороб, але вони спонукали людей берегти свою священну землю від загарбників, любити свою мову, шанувати своїх батьків, пам'ятати славних пращурів... Рідні боги були головними охоронцями свого народу та його землі. Крім того, вони наставляли на здоровий спосіб життя, який вберігав від багатьох згубних звичок і хвороб, допомагав жити довше при доброму здоров'ї, досягти успіхів у житті, добути славу для свого народу. «А слава – заповідь моя», – писав Тарас Шевченко у вірші «Доля». Бо кожна нормальна людина мусить жити так, щоб мати добру славу. Люди, які мають славу негідників, злочинців, паскудників, п'яниць – це вже не люди. Вони партачать своє життя, вони знеславлюють не лише себе, а й свій народ. За це рідні боги карали людей відлученням від народу, робили їх ізгоями.

Без загальних для всього народу національних цінностей жоден народ не може гармонійно існувати. Бо, коли доля зводить (чи то в подружжі, чи в дружбі, чи в спільній праці або поході) людей, які по різному ставляться до приготування їжі, до чистоти, до режиму праці й відпочинку, їжі й умивання, порядку в домі чи на роботі, то це призводить до непорозумінь, до образ, до чвар, до розлучення подружніх пар. Тож лише рідна віра може бути найнадійнішим другом народові не лише в справі його визволення з неволі й у борні за достойне місце серед інших народів, а й у налагодженні щасливого життя на своїй землі, в своїй родині.

Первісні релігії різних народів сприяли установленню моральних устоїв в суспільствах та дотримання усіма членами однакових правил поведінки та культурних традицій, які були різними в різних народів. Якби 2 тисячі років тому людству не почали нав'язувати християнство, то всі народи світу зберегли б свої традиції й обряди до цього часу й давно вже жили б щасливо у своїх національних державах. Адже жили б згідно золотого правила давньої філософії: «Стався до інших так, як хочеш, щоб вони ставилися до тебе». Тобто всі народи не лише берегли б своїх богів, свої обряди і звичаї, а й шанували б людей і народи, які мають своїх богів і свої звичаї та бережуть їх.

Будь-яка (навіть інтернаціональна) релігія виконує політичні завдання якогось етносу, держави чи групи впливових людей. Тому світові релігії виконують функції найбруднішої політики. Тільки національні боги допомагають народам здійснювати зовнішню політику в інтересах свого етносу, а внутрішню спрямовують на підняття рівня культури і життя своїх народів.

Рідна віра завжди сприяє народу в усіх його справах, особливо в змаганні за незалежність. У всіх представників народу зі своєю рідною вірою спільний фундамент, спільні цілі, спільні мрії. А коли церква переконує народ, що всяка влада від бога, а сам бог має свій богообраний народ, який хоче володіти нашою державою, то народу дуже важко вибрати свою рідну владу і домогтися добробуту

Первісні люди богів шанували, славили, їм молилися. Слов'яни, як пише Юрій Миролюбов в книзі «Риг-Веда и язычество», вважали себе родичами богів, їхніми нащадками. Богами у нас були найбільші мислителі, герої, наймудріші вожді нашого народу минулих віків. Якщо творці Біблії придумали свого бога Єгови для того, щоб використати його в боротьбі з іншими народами, то ведійці зверталися до бога, як до свого пращура, якого вважали захисником у боротьбі зі злом. Його не боялися, у бога нічого не просили, його лише славили. Бо було за що! Бо ще пам'ятали своє походження.

Але рідні боги не захищали нас від природних катастроф, які коїлися, як думали наші пращури, з волі злих сил. Блискавка убила когось, злива затопила село, хвороба знищила багато людей... За що й від кого кара? Рідні боги не дарували перемог, а лише надихали на боротьбу за свою гідність і життя, учили любити й захищати все своє. Бо так влаштований Всесвіт. Кожна зірка, кожна планета силою тяжіння утримує своє. Так і ЛЮДИ СИЛОЮ ЛЮБОВІ ЗАХИЩАЮТЬ СВОЄ, РІДНЕ.

Коли ми шанували своїх богів, вони вчили нас все робити спільно, демократично: всі важливі політичні та інші питання вирішували на віче, будували хати, оборонні споруди толокою, допомагали один одному на сільськогосподарських роботах. Сила рідних богів була в тому, що віруючі любили свою землю, шанували свої обряди, вірили в традиції, і це давало їм силу відбиватися від ворогів. Тепер в Україні все вирішують гроші: на роботі, в одруженні, в коханні, навіть на виборах, в судах тощо.

Теперішні українці своїх рідних богів не знають. Бо в школі ціле тисячоліття дітям розповідають лише про християнських богів і святих, а на уроках історії, літератури та культури ще знайомили з рідними богами давньої Греції та давнього Риму. Хіба ми знали, що, як тепер з'ясується, більшість богів та героїв давні греки позичили у нас? Тож уже багато поколінь українців живуть невігласами в питаннях віри, релігії, власної культури. Бо й після отримання незалежності в освіті мало що змінилося. Тим паче, що більшість міністрів освіти й багато учителів в школах і викладачів у вишах України залишилися під опікою московського КГБ-ФСБ і гальмують впровадження в освіті українських національних цінностей. Адже всі *українці, якої б віри вони не дотримувалися (Христоса, Аллаха, Будди, Єгови тощо), мусять шанувати рідних богів, за все те, чим ми відрізняємося від інших народів і чим маємо пишатися: досконалою мовою, корисними звичаями, давніми традиціями, красивими обрядами, тобто – культурою. Все це є нашими національними цінностями, і вони одні з найдавніших й найбільших у світі.*

Разом з рідними богами у нас забрали здатність логічно мислити. Тому ми вже 1000 років не прочитали основи християнства – Біблії, навіть не задумалися, який він цей, новий, бог, і навіщо він нам потрібний. Ще й сьогодні майже ніхто з віруючих не знає про сутність не лише господа, а й про його неспроможність зробити щось добре для християнізованих народів. Може це не є важливим для його батька – Єгови?

СУЧАСНЕ РІДНОВІРСТВО В УКРАЇНІ

Після отримання незалежності у 1991 році в Україні почала відновлюватися віра в рідних богів. З'явилися громади Сонцепоклонників, огнищан, віруючих в Дажбога, Перуна, Ора... Все це наші рідні природні вірування. Бо від Сонця залежить все життя на Землі і природно, що первісні люди поклонялися йому. Люди, які навчилися керувати вогнем, розводити багаття, стали багатими – вони мали можливість варити, пекти, сушити м'ясо і рибу, зерна і фрукти... Дажбог, можливо, був одним з наших видатних пращурів і дав нашому народові першу мову, навчив користуватися нею, і це зробило людей ще сильнішими і багатшими. Перун показав людям, як *прати* одяг і постіль, Ор

навчив *орати* землю і сіяти потрібні рослини. Всі ці та інші наші боги дали нам свята, звичаї, ритуали, навчили шанувати традиції. Тобто вони створили нас українцями – людьми, які відрізняються від інших народів. Тож нам є за що їх шанувати навіть тоді, коли ми не віримо в їхню божественну силу.

На жаль громади віруючих у рідних богів не змогли об'єднатися, щоб видавати хоч одну рідновірську газету чи журнал і розповідати про наші звичаї, обряди, рецепти давніх природних ліків, наші давні культурні надбання. Тому наші рідні віри не можуть протистояти інтернаціональній християнській вірі, кожна секта якої накопичила великі кошти і має можливість видавати десятки газет і журналів, які й тепер роз'єднують українців. Якби у нас була своя розумна українська влада, то вона змогла б організувати змагання віруючих різних релігій та концесій у праці на Україну.

Коли людина знає, що вона є витвором природи, то розуміє шлях, який пройшла в своєму розвитку, і що мусить робити для свого удосконалення. А коли віруюча людина переконана, що його створив бог за своєю подобою, то їй залишається лише сподіватися і чекати, що бог нарешті побачить, що створив щось не так і внесе корективи в своє сотворіння. Якби християнство, а за ним і ісламизм не поширювалися за допомогою зброї, пропаганди та підступної агітації релігійними фанатами, то всі народи й надалі мали б своїх богів і жили б щасливо. ООН мусить врахувати це у своїй роботі.

ПІСЛЯМОВА

Я розумію, що думки, викладені в цій книзі, не найдуть підтримки у віруючих, я не для них і пишу. Просто хочу, щоб громадяни, які ходять в церкви, бо так прийнято, зрозуміли, що вимолити в бога справжньої незалежності й волі ще ні у кого не вийшло. Тому нам треба ще раз прочитати Тараса Шевченка «Та заходиться будить» ту омріяну волю всім разом: християнам, віруючим інших релігій, нетеїстам, рідновірам,

Мені соромно за землян, коли думаю, як ми себе поводимо на Землі. І радію: як добре, що не маємо в Космосі близьких сусідів. Бо земляни, конкуруючи між собою, отримавши можливість дістатися тих сусідських планет, негайно почали б їх підкорювати, щоб використати у боротьбі зі своїми земними противниками. Точно так, як це сталося після відкриття Африки, Америки, Сибіру, Чукотки, Далекого Сходу... Та ми навіть і за Марс та Місяць скоро почнемо воювати. Чому ми такі злі, агресивні, жорстокі й дурні? Хіба ми не були б багатшими, якби збереглися цивілізації американських народів? Але ж ми все познищували, розікрали, цивілізували... І всі ці «подвиги» здійснили християни... Точно так, як вони знищували в Європі учених, знахарів, знавців давніх корисних правил, звичаїв, обрядів. А хіба не так мусульмани завойовували Азію й Африку? То, може, пора нам задуматися: може не туди нас ведуть служителі богів у церквах, мечетях, синагогах? Чи не пора людству дозріти до того, щоб жити не за вірою, звичаєм, настановами «учителів», а за розумними законами?

З християнізації почалося духовне закабалення Європи, а пізніше й інших народів на всіх континентах. Сьогодні всілякі проповідники мужолюбства, різних сект, одностатевих шлюбів, збочень у різних сферах використовують християнство, аби установити в усьому світі хаос і допомогти юдейським фарисеям стати володарями людства. Всі інші народи спочатку денаціоналізуються, а потім так перемішуються, що установити порядок у своїх державах самі будуть нездатні, як не здатними були домовитися багатомовні будівничі Вавилонської вежі. Бо важко домовитися різномовним людям. Але ще важче спільно діяти людям, які мають різні духовні цінності й потреби. В Європі лише юдеї й цигани збережуть свої народи, бо вони не піддалися християнізації.

Ми, українці, у своїй боротьбі за незалежність України досягли б більшого, якби українські християни, які очолюють більшість патріотичних і націоналістичних організацій, більше

думали, як збудувати Незалежну Україні, ніж про те, як усіх українців охристиянити. Адже саме через мою нехристиянськість зі мною перервали співробітництво газети «Нація і держава», «Шлях перемоги» тощо та такі організації як ОУН (б) та ОУН (м). Але найнебезпечніше для України те, що багато громадських і партійних діячів після того, як узнали, що я – не християнин, перестали читати і розповсюджувати мої книги, хоч до того і захоплювалися ними. Це свідчить, що для них чужі церковні святині й свята дорожче й ближче, ніж доля українського народу й України.

Часто доводиться чути і читати про необхідність релігійного об'єднання всіх українців. Хіба не розуміють, що це неможливо? Вважаю, що всім українцям треба об'єднатися навколо України та її проблем, відкинувши назавжди думки про релігійну єдність. Коли встане справді вільна самостійна Україна, тоді в ній буде радісно жити представникам усіх релігій та сект. Хоч, з іншого боку, об'єднання в одній релігії справді дало б додатковий сильний стимул для розвитку нашої нації й держави. Але це можна здійснити лише на основі нової релігії. Бо відродження старих релігій не дозволить об'єднатися через те, що їх було кілька в різні часи.

Я прожив довге й щасливе життя. Бо жив так, як сам хотів. Не оглядався ні на бога, ні на чорта. Конфліктував з начальством, коли бачив несправедливість. Мені вистачило розуму, щоб жити щасливо не будучи членом КПРС. Навіть не завжди слухав родичів, коли вони мені радили робити не так, як я хотів. Я у своїй книзі «Звіт за життя перед Україною» (книга третя) навів міркування про сходинки щасливого життя. Ось вони:

СХІДЦІ ЛЮБОВІ ДО СВІТУ І ВСЕСВІТУ

Якщо все нормально, то:

Немовля спочатку любить тільки маму.

Немовля через пів року любить ще й родичів.

Дитина любить окрім родичів ще й вихователів.

Школяр любить окрім родичів ще й учителів та друзів.

Молодь окрім рідних та учителів любить осіб іншої статі.

Дорослі люблять ще й професію, роботу та громадські обов'язки.

Літні люди повинні більше любити свій народ, дбати про всю державу.

Старі мають більше думати ще і про долю всієї Землі, а учені – і за Всесвіт.

Щаслива та людина, котра пройшла всі сходинки життя й на кожній знала любов!

Активно пройшовши всі ці сходинки, я піднявся на останню, на якій більше думаю над долею планети і над загадками Всесвіту. Але й доля держави, майбутнє рідної України, і життя друзів, і проблеми виховання й освіти молоді та дітей мене цікавлять, бо бачу, як вороги мого народу намагаються витравити з них дух українства. Крім того, хочу хоч в кінці життя більше узнати про давні часи мого народу: де, як, коли, за яких умов він виник, чим відрізняється від інших, чому потрапив у залежність до інших народів тощо. Щоб зануритися в нашу історію глибше XVII століття, треба зрозуміти різницю між руськими і «русскімі», а щоб заглибитися нижче X століття, необхідно відкинути християнство й дослідити вплив наших рідних богів на нашу ментальність, наші звичаї й традиції, на наше ставлення до інших народів 10-20 тисячоліть тому. Саме десь там наше коріння...

Християни-українці, які живуть під гаслом: «Бог та Україна!», ніколи не вийдуть з рабства (адже воно – в їхніх щоденних молитвах), не здобудуть справжньої незалежності для свого народу, бо під чужим богом і його релігією щастя не буває.. Нічого не варті й ті українці, які внаслідок комуністичного виховання зневажливо ставляться до всіх віруючих, бо це у них від нерозуміння національних цінностей свого народу. А українці, яким все одно, чия влада, чия віра, чия держава, живуть як приручені тварини, які служать тому, хто їх годує, незважаючи на те, добра ця людина, чи злочинець. Лише українці, які мають в Україні і Батьківщину, і рідний народ з його історією й рідними богами, і свою долю, або ті, котрі не визнають ніяких богів, але розуміють важливість збереження і примноження всіх національних цінностей свого народу (серед них і рідних богів, яких ми мали на всіх етапах становлення народу), без яких жоден народ існувати не здатен, спроможні вибороти справжню волю і для народу, і для себе, і для всіх землян. Якби люди були рідновірами й понад усе любили свої країну з її богами, то не було б ані ворожої до народу влади в усіх державах, ані тероризму, ані міграції в чужі країни, де легше жити.

Українські патріотичні політики мусять нарешті зрозуміти, що не можна в наших умовах бути державотворцем, ставлячи християнські цінності вище національних й дотримуватися їх в боротьбі за визволення народу. Західні політики давно це розуміють і навіть ті з них, хто є вірним християнству, усвідомлюють, що не можна на державній роботі вести себе по-християнськи. Хоч деякі з них, навіть ті, хто зовсім не вірить в християнського бога, дотримується християнських традицій, бо чомусь думають, що вони допомагають підтримувати мораль народних мас. Мабуть, не розуміють, що виховати ні дитину, ні дорослу людину, ні народ моральними за допомогою брехні неможливо.

Треба суворо заборонити церквам займатися політикою, особливо втручатися у вибори. Про яку демократію ми мріємо, якщо московська церква вже понад 500 років веде активну пропаганду московщини в Україні, навіює нам думку про «єдиний народ», слов'янську співдружність, спільні інтереси... А хіба забули, як московські попи по всій Україні недавно ходили з Януковичем, агітуючи за того бандита на президентських виборах як за святого апостола? Всіх їх давно пора зібрати і відправити вслід за Януковичем.

На останніх виборах любов до ближнього переросла в любов до політичного авантюриста. Він скористається нею, щоб зробити дарунок своїм друзям та олігархічній мафії, яка його підсадила в крісло нашого президента, а нас, українців, зробить безбатченками на Україні, але вже не на нашій землі. Це стане катастрофою для всього людства. Якщо ми не вистоїмо і віддамо Україну олігархічній мафії, то вороги використають всі природні й людські ресурси нашого народу, щоб оволодіти Європою, а потім й усім світом. Адже інші народи не знають того, що знаємо ми. Бо саме ми впродовж багатьох віків потерпаємо від московитів і сіоністів більше, ніж інші народи. І все через нашу довірливість. Але ми вже знаємо, що саме юдейська релігія зібрала під свої стяги найагресивніших, представників багатьох народів, особливо з азійських орд, які щиро вірують, що саме їм Єгова довірив прибрати до рук всі скарби Землі й управляти всім світом. Чому саме українці мусять зупинити безумців? Тому, ЩО:

- 1. Українці є одним з найдавніших народів, тож мають величезний досвід виживання за різних природних, економічних, політичних, соціальних умов.*
- 2. Українці створили мову, яка стала основою для створення мов більшості європейських народів.*
- 3. Українці подарували людству ідею приручення тварин і використання їх у народному господарстві, винайшли колесо, жорно, млин, греблю, залізо, мідь, навчилися орати землю і вирощувати різні культурні рослини. А хіба не українці зробили неоціненний внесок в освоєння космосу?*
- 4. Українцям майже впродовж цілого тисячоліття довелося жити між чотирьох агресивних імперій: польської, московської, турецької, австро-угорської. Тому*

українці накопичили величезний, хоч і надто важкий та кривавий, досвід виживання в оточенні ворожих держав.

5. *Українці завжди мали мудрих мислителів, які не лише учили свій народ правді та справедливості, а й піднімали свідомість інших народів. Про це свідчать легенди греків (наприклад, про Кентавра Хірона), та інших народів, записи мандрівників, дослідження вчених різних держав тощо.*
6. *Українські мислителі Тарас Шевченко, Микола Міхновський, Оллена Пчілка, Іван Франко, Леся Українка та інші найбільшу увагу в своїх творах приділяли поняттям добра і справедливості у стосунках між людьми й народами.*
7. *Українець Володимир Вернадський обґрунтував необхідність прийняття нових принципів існування людства на Землі.*

Так, ми знаємо, як врятувати людство. Ми маємо сили для цього. Але чи стануть нас слухати в інших державах, поки ми в своїй країні не наведемо порядку, не дамо ладу самі собі? А з іншого боку: чи стану я розробляти заходи по рятуванню людства від зміни клімату.

Я ЛЮБЛЮ ТЕБЕ, СОНЦЕ!

Коли, прокинувшись, я бачу на небі Сонце, дякую йому, що воно з Україною, вітаю його й себе з новим днем. Мій настрій, незважаючи на всі інші обставини, зразу поліпшується, мені хочеться працювати, робити щось корисне, цікаве, велике. Я радію життю. А коли захмарено, то жити якось невесело. Тому – швидше пірнаю в працю, але не для того, щоб не бачити похмурості природи (я на неї: на хмари, краплі дощу, калюжі, гілки дерев, які тріпає вітер, снігові замети, піщані вихори тощо теж люблю дивитися), а щоб зробити щось корисне. Бо, коли зробиш те, що хотів, а тим паче, коли знайдеш дещо цікаве й несподіване, настрої теж піднімається. І від цього працювати ще більше хочеться. Бо лише ті люди задоволені життям, які роблять те, що хочуть, що їм цікаво. А коли те, що вони роблять, є й корисним для народу, то тоді вони по-справжньому щасливі.

Тому я завжди думав, що народи, які вважали Сонце своїм богом, були щасливішими за тих, які пізніше видумували собі інших, штучних богів. Сонце було першим інтернаціональним богом всіх людей. Сонце було природним богом людини на всіх широтах і континентах.

Ось так уже 85 років я щасливо живу під Сонцем, і єдине, що мене засмучує – це те, що народ мій, вірніше – переважна його більшість, зневажив світло і тепло Сонця і в душних християнських церквах на колінах славить чужого «господа», якого вважає своїм богом, а себе визнає його рабом і просить простити гріхи, яких не скоював. Бачать в усьому волю того господа, який вже впродовж цілого тисячоліття не дає нам вільно дихати й щасливо жити, і зовсім не аналізують факторів, які привели український народ до такого сумного життя. Та ще й сприймають історію народу, який підкинув людству цього господа, як свою історію, шанують мудреців, героїв, державників того народу, зневаживши й забувши своїх, по-справжньому великих: героїв, просвітителів, винахідників, які впродовж тисячоліть були нашими богами. Але ж відомо: народ, який забуває своє минуле, не зможе мати щасливого майбутнього. Це, мабуть, і нас стосується. Тож учіться, як треба, браття! Щоб бути!. Щоб знати! Щоб зможти!

ДУМКИ, ЯКІ ЗМУСИЛИ НАПИСАТИ ЦЮ КНИГУ

Так, релігія – це образа людської гідності. Коли людина підходить до церкви і правою рукою накидає на себе хрест, вона наче ставить себе на місце померлих, які лежать на кладовищах. Коли людина вклоняється всім святим в церкві, визнає себе рабом, безвольним грішником та просить у господа захисту, здоров'я, благополуччя собі й своїм близьким, вона нічого не отримує, але втрачає гідність і волю. Бо все це: і захист, і здоров'я, і благополуччя – все залежить від нас самих.

А ті, хто думає, що це від бога, хай задумуються, чому віруючі, які не роблять ранкових вправ, мало рухаються, зловживають тютюном чи горілкою, рано вмирають, а «безбожники», які замість ранкової молитви витрачають час на гімнастичні вправи, а замість вечірні – на прогулянку в парк, живуть довше, заможніше і щасливіше.

***

Заколісані християнством українці не здатні чинити опір зовнішнім агресіям і провокаціям національних меншин, які живуть серед нас.

.....

Ті люди, які вважають, що бог є, щиро вірять йому і впевнені, що все, що відбувається у світі, робиться з волі бога, мусять розуміти, що і ця книга написана мною з волі й за допомогою їхнього бога. Тож вони мають прочитати її, аби ще раз замислитися над його суттю.

Що таке бог? Що від нього залежить? За що його треба хвалити, любити, молитися йому? Якщо бог – це той, хто створив світ, то чому він створив цей світ таким недосконалим, особливо – людей? Якщо від нього все залежить і він все бачить, то навіщо йому несправедливі війни, голодомори, тероризм, пошесті, хвороби та жорстокі, підступні, дурні правителі? Якщо він цим керує, то він не бог, а злочинець, диявол. І ще: чому богів – творців світу кілька? Адже такого не може бути. Тим паче, що ще до виникнення інтернаціональних богів-творців світу: Аллаха і Єгови кожен народ мав своїх богів, які теж творили світ і людей в ньому. Якщо так багато богів творили однакових людей, то може вони працювали разом, бригадою? Але чому тоді Єгова закликає не вірити іншим богам? Чим він кращий від інших? Відповіді на ці питання я не чув ні від кого, поки не прочитав книги Дарвіна.

.....

Наші освічені християни пізнають основи християнства, читаючи Євангелії, написані учнями Христа. Але ж справжня основа християнської віри закопана глибше – в Біблії, а її християни майже не знають. Прочитав книжку: «Чому на самом деле учіт Біблія?», яку мені дали якісь віруючі (мабуть, свідки Єгови) на вулиці. В ній стверджується, що Ісус Христос не є богом, а всі його святі дії здійснювалися за допомогою батька – Єгови. **Та й справді: який він (Ісус) бог, коли постійно згадує свого батька Єгову, який послав його на Землю, щоб дав людям, яких так жорстоко і безжально експлуатують царі та багатії (серед яких дуже багато жидів, щастям яких опікувався сам Єгова), надію на потойбічне життя, якщо вони на цьому світі будуть вести себе добре й не боротимуться зі свавіллям царів та багатіїв.**

***

Інколи доводиться чути від християн, як вони борються за свободу не лише для народу, а й для кожної людини. Це звучить фальшиво з уст людей, які щоденно в своїх молитвах визнають себе рабом чужого господа й слізно благають простити їм гріхи. Хіба не розуміють, що боротьба за свободу є великим гріхом? Бо за свободу доводиться битися з ворогами... Але ж це не по-християнськи...

***

Автори брошури: «Любіте врагов ваших» та інші християнські джерела нагадують, що господь Ісус проповідував: «Любіть ворогів ваших, благословляйте проклинаючих вас, благотворіть ненавидящих вас та моліться за кривдників і гнобителів ваших». Якби людство справді повірило

цим настановам господа, то на Землі вже давно не було ні добрих, чесних та розумних людей, ні добрих, багатих, довірливих народів. Всюди панували б цигани, московці, хазари... Але добре, що світ живе по Дарвіну: міжвидова ворожнеча та ще більш інколи гостріша внутрішня боротьба в кожному виді живих істот стимулюють удосконалення видів і розвиток кожної одиниці виду. Це добре бачимо по боротьбі між народами: всі вони відчайдушно борються між собою за буття і краще життя. Хоча для розумних істот і розвинених суспільств всі внутрішньо і зовнішньо видові суперечки вже мають бути урегульовані державними законами і постановами міжнародних організацій, бо тепер багато народів так озброєні, що в погоні за наживою можуть знищити світ. А церкви та релігії здатні лише посилювати міжнародні й міжконфесійні конфлікти.

***

Інколи підходять люди, які знають, що я невіруючий (насправді я вірю в те, що бога нема, а є жива й нежива природа, якою я захоплююся, яку досліджую, серед розкішної краси якої живу), і намагаються привернути мене до віри в бога. Одні – ті, хто нічого не читав, навіть Нового завіту – вважають богом Ісуса Христа, другі, які мають біблійну освіту, доводять, що богом є Єгова, а Ісус не має божественної сили і лише користується силою батька-Єгови. То я першим кажу: доведіть, що Ісус Христос є самодостатнім богом. Тільки врахуйте, що богу батько-наставник не потрібен. Не можуть нічого заперечити. Другим кажу, що якби справді був бог Єгова, то він не дозволив би сину боротися з церквою батька й створювати свою християнську релігію, й нагадую, що Єгова постійно напучував юдеїв не вірити в інших богів, бути вірним лише йому. Тобто Єгова визнавав існування інших богів. А ті боги, мабуть, теж творили людей, народи, планети... Навіть якщо боги були у вигляді золотого теляти, великої скелі, маленької річки, старого дуба, камінця-амулета... Таким чином я прийшов до простої думки: бог – це те, у що людина вірить. У що віриш, те й допомагає. Якщо сильно віруєш. Бо віра робить слабку людину сильнішою. Коли ти слабкий і не можеш протистояти небезпеці, ворогові, катастрофі, то звертаючись до бога, знімаєш з себе будь-яку відповідальність за своє майбуття. Така віра допомагає лише вмерти з надією на краще життя на тім світі. А сильні люди вірять у свої сили, у важливість своєї справи, необхідність боротьби. Це їх надихає, це їм допомагає подолати і ворогів, і вплив природних явищ.

***

Радіо 10.03.09 о 21-30: «Ніхто і ніщо не дасть вам спокою, крім Ісуса». Це, мабуть, правда. Я не вірю в Христа і тому й після виходу на пенсію не маю спокою: мене турбує стан справ у державі, обурюють дії більшості політиків, шкідливість нашої освіти, малопродуктивність нашої науки, жадливе зубожіння народу... Щоб виправити ситуацію, аналізую наші проблеми, пишу статті, книги, виступаю... А якби вірив, то вважав би, що на все воля божа, що ворогам – хозарам та московцям – треба віддати усе, що вони хочуть, та ще й підставлятися зручно, коли б'ють. Так померли понад 10 мільйонів селян, коли вороги, змовившись між собою, влаштували нам Голодомор 1932-1033 р.р. Люди молилися Ісусу і вмиралі від голоду. Хоч як щиросердно вірили й з душі молилися українці Ісусу в роки репресій, виселень до Сибіру, переселень тощо, а він (якщо він справді є) допомагав безбожним комуністам творити свої злочини. Адже без волі бога нічого в світі не відбувається – стверджують богослови.

***

Принизливо і страшно жити в державі, влада якої вважає народ своїми рабами, і народ щодня визнає це в своїх молитвах. Але ще страшніше, коли інтелігенція не бачить в цьому небезпеки для існування народу й не думає про його визволення.

***

Тепер (2008 р.) віруючі українці святкують 1020 рік хрещення Русі, хоч воно на мою думку мало більше негативу, ніж позитиву. Бо навчили українців любити своїх ворогів і прощати їм образи, агресії, підступність. Тож наш народ потрапив у залежність до хитрих і

жорстоких ворогів: спочатку до споріднених слов'ян – поляків, а потім до перехрещених в християнство монголо-татар. Крім того, хрещення відбувалося штучною церковнослов'янською мовою і спричинило знищення всіх писемних джерел, зроблених українською народною мовою. Добре, що українці все ж перейшли на богослужіння рідною мовою.

***

Прихожани церков московського патріархату в Україні є переважно російськомовними. Вони не здатні зрозуміти Української національної ідеї, тому завжди будуть на шкоду собі й своїм дітям голосувати на виборах за ворогів українського народу.

***

Якщо Ісус Христос – син юдейського бога Єгови, то чому він спонукав своїх апостолів творити християнську церкву, а не приєднатися до юдаїзму? І чому Єгова (якщо він бог!), дозволив сину створити іншу церкву? Якщо Ісус теж є богом, то як він міг дозволити служити в своїй церкві священникам, які заодно були сексотами московського КГБ і допомагали антихристиянській комуністичній партії знущатись над християнськими (і нехристиянськими – теж!) народами? Якщо Ісус Христос син жидівського бога Єгови, то чому його церква дозволяла своїм прихожанам влаштовувати жидівські погроми? І нарешті, як жидівські боги Ісус і Єгова могли допустити, щоб більшість європейських народів свого часу виганяли всіх жидів зі своїх держав?

***

Христос не може бути інтернаціональним богом, бо жиди зробили його сином свого бога, повністю залежним від батька Єгови, який благословив свій, юдейський, народ на збагачування за рахунок інших народів та на захоплення їхніх земель.. Так християнство стало допоміжною ідеологією жидів, які використовують її в боротьбі з рештою світу. Коли християни моляться богу отцю, богу сину і богу святому духу, то вони окрім Христоса вшановують чужого, ворожого їм бога й дух єврейського народу. Чи це не є підготовкою до передачі управління світом «богообраному» народові?

***

Християнство суперечливе, бо, з одного боку, воно начебто закликає до справедливості й милосердя, а з іншого – вимагає заради служіння господу Ісусу стати його рабом, роздати своє майно і йти за ним, кинувши напризволяще дітей, батьків, дружину, друзів. А до того ж християнство ще й є не щирим зі своїми віруючими, бо воно приховує найголовнішу істину, яка полягає в тому, що Ісус – не бог, а лише син господа, пророк, який, якщо й може щось робити для людей, то лише те, що йому дозволяє господь-отець – і лише силою отця. Але християни нічого про того отця не знають і не йому моляться. То на що вони сподіваються?

***

В Біблії нема бога, там господь жидів. У трьох видах: господь – отець, господь – син і дух Ізраїля. Тож віруючі, коли моляться до бога, то це до своїх рідних богів, а коли – до господа, то до Єгови і його сина Ісуса. які є господами. Вони і думають, і ведуть себе, як господарі, хазяї людей, як володарі їхніх душ і думок. **Згадайте притчі Ісуса.** Ось яку приповідку Ісус сказав своїм учням:

Християни стверджують: «всяка влада від господа-бога». Але ж, якщо влада від бога, то вона має любити народ, яким керує. Адже «бог – є любов». А як нами керували московські царі та вожді, ми ще не забули. І тепер бачимо, як нами керують. То навіщо дурити народи?

***

Християни стверджують, що Христос насправедливіший і наймилостивіший бог. Якщо це так, то навіщо йому раби, якими він вважає всіх своїх віруючих? Чи може рабовласництво бути ознакою справедливої й добродійної людини? Не лише Христос є борцем за справедливість, його батько Єгова теж проголошував справедливість. Але яка ж то справедливість, коли він вважав, що справедливо жидам ще на початку їхньої історії знищити Ханаанський народ Палестини й користуватися їхнім майном, житлом та землею?

***

Хто стверджує, що бог є, що він все бачить, все чує, все знає і все може, хай відповідь віруючим, чому бог дозволяє шахраям, бандитам, аморальним кугутам ставати олігархами, в той час, коли чесні науковці, митці, літератори, селяни живуть у злиднях? Як той бог дивиться на те, що пенсії корупціонерів, продажних суддів, бандитів сягають 100 тисяч гривень, коли чесні працівники після 40-50 років праці на старості мусять жити на 2-3 тисячі гривень? Таких питань може бути багато, а відповідей на них нема. Не на багато кращими за християнство є й інші світові релігії. Це має спонукати людство задуматися над вартісними основами свого життя та над його сенсом і змістом.

***

Всім нехристиянам України (а також і Світу) треба об'єднатися, щоб творити іншу, свою, рідну для кожного народу, культуру. Ця культура мусить бути спрямована на збереження й захист природи, навіть на відновлення тих куточків планети, які ще можна врятувати від втрати їхньої особливості. Але українські християни за підтримки влади не дають ніяких можливостей для розвитку рідновірства в Україні. Ну, щодо влади, то тут все ясно – вона має мету викоринити наш народ з рідної землі. А українські християни мали б бути зацікавлені в тому, щоб всі рідні віри в Україні розвивалися на користь нашому народу й нашій землі. Бо саме рідновіри відшукують та відновлюють все, що стосується нашої давнини: красиві обряди, корисні звичаї, розумні традиції. Адже ми не проти християнства, а просто хочемо, щоб в Україні не вмерла, а продовжувала розвиватися споконвічна наша культура. Це збагатить наше суспільство, відрізнить наш народ від інших, і, можливо, завадить християнам, мусульманам та юдеям знищити цивілізацію на Землі.

(Біда починається не з існування «–» (юдеїв, сіоністів, фашистів, рашистів тощо), а з нав'язування (а ще гірше – згоди) їхніх ідеологій іншим народам вважати його за «+»; тоді в суспільстві починає розростатися «ракова пухлина» самознищення.)

Християнська церква почала грати велику роль в державах. Прикладом слугує Переяславська рада.

Хай Христос не допоміг нам ні тоді, коли Андрій Боголюбський нищив Русь, не жаліючи ні старих, ні малих, ні тоді, коли нас нищив хан Батий, ні тоді, коли ми потрапили в залежність від Польщі, ні тоді, коли московський лютий цар Петро I катував прихильників Гетьмана Мазепи, ні тоді, коли москалі забороняли нашу мову й пісню, нищили нашу освіту й культуру, ні тоді, коли українці влаштовували повстання проти московських царів. Хай! Будемо думати, що він беріг московську династію християнських царів. Але чому Христос був заодно з московитами, які після перевороту 1917 року вбили царя, знищували християнські церкви, запроваджували замість християнських свої ординські порядки, і почали підступними війнами повертати християнські народи в своє – уже не християнське – рабство? Тож, куди дивився Христос, коли вже атеїстичні більшовики (московити та юдеї) підступно завойовували нас після 1917 р., коли вони вчинили геноцид українського народу в 1932-1933 р.р., коли вони проводили жорстокі репресії проти віруючих у Христа інтелігентів і селян та коли московія в 2014 році вчинила проти нас пряму агресію?

***

Християнство нічого не зробило для справедливості на землі. Навпаки. Бо, якщо і влада деспотів, і геноциди, і катаклізми – все від бога, то значить він (бог) сам є найнесправедливішою істотою. Якщо людство живе в нещастях все життя, то за що Христос пролив свою кров? За те, щоб ми потрапили після такого життя в рай? Саме тому я з дитинства розчарувався в християнстві, а з часом, коли став накопичувати знання про Всесвіт, Землю і Людей на Землі, зрозумів, все це створено не богом, а самою Природою, і не 5500 років тому, а мільйони й мільярди років триває цей процес. Саме тому я сприймаю християнство, як доктрину фарисеїв, призначену для створення безпечних і сприятливих умов для юдеїв, які живуть серед інших народів і займаються глутайством, спекуляціями, провокаціями, зниженням рівня моралі тих народів. Не дарма ж християнство вимагає любити ворогів більше, ніж себе.

.....

ВИКОРИСТАНА ЛІТЕРАТУРА:

1. Александр Бондар. Енциклопедія несвідомого українця. Київ, 2013 р.
2. П.М. Таланчук. Україна мого небайдужого серця. Вибрана публіцистика 2011 – 2018 роки. Київ, Університет «Україна», 2018.
3. Іван Франко. «Біблійне оповідання про Сотворення світа в світлі науки», 1904 р.
4. Мустафа Таасс. Маца Сіону. Київ, 2004 р.
5. М.Д.Кардашук. Кацапізм.
6. Марк Елі Раваж, Видання «The Cuntury Magazine». Січень 1928 Том 115, число 3, сторінки 346-350.
7. Флорйд К. Мак-Елвін. Факты, о котрих вы не знали. Библейская книга.
8. Ірина Свиницька. Книга про раннє християнство (цікава!).
9. «ШП» №35, 3 вересня 2009 р. Про християнську доброчесність та укр. Моральність.
10. Дарій Світлий. Світова мосвинсько-єврейська проблема та визвольний націоналізм. 2012 р. Тернопіль, «Мандрівець».
11. М.К.Волков. Почему люди не любят еврейскую мафию? Москва, 2006.
12. Щомісячна християнська газета «Спасіння», випуск 158, (2020).
13. Б.Зубенко. Хто правив, править і хоче правити Україною, або про роль жидів на теренах України.
14. Василь Кузменко, Микола Роженко. Судові потуги І. Соприкіної не врятують сіоністських викиднів в Україні! Часопис «Слово», №3 (110), 2004.
15. С.А. Петньова. Хазари. Видавництво «Наука», М. 1976 р.
16. Е. Вннтер. Візантія та Рим у боротьбі за Україну, 955-1939. Прага, 1944 р.

17. Богдан Богослов. Сіонізм проти українців, Одеса, 1998 рік.
18. Григорій Климов. Известные люди о евреях и жидях.
19. Даль В.І. Разисканіє о убієнні євреями христіанських младенців і употребленні крові їх. В книзі: Історическіє свідетельства ритуальних убійств. Бібліотека журналу «Персонал», 2006.
20. М.Костомаров. Книги битія українського народу, Авсбург, 1947 р.
21. Ю.Шилов. Пращури. Прадавня історія Русі. Вінниця, 2006.
22. Чему на самом деле учіт Біблія? Сделано в Германії, 2011.
23. Дарвін. Твори.
24. Біблія.
25. Віталій Процюк. Мій Бог не називав мене рабом, Львів, 2010 р.
26. Михайло Гаращенко. Жидівська окупація України, видана 9-го лютого 2002 року в Черкасах.
27. Тлумачення останніх десяти частин Преславного Корану.
28. Книга Ізраеля Шахака. Єврейська історія, єврейська релігія: тяжість трьох тисяч лет.
28. «Наші історії неповні одна без одної», видання спільного проекту «Українсько-єврейська зустріч», 2021.
29. Леонід Коврига. Викриття Христофора Колумба. Львів, 2019.
30. Т. ШЕВЧЕНКО. І МЕРТВИМ, І ЖИВИМ, І НЕНАРОЖДЕНИМ ЗЕМЛЯКАМ МОЇМ В УКРАЇНІ І НЕ В УКРАЇНІ МОЄ ДРУЖНЄЄ ПОСЛАНІЄ. 14 ГРУДНЯ 1845 Р.

ПРО АВТОРА

Кандидат географічних наук, академік Академії оригінальних ідей, письменник Валентин Кожевніков народився 1-го вересня 1936 р. у містечку Порт-Хорли Херсонської області і до 16 років жив в різних селах та містах Миколаївської та Херсонської областей. У 1951 році після 7-го класу вступив до Херсонського гідрометеорологічного технікуму, океанологічне відділення якого через рік перевели в російське місто Туапсе Краснодарського краю. До і після армії працював океанологом на північних морях. У 1959 році вступив до Ленінградського університету, після закінчення якого працював у Ленінграді, нині Санкт-Петербурзі, досліджував природні ресурси Казахстану, Росії та Середньої Азії. Під час експедицій побував майже в усіх краях, де Тарас Шевченко карався на засланні. Для автора Шевченко був і залишається взірцем, на який кожен українець має рівнятися, коли йдеться про любов до Батьківщини, ставлення до рідної мови, співчуття до пригноблених народів. Жити по правді і жити для свого народу вчився у Тараса Шевченка. Справедливість і воля завжди багато значили в житті автора цієї брошури. Оскільки комуністичний режим не поважав борців за правду, то мав проблеми і в морських експедиціях, і в армії, і в університеті. Та найбільше гонінь зазнав у Ленінграді (Санкт-Петербурзі), коли після експедиційних досліджень у Казахстані виступив проти однієї з парадигм інституту й успішно захистив кандидатську дисертацію.

Перебрався в Україну, жив у селах Кримської області. У 1991 році переїхав до Києва. І, хоч був цілком змосковщений за майже 40 років життя серед росіян, – не тільки наукові статті та дисертацію, а й вірші та листи писав по-російськи і вважав російську мову, хоч і не рідною, але і не чужою, – проте, побачивши вороже ставлення росіян до незалежної України й української мови, повністю відмовився від «руського язика», став українським публіцистом. Понад 250 статей у патріотичних газетах надрукував за цей час. *Потім видав кілька книжок: «Важкий шлях до рідної мови» (2002 р.), «президент... президент??? Президент!!!» (2004 р.), три томи «Звіт за життя перед Україною» (2008, 2011, 2017 р.р.) та брошури: «Сувора розмова про «язик» і мову» (2002, 2005, 2006, 2009, 2010, 20011, 2012, 2013, 2015, 2018 р.р.), «Доля планети і доля людства» (2003 р.), «Проблеми здорового харчування і фізичної культури» (2003, 2009, 2013, 2019 р.р.), «Яка національна ідея українців» (2004, 2009, 2012, 2015, 20018 р.р.), «Україна і Росія: сусіди, друзі, брати, вороги?» (2014, 2015, 2017 р.р.), «Українські національні цінності й українська інтелігенція» (2016 р.), «Дітям України правдиву національну освіту» (2017 р.), «Українці, скоро вибори. Просинайтеся...» 2018 р. «Українці, нас знищують...», У 2019 р. А тепер у ваших руках наступна, п'ятнадцята книга автора: «Сонце, я люблю тебе». Всі ці книги завжди сучасні, потрібні й можуть бути цікавими українцям різних поколінь, професій, поглядів.*

ДО ЧИТАЧІВ

Якщо, прочитавши цю книгу, ви стали моїми одностудцями, то придбайте ще кілька екземплярів цієї або інших моїх книжок для своїх друзів, колег, сусідів, щоб вони теж стали нашими спільниками – патріотами України. Не чекайте, поки влада почне будувати нам українську Україну. У можновладців інші плани щодо українців й України. Тож займайтеся ПРОСВІТНИЦТВОМ! Дійте самі! Діймо разом! Діймо завжди та всюди! Контактний тел. 050-386-73-01.